HALKIN KURTULUŞU

28 Kasım 1977
400 KURUŞ
84

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Egemen sınıflar halk üzerindeki vergi yükünü artırmaya hazırlanıyor

Kimler ne kadar ödüyor?	
İşçiler ve memurlar	21 milyar 20 milyon TL
Tüccar ve sanayiciler	8 milyar 797 milyon TL
Büyük toprak sahipleri	475 milyon TL
Müteahhit, doktor, avukat gibi serbest meslek sahipleri	610 milyon TL
Götürü vergi veren esnaf ve sanatkâr	157 milyon TL
Kiraya ev verenler	664 milyon TL
Diğerleri	1 milyar 238 milyon TL
TOPLAM	32 milyar 961 milyon TL

Komprador burjuvazinin sözcüleri, basına verdikleri demeçlerde Türkiye'nin içinde bulunduğu "ekonomik dar boğaz"dan kurtulması için, diğer bütün "tedbir"lerin yanısıra mevcut vergilerin oranlarının artırılmasını ve yeni vergiler konması gerektiğini söylemektedirler..

IMF gibi emperyalist "kredi" kurumları Türkiye gibi yarı-sömürge ülkelerin ekonomilerini "disiplin altına" almaları için bir dizi tasarruf tedbirleri almalarını, yani toplam vergi değerini artırmalarını "önermektedir."

Faşist MC hükümetinin hazırlandığı ve büyük bir bölümünü hayata geçirdiği "ekonomik tedbirler paketi" içerisinde vergi oranlarının yükseltilmesi ve mevcut vergilere yenilerinin eklenmesi de yer alıyordu.

Nihayet Maliye Bakanı Cihat Bilgehan, geçtiğimiz hafta basına verdiği demeçte, yeni vergi tedbirleri için kanun tasarılarının hazır olduğunu ve bunların yakın bir gelecekte "Meclislere sunulacağını" açıklamıştır.

Bütün bunlardan anlaşılacağı gibi, emperyalistler ve egemen sınıflar, ezilen halk kitlelerinin sırtına yeni bir yük daha bindirmenin hazırlığı içindedirler. Emperyalistler ve egemen sınıflar, işçilerin, köylülerin ve memurların cebinde kalan son meteliği de dolaylı ve dolaysız vergiler yoluyla çekmek istemektedirler.

Zincirleme bir şekilde uygulanan zamlar ve para değerinin düşürülmesi, bir yandan soygun ve sömürüyü daha katmerli bir hale getirirken; bir yandan da kitlelerin yaşama düzeyi ve satınalma gücü düşmüştür. Vergi oranlarının yükseltilmesi ve yeni ek vergilerin getirilmesi işçileri, köylüleri ve memurları daha büyük bir açlığa ve sefalete itecektir.

Emperyalistler ve egemen sınıflar bugün bir yandan kitleleri yeni vergi "tedbirleri" ile daha fazla soymanın hazırlıklarını yaparken, bir yandan da her zamanki pasli silaha, demagojiye başvurmaktadırlar. Vergi oranlarının yükseltilmesinin ve yeni ek vergilerin getirilmesinin "halka dokunmayacağını", yeni vergilerin "zenginlerden alınacağını" söylerken emperyalistlerin ve egemen sınıfların sözcüleri böyle bir demagoji ile kitleleri aldatmayı, işçilerin, köylülerin ve memurların kendilerine karşı yönelecek siyasi muhalefetini yumuşatmayı amaçlamaktadırlar.

Ama bu demagojiyi ar-

Dev.Sa.7.Sü.7'de

IMF heyeti ile görüşmeler sonuçlanıyor

Yeni bir devalüasyon hazırlığı

Bir aya yakın bir süre Türkiye'de kalan IMF "heyeti" ile hükümet "yetkilileri" arasındaki görüşmelerin "olumlu" geçtiği ve bayram sonrasında "ortak bir metin"in imzalanacağı bildirilmektedir.

Gazeteler, IMF "heyeti" ile Merkez Bankası ve Maliye Bakanlığı uzmanları arasında alınacak tedbirler konusunda "görüş birliğine" varıldığını yazmaktadırlar.

Nedir bu "görüş birliğine" varılan "tedbirler"?

- "Türk lirası % 18 oranında düvalüe edilecek ve bundan böyle Türkiye IMF'nin olumlu onayı olmadan kur ayarlaması yapmayacak."
- "Büyük bölümü ithalattan doğan vadesinde ödenmemiş dış borçlar, altışar aylık bölümler halinde azaltılarak tasfiye edilecek."
- "Üç yıllık dönemde kalkınma hızı

Dev.Sa.7.Sü.3'de

Faşist cinayet şebekeleri bir yoldaşımızı daha katlettiler

Nurettin yoldaş kanın yerde kalmayacak!

NURETTİN ALTAYLI
(1954-...)

O'NUN EMEKÇİ HALKIMIZA DEVRETTİĞİ BAYRAK YERE DÜŞMEYECEK VE YARIN DAHA YÜKSEKLERDE DALGALANACAKTIR !

Faşist cinayet şebekeleri bir yoldaşımızı daha hunharca katlettiler.

18 Kasım 1977'de Samsun'da faşist diktatörlüğün gözü dönmüş kiralık katilleri tarafından ağır bir şekilde yaralanan proleter devrimci NURETTİN ALTAYLI yoldaş 19 Kasım'da gece yarısı öldü.

Ankara Devlet Mimarlık Mühendislik Akademisi Kimya Bölümü öğrencisi olan ve Halkın Kurtuluşu saflarında işçilerin köylülerin bağımsız ve demokratik Türkiye'si için mücadele eden NURETTİN yoldaş uzun bir süreden beri Samsun'da bulunuyordu ve Samsun'daki anti-faşist mücadelenin en önde gelen isimlerinden biriydi.

18 Kasım 1977 günü lise ve sanat okulunun bulunduğu bölgede, azgın faşist AP belediye başkan adayı Kemal Vehbi Gül yasalara aykırı, izinsiz bir açık hava toplantısı yapıyordu ve Samsun'daki (AP'li MHP'li vs) bütün faşistler oraya toplanmıştı. Yoldaşımız, bu faşistlerin okullarından çıkacak devrimcilere ve yurtseverlere saldırmaları halinde, onlara yardımcı olabilmek amacıyla, yanındaki 3-4 arkadaşıyla beraber o civarda okulların dağılmasını bekliyordu. NURETTİN yoldaşın kararlı mücadelesi Samsun'daki bütün faşistlerin yüreğine korku salıyordu. Kemal Vehbi Gül de yüreğindeki bu korkuyla beslemelerini, o kiralık köpek sürüsünü yoldaşımızın üzerine kışkırttı. Gözünü kan bürümüş V. Gül konuştuğu kürsüden şöyle bağırıyordu: "Dinsiz koministler, okullarda kızlarımızı rahatsız ediyorlar, evlatlarımıza saldırıyorlar; (Yoldaşımızın beklediği tarafı göstererek) bakın gene bekliyorlar." Efendilerinin bu sözü üzerine faşist köpekler uluyarak saldırıya geçtiler. NURETTİN yoldaş saldırı karşısında gerilemedi, bütün devrimci yiğitliği ve kararlılığıyla dimdik karşı koydu. Ancak katillerin sayısı ellinin üzerindeydi. NURETTİN yoldaş tek kalmıştı. Onu caddenin kenarındaki bir inşaatın içine sürüklediler, ellerini ve ayaklarını zincirle bağladılar. Yoldaşımız hala kararlı bir şekilde direniyordu. Çılgına döndü faşist katiller (Samsun Eğitim Enstitüsü öğrencileri HAMZA DURSUN, SEYİT AHMET, ELVAN ..., SARI MAHMUT; Sanat Okulu öğrencisi HÜSEYİN KELEŞOĞLU isimli katiller) ve demirlerle kafasına vurmaya başladılar ve direnecek fiziki gücü tükenip hareketsiz kalınca bırakıp kaçtılar.

NURETTİN yoldaş doğruldu, koluna giren bir kişinin yardımıyla evine kadar yürüdü. Annesine ve babasına iyi olduğunu, bir şeyi olmadığını söyledi. Ancak kafasının iyice ezilmiş olduğunu gören babası, onu hemen özel bir hastaneye götürdü. Gece boyunca herkesle konuştu. Her zamanki alçak gönüllü hali ve devrimci tutumuyla gülümsüyor, faşizme karşı mücadelenin önemini anlatıyor, yılmayacağını söylüyordu. 19 Kasım günü sabaha karşı saat 03.00'te yerinden hafifçe doğruldu. Tekrar gülümsedi ve

Dev.Sa.7.Sü.1'de

Somali bir süper devletin hegemonyasından ötekinin hegemonyasına koşuyor

Bir önceki hafta çoktandır beklenen şey oldu, ve Somali Sovyetler Birliği ile dostluk anlaşmasını feshetti. Böylece 6000 "danışman" kılıklı sosyal emperyalizm askeri ülkeyi terketti, Berbera ve Klismayu'daki üs kolaylıklarından yararlanma olasılığını kaybeden Sovyetler Birliği'nin uluslararası petrol yolları ve kuzeydoğu Afrika üzerindeki askeri baskısı bir ölçüde azaldı. Somali aynı sırada Kübalı "uzmanlar"ı da ülkesinden kovdu.

Bütün bu gelişmeler; eğer Somali devleti aynı tutumu Amerikan emperyalizmine karşı da sürdürebilseydi, dünya proletaryası ve halkları için büyük değer taşıyan kazançlar olurdu.

Fakat, olanlar olumlu değil, olumsuz bir sürecin unsurları ve sonuçlarıdır. Şimdi Somali, zor yoluyla, ilhak yoluyla genişleme hayallerinin peşinde koşarken, Amerikan hegemonyasının pençelerinin altına girmektedir. Çünkü, Somali devleti başından bu yana emperyalizme ve gericiliğe karşı teslimiyetçi bir tutum içinde olmuştur.

Sovyet uzmanlarını Somali dışına çıkaracak uçakların tekerlekleri daha yerden kesilmeden, bir grup başka "milli renkli" danışman Somali'ye sessiz bir istila inişi yaptılar. Bunlar Amerikalı "gözlemci danışman"lardı. Ve kuşkusuz, 1975'lerden beri tezgahlanan Amerikan hegemonyasını sağlama yolundaki girişimlerin bu sadece ilk adımlarından biriydi.

Bu şekilde, Somali'de Sovyetlerin boşalttığı mevzileri Amerikan emperyalizminin doldurduğunu, sonuç olarak; emperyalizme bağımlılık açısından Somali için hiç bir önemli değişmenin olmadığını görmekte

Dev.Sa.7.Sü.2'de

Samsun'da binlerce emekçi "Nurettinler Ölmez" diye haykırdı

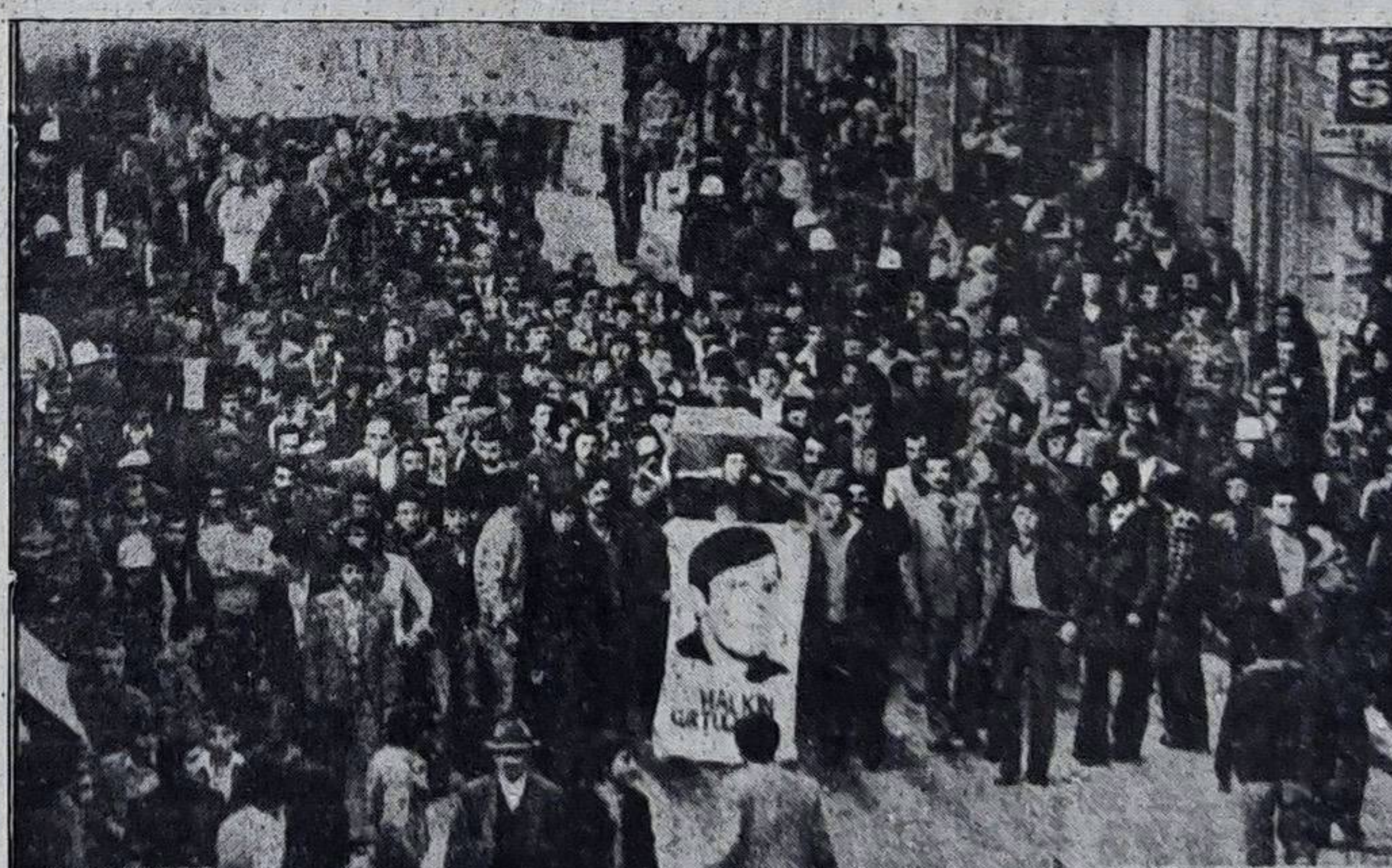

Nurettin yoldaşın cenaze törenine Samsun'da binlerce emekçi katıldı. Yürüyüş yolu yarılandığında katılanların sayısı onbini aşmıştı.

Nurettin Altaylı yoldaşın faşist katillerce kafatası ezilerek yaralandıktan sonra, 19 Kasım Cumartesi sabaha karşı saat 03.oo te şehit düşmesi bütün devrimcileri, yurtseverleri ve Samsun'un emekçi halkını acıya boğdu. Samsun'lular yiğit proleter devrimci Nurettin yoldaşımıza son görevlerini yapabilmek için seferber oldular.

Çok kısa bir sürede pankartlar hazırlandı, yazılar yazıldı. Kurtuluş ve Devrimci Yol oportünistleri " Burası Samsun, burada anti-sovyetik slogan atılmaz. Eğer atarsanız biz törene katılmayız", diyerek, törenin nitel olarak güçlü bir gösteri haline dönüşmesini engelleyip, kendi grup çıkarları doğrultusunda kullanmaya çalıştılar. Ve proleter devrimciler üzerinde olayın etkisinin daha güçlü olmasının yarattığı ortamdan ve Samsunlu proleter devrimcilerin siyasi geriliğinden de yararlanarak bunda kısmen de olsa başarılı oldular. Cenaze hastaneden alının yürüyüşe geçildikten sonra, bu küçük burjuva oportünistler duvarlara "Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye", "Halkın Kurtuluşu Engellenemez" gibi sloganların yazılmasını engellemeye çalıştılar. Ancak, civar illerden törene katılan proleter devrimcilerin tepkisi sonucu başarılı olamadılar.

Yürüyüş ilerledikçe kitle büyüyor ve halkın katılımı artıyordu. Yürüyüş yolu yarılandığında katılanların sayısı on bini aşmıştı. Kitle sürekli olarak, "Nurettinler Ölmez", "Kahrolsun Faşizm", "Faşizme Ölüm, Cinayetlere Son", "Katiller Bulunsun, Hesap Sorulsun", "Katil İktidar", "Katil Türkeş", "Katil Vehbi Gül" gibi sloganlar atıyordu. Garajlara gelindiğinde mücadele andı içildi ve cenaze proleter devrimciler ve ailesi tarafından Çarşamba ilçesinin Kızılot köyüne götürüldü. Köyde, yoldaşımızın cenazesinin bekletildiği evin bahçesinde onun mücadele azmini simgeleyen büyük bir ateş yakıldı ve devrimciler cenazenin başında sırayla nöbet tuttular.

Ertesi gün sabahtan itibaren Trabzon, Amasya, Ankara ve çevreden devrimciler ve yurtseverler gruplar halinde köye geldiler. Köy halkı ve yoldaşın ailesi proleter devrimcileri bağırlarına bastılar. Annesi, babası ve kardeşleri devrimcilerle bütünleştiler. Nurettin'imizin acısı hepimizi yakıyordu. Yüreğimizdeki sınıf kini

Dev.Sa.7.Sü.4'de

DİSK

2. Bölge Temsilciliği seçimlerinde yeni bir sosyal-faşist tertip

Adana'da DİSK'in 2. Bölge temsilciliği seçimlerinde sosyal-faşistlerin karşı-devrimci, anti-demokratik yüzleri bir kere daha ortaya çıktı. Yeni Haber-İş Sendikası Adana Şubesi Başkanı Bekir Bahçeci'nin, İGD'li fedailer tarafından toplantı salonuna sokulmadığı seçimlerde, Bektaş Avşar, 93 delegenin 29 oyunu aldığı halde 2. Bölge Temsilcisi olarak seçilmişti.

DİSK'e bağlı Yeni Haber-İş Sendikası Adana Şubesi Yönetim Kurulu, Yürütme Kurulu, Onur Kurulu, Denetim Kurulu üyeleri ve PTT Adana Şantiye Şefliği işyeri ile PTT Adana Bakım Merkezi Müdürlüğü işyerinde çalışan üyelerinin katıldığı 10.11.1977 tarihli ortak toplantıda bu anti-demokratik uygulama protesto edilerek aşağıdaki karar alındı.

"DİSK 2. Bölge Temsilcisi Bektaş Avşar, yüzünde devrimci maskesi olan bir, işçi sınıfı düşmanıdır. Anti-demokratik bir şekilde seçilmiştir. 93 delegeden ancak 29 oy alabilmiştir. Toplam oyun üçte biri bile değildir. Şube Başkanımız Bekir Bahçeci de delege olduğu halde, sendika ağalığına karşı çıktığından İGD'li kiralık fedailer tarafından içeri sokulmamıştır. Böyle anti-demokratik yoldan seçilen bir bölge temsilcisi, DİSK'i temsil edemez. Biz onu DİSK Bölge Temsilcisi olarak tanımıyoruz. Onun başkanlığındaki hiç bir çağırıya ve toplantıya katılmayacağız. Davranışları da, genel olarak işçi sınıfının, özel olarak da DİSK'i parçalayıcıdır. Değişmesi için gereken çabayı harcayacağız. Bu kararın Bektaş Avşar'a, Sendikamız Genel Merkezine ve DİSK Genel Merkezine bildirilmesine oy birliği ile karar verilmiştir"

Rodezya'da faşistlerin yeni tuzağı

Irkçı-beyaz azınlık rejiminin Başbakanı Ian Smith, faşist diktatörlüğün ayakta kalabilmesi için tezgahladığı karşı-devrimci tuzaklardan birini 25 Kasım günü ilan etti. Ian Smith'in yaptığı açıklamaya göre, Rodezya'da "çoğunluk yönetimine geçiş" için "yetişkinlere" oy hakkı tanınacaktı ve bu "temel" üzerine "ülkenin içinde bulunan" siyah liderler görüşmeye çağırılıyordu.

"Ülkenin içinde bulunan siyah liderler" kimlerdi? "Yetişkinler" kimlerdi? Bu nasıl bir "çoğunluk yönetimi" olacaktı? Bu soruların altında Rodezyalı ırkçı faşistlerin tuzaklarının içyüzü yatıyor.

Birinci olarak; "Ülkenin içinde bulunan" siyah liderler, Abel Muzorewa ve Ndabaningi Sithole, Zimbabwe halkının ırkçı-faşist yönetime ve emperyalizme karşı yürüttüğü halk savaşını "kalenin içinden" bozguna uğratmaya çalışan, mücadeleyi ırkçı

Zeki Şerit'in katili faşist diktatörlüktür

Faşist diktatörlüğün kiralık katilleri tarafından 24 Ekim'de ağır bir şekilde yaralandıktan sonra gözaltına alınan Zeki Şerit, geçtiğimiz Perşembe günü Haydarpaşa Numune Hastanesinde ölmüştür.

Zeki Şerit arkadaş gözaltına alındıktan sonra, MİT ve Kontr-gerilla işkence uzmanları tarafından yaralı olarak işkence odalarına çekilmiş ve katledilmiştir.

Faşist namluların ve işkenceci ellerin katlettiği yurtseverlerin ve devrimcilerin listesine bugün bir de Zeki arkadaşın ismi eklenmiştir.

O'nun katili faşist diktatörlüğün işkencecibaşıları ve gözüdönmüş cinayet şebekeleridir.

Akıtılan tek bir damla kan bile yerde kalmayacak, Zeki arkadaşın, katledilen bütün devrimcilerin ve yurtseverlerin katillerinden tek tek hesap sorulacaktır.

EVLAT ACISINA SON !

Faşist cinayet örgütleri, gelecekteki aydınlık günlerin temellerini kurmaya çalışan yüzlerce devrimciyi, yüzlerce halk evladını hain pusularda katletmektedirler.

Kanlı ellerin çektiği her tetik, kurulan her hain pusu analarımızın yüreğini acıya boğmakta, analarımızın kinini ve öfkesini bilemektedir.

Analarımız acıyı kuvvete dönüştürmesini bilecek ve milyonlarca emekçiyle birlikte faşist cinayet yuvalarını dağıtarak, onların arkasındaki faşist diktatörlüğü yerle bir edecektir.

İşçilerin- köylülerin bağımsız ve demokratik Türkiye'sinin kurulmasıyla, onun arkasından sosyalizmin inşasıyla evlat acısı da nihai olarak ortadan kalkacaktır.

Oğlunu veya kızını devrim yolunda şehit vermiş analar, milyonlarca emekçiyle birlikte, evlatlarından devraldıkları bağımsızlık demokrasi ve sosyalizm bayrağını yarın daha da yükseklere çekeceklerdir.

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ
VE EZİLEN HALKLAR
BİRLEŞİN

"ÜÇ DÜNYA TEORİSİ" gerçeklere çarparak iflas ediyor

Brezilya Komünist Partisi:

"Marksizm-Leninizm bayrağını her zaman yüksekte tutalım"

Brezilya KP Merkez Organı A CLASSE OPERERİA gazetesinden alınan bu makale, 30 Ağustos 1977 tarihinde Tiran Radyosu'nda yayınlanmıştır. Aynen aktarıyoruz.

4 Yıl önce A Classe Opereria gazetesi, anti-emperyalist savaş hakkında bir makale yayınlamıştı. Bu makale, Brezilya Komünist Partisi Merkez Komitesinin sözde Üçüncü Dünyaya atfedilen sahte rolle ilgili kararlı tutumunun yeniden doğrulanmasıydı. Bu makale, Brezilyalı komünistleri, anti-emperyalist Birleşik Cephe ile ilgili meseleleri doğru bir şekilde kavranılmasıyla silahlandırmış ve onların önüne devrim ve proletaryanın hegemonya mücadelesinin berrak bir perspektifini açmıştır.

O zamandan bu yana hayat bu makalenin değerlendirmesini doğrulamıştır. Parti, bağımlı ülkelere reformcu çözümler vaadeden "Üç Dünya Teorisi"nin zararlı yönelimleri tarafından yutulmaya izin vermemiştir. Böylece Parti, kendi saflarındaki ideolojik keşmekeşi bertaraf etmiştir. Bugün "Üç Dünya Teorisi"nin karşı-devrimci ve kafaları karıştıran şekiller aldığı ve komünist harekette kökleşmeye çalıştığı bir sırada, anti-emperyalist savaş hakkındaki makale büyük bir önem kazanmaktadır. Ve partimiz için bugün de geçerlidir. Makale bu teorinin içerdiği bütün meseleleri ele almamasına rağmen, makalenin ileri sürdüğü tespitler, onu şekillendiren yanlış tezlerin özüne karşı çıkmaktadır.

Günümüzde ideolojik tartışma, ona karşı bütün yönlerde tutarlı bir mücadele yürütülmesi gereken "Üç Dünya" üzerine toplanmıştır. Herkesin kendi safını alması gerektiği bir zamanda yaşıyoruz. 60'larda olduğu gibi yeniden Marksizm-Leninizmin devrimci ilkelerinin temelden ihlali olan bir yönelimin kabul edilmesi veya reddedilmesi sorusu ortaya çıkmaktadır.

AMERİKAN EMPERYALİZMİNİN DÜŞÜŞÜ

A Classe Opereria gazetesi şunları belirtmektedir:

" Üç Dünya Teorisi" taraftarlarının yaydıkları varsayımlardan bir tanesi de Amerikan emperyalizminin düşüş içinde olmasıdır. Bu düşüş Amerikan emperyalizminin sosyal-emperyalizme karşı mücadelede, müttefiklerden birisi haline gelmesi olanağını sözde sağlamakta ve "Üçüncü Dünya"nın yükselişini kolaylaştırmaktadır.

A Classe Opereria gazetesi, ne yeni, ne de orijinal olmayan ve daha o zamandan daima barışçı yola bel bağlayan bu teze karşı çıkmıştır. Uzun yıllardan beri Brezilyalı komünistler, onun gerçek muhtevasını bilmektedirler. 1945 yılında Prestes, Browderizme dayanarak, "emperyalizmin dişlerinin döküldüğü" fikrini savunmuş ve böylece bir ölçüde onun tabiatının değiştiğini kabul etmiştir. Ona göre artık ABD çeşitli ülkelerde demokrasinin ilerlemesini durduramayacaktır. Böylece Prestes, Partisinin izlediği oportünist barışçı yol yönelimini desteklemiştir. Bu tezin temelsiz olduğunu ispatlamak uzun sürmemiştir. 1947 yılında Truman dünyada hakimiyet kurmayı amaçlayarak, saldırıya girişmiş ve Brezilya'da kısmi demokrasi ortadan silinmiştir. Bundan sonra 1956 yılında "emperyalizmin dişlerinin döküldüğü"nü kabul eden Kruşçev oldu. Sözde, dünya çapındaki güçler dengesinde derin bir değişiklik olmuştur ve bu da, komünist ve işçi hareketinin amaçlarına "barışçı yol"dan ulaşmasını sağlayacaktı.

Dahası, Amerikan emperyalizminin çöküşüyle, sözde silahsız ve savaşsız bir dünya yaratılmıştı. Böylesine bir yönelim, devrimci harekete büyük zarar vermiş ve gerçeğe hiç de cevap vermemiştir. Şimdi bu mesele yeni bir kisveyle, fakat aynı oportünist karakterle siyaset sahnesinde ortaya çıkmaktadır. Amerikan emperyalizminin çöküşünden bahsederek, onunla ittifakı haklı göstermek için, onu Sovyet rakibinden daha az tehlikeli olarak sunmak, onun saldırgan ve yağmacı faaliyetini küçümsemek için çaba gösterilmektedir.

BİRİYLE MÜCADELE ETMEK ÜZERE DİĞER SÜPER DEVLETE DAYANMAK

Bu teori eğer mantıki sonucuna götürülürse, halklar için felakete yol açacaktır. Daha kendi zamanında Lenin, emperyalizmin can çekişen, çürüyen kapitalizm olduğunu belirtiyordu. O, her ne kadar sistem olarak gelişmeye devam ediyorsa da artık son noktasına erişmiştir ve ölümcül bir düşüş içindedir. Bugün de gerek Amerikan gerekse Sovyet ve diğer emperyalistlerin çöküşünden bahsedebiliriz. Bu, sosyalizm için tarihi şartların oluştuğunu, proleter devrimin objektif bir gerçek haline geldiğini göstermektedir. Ne var ki, "Üç Dünya Teorisi"nin taraftarlarının bahsettikleri düşüş, oldukça başkadır. Onlara göre düşüş içinde olan emperyalizm, rakibinin gerisinde kalan, dünyayı sömürme çerçevesinde daha önce işgal ettiği mevzilere oranla, çöküş içinde olandır. Bu durumda onlar, onun tabiatının eskisi gibi olmadığını ve daha güçlü devletlere karşı mücadelede, olumlu bir rol oynayabildiğini ve hatta devrim için yedek güç olduğunu söylüyorlar. Fakat tekelci aşamasında kapitalizmin tabiatı, saldırgan, yayılmacı ve yağmacıdır. O, her şart altında bu karakteri göstermeye devam edecek ve onu mezarına kadar taşıyacaktır.

İngiliz, Fransız, Alman ve Japon emperyalizminin eski parlaklığını yitirdiği, ve Amerikan emperyalizminin savaş sonrası hırslı planlarının daraldığı bilinmektedir. İngiliz emperyalizmi Nazi Almanya'sının üstesinden geldi. 1950'de o, Fransız emperyalizmiyle birlikte Mısır'a saldırdı. Fransız tekelcileri 50 ve 60 yıllarında Hindiçini ve Cezayir'de savaştılar, Alman ve Japon emperyalizmi başlarını kaldırıyor ve "güneşte bir yer" sağlamaya çalışıyor. Amerikan emperyalizmine gelince o, İkinci Dünya Savaşından bu yana silahlı saldırıların bayraktarı olmuştur.

Onların hepsi milli kurtuluş hareketleri karşısında yenilgiye uğradılar. Fakat buna rağmen onlar, yenilgiyi kabul etmemiş ve halklara zararsız bir hale gelmemişlerdir ve elbette onların dostları değildirler. İstisnasız hepsi yayılmaya çalışıyor ve amaçlarını gerçekleştirmek için yeni sömürgeci formüller arıyorlar.

AMERİKAN EMPERYALİZMİ, HALKLARIN EN VAHŞİ ZALİMİ VE SÖMÜRÜCÜSÜ, MİLLİ ÖZGÜRLÜK VE BAĞIMSIZLIĞIN EN BÜYÜK DÜŞMANLARINDAN BİRİSİDİR

Japonya'ya karşı atom bombasını kullanmasıyla ve Kore ve Vietnam savaşlarının dehşetiyle amaçlarına ulaşma çabalarında ne yapabileceğini göstermiştir. "Üç Dünya Teorisi" nin savunucuları onun artık "savunma", Sovyet sosyal-emperyalizminin ise "saldırı" durumunda olduğunu söylüyorlar. Fakat savunma emperyalizmin savaş kışkırtıcısı ve sömürücü tabiatının azıcık bile değişmesine yol açmaz. Tam tersine çoğu zaman bu, gelecekte bir saldırı hazırlama biçimidir. Her şeye rağmen şu soru sorulmalıdır: Ortadoğu'da, Latin Amerika'da, hatta Hint Okyanusunda bile, taarruzda olan kimdir? Ya Portekiz ve İspanya'da? NATO çerçevesinde Batı Avrupa'nın askeri birliğine kim kumanda etmektedir? Bunun, bu devletlerin bazılarının hükümetleriyle çelişmelerine ve farklılıklarına rağmen, ABD olduğu açıktır.. Belli bir ülkenin dünya hakimiyeti hırsıyla ilgili olarak, "savunma" veya "saldırı" mevzilerinde olup olmadığını değerlendirmede, kıstaslardan bir tanesi onun savaş hazırlıklarıdır. Şu anda ABD, silahlanma yarışında başta gidiyor. Toplam hacim bakımından başka hiç bir ülke bu kadar harcama yapmamakta, hiç birisi ölümcül silahlarını bu kadar yoğun bir şekilde mükemmelleştirmemektedir. Hatta Carter, halkı görülmemiş ölçüde ortan kaldırmayı amaçlayan bombalar olan Nötron bombalarının seri üretimine hazırdır.

Sovyetler Birliği de, silah sanayiini yoğunlaştırıyor. O savaş donanmasını görülmemiş boyutlara çıkarıyor. Nükleer başlıklı füzelerin sayısını arttırıyor ve imha edici silahların yeni çeşitlerini yaratıyor. Aslında Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi, dünya hegemonyası için çetin bir şekilde rekabet ediyor ve yeni bir katliama hazırlanıyorlar. Her biri, stratejik mevziler kazanmak istemektedir. Bazı bölgelerde Ruslar, diğerlerinde Amerikalılar saldırıdadır.. Fakat planları, onlara sürekli darbeler indiren ve hakimiyet planlarına karşı çıkan halkların mücadelesiyle karşı karşıya geliyor.

Bazan yerleşmiş oldukları ülkelerden kuvvetlerini çekmek zorunda kalmaktadırlar, fakat karanlık amaçlarından asla el çekmiyorlar.

"Üç Dünya Teorisi"nin taraftarları, Amerikan emperyalizminin düşüşünü ispatlamaya çalışmak için, sosyal emperyalizmin her alandaki üstünlüğüne işaret etmektedirler. Kapitalizmin eşit olmayan bir şekilde geliştiği, dolayısıyla Sovyetler Birliği'nin ABD'ni geçmesinin mümkün olduğu doğrudur. Fakat Sovyetlerin şu anda, Amerikalıların mutlak bir şekilde önünde olduğunu söylemek, şüphe götürür. Sovyetler Birliği'nin büyük gelişmesinin sosyalist bir ülke olduğu dönemdeki gelişmesinin sonucu olduğu belirtilmelidir. Emperyalist bir ülke olduktan sonra dış borçları artmış, üretimini artırmak için yabancı sermaye almış ve muazzam miktarlarda tahıl ithal etmesi yüzünden, dış ticareti ciddi sarsıntılar geçirmiştir.

Şurası tartışma götürmez ki, o yayılmaya çalışmış, müttefiklerini uydular haline getirmiştir ve yaygın bir silah ticareti sürdürmekte, azami kar elde etmek için sınırları dışına sermaye yatırmaktadır. Fakat işte böylesine bir gelişme yeni sistemin çürümesine yolaçan etkenlerden bir tanesidir.

ABD, ekonominin temel dallarında ve toplam brüt üretim hacminda, mali alanda ve teknolojide büyük avantajlara sahiptir ve güçlü bir askeri cephaneliğin yaratılmasında geride kalmamaktadır.

BİR EMPERYALİST ÜLKENİN, DİĞERLERİNE ÜSTÜNLÜĞÜ, BİR SAVAŞ ETKENİDİR. ÇÜNKÜ BU ÜLKE DÜNYAYI KENDİ YARARINA BÖLMEYE ÇALIŞMAKTADIR VE BU ANCAK ZOR YOLUYLA GERÇEKLEŞEBİLİR

Sovyetler Birliği'nin dünya hakimiyeti niyetleri bulunduğuna ve karşı-devrimci bir saldırı ve hegemonya siyasetini izlediğine şüphe yoktur. Fakat Birleşik Devletler hala sosyal-emperyalizme üstündür. Sovyetlerin, Amerikalıları geçebileceklerini ve dünya çapında bir saldırı insiyatifini ele alabileceklerini kabul edersek, acaba o tek saldırgan mı olacaktır? Birleşik Devletler de hegemonya kurmaya çalışmıyor mu? Emperyalist ülkeler özellikle de Birleşik Devletler mevzilerini koruyarak diğer yandan rakibine saldırmaya ve onu yere çalmaya hazırlanmaktadırlar. Emperyalistlerarası çatışmalarda, saldırgan veya saldırıya uğramış, haklı veya haksız meselesi yoktur. Savaşta onlar daha önce diğer araçlarla izledikleri yayılmacı ve yağmacı siyaseti izlemektedirler.

A Classe Opereria gazetesi şöyle yazmaktadır:

Sosyal-emperyalist bir güç olarak Sovyetler Birliği küçümsenemez. O, kalleş ve vahşi bir düşman; ve savaşı kışkırtanlardan bir tanesidir. İhanet etmiş oldukları sosyalizm maskesi ve reddettikleri Leninizm maskesi arkasında Sovyetler Birliği, halklar üzerinde hakimiyet kurmaya çalışmaktadır. Halklar onun hegemonyacı planlarını teşhir edip yıkmak gibi büyük bir görevle karşı karşıyadırlar. Fakat dünya çapında rekabette, rakibi Yankee emperyalizmi de ondan daha az barbar ve tehlikeli değildir. Emekçi halk kitlelerinin nefreti ona yöneliktir. Öte yandan bütün kıtalardaki sömürülenlerin ve ezilenlerin mücadelesi de ona yönelmektedir.

Şu veya bu savaş kışkırtıcısı grubun yanında yer almak, proletarya için ölümcül olacaktır. Bu durumda iki taraf da onun baş düşmanıdır. 1914-1918 yılları arasındaki emperyalistler arasındaki savaş boyunca, Lenin, Basel'de savaşa karşı ve onun sosyal kurtuluş mücadelesine dönüştürülmesi için alınan kararlara dayanarak, gerçek proleter siyaseti ilan etmiştir. Canavarlar arasındaki bu mücadelede kimin en saldırgan ve en tehlikeli olduğunu tespit etmek istemiş olan partiler; şovenizme düşmüş ve proletaryanın uluslararası davasına ihanet etmişlerdir. Eğer bugünkü marksist-leninist partiler her savaşta hatta emperyalistlerarası savaşlarda bile, her zaman bir baş düşman olduğu, işçi sınıfının baş düşmanın rakibinin yanında yer alması gerektiği konusundaki saçmalıktan kaçınamazlarsa, İkinci Entarnasyonali yenilgiye uğratan caniyane yanlışı yapacaklardır.

Sonuç olarak, "Üç Dünya " teorisyenlerinin vazettikleri, Birleşik Devletlerin sözde ikinci derecedeliği ve düşüşü, sermaye tarafından sömürülenlerin devrimci bilincini uyuşturmaya ve iki saldırgan bloktan birisinin stratejisine bel bağlamaya hizmet etmektedir. Öte yandan Sovyet revizyonizminin milli kurtuluş mücadelelerine verdiği sözde yardım ve Kremlin'in uşaklarının propagandasını yaptıkları, dünya çapında gerginliğin azaltılması isteği, halkları aldatmaya, uyanıklıklarını köreltmeye ve onlar üzerindeki hakimiyeti kolaylaştırmaya hizmet etmektedir. Kullanılan bahaneler ne olursa olsun, iki süper devletten birisine dayanmak, barışçı demagojilerine inanmak, bunlardan birisinin ezilenlerin kurtuluşuna yardım etmek üzere, onlarla birleşebileceğini kabul etmek; çok ciddi bir yanlış yapmak, sınıf mücadelesi ilkesinden sapmak, devrime sırt çevirmek ve oportünizm batağına saplanmak anlamına gelmektedir.

"ÜÇÜNCÜ DÜNYA"

Makale devamla şunları yazmaktadır:

"Üç Dünya Teorisi"nin tayin edici parçası sözde "Üçüncü Dünya"dır. Bugünkü şartlarda o, sosyal gelişmenin sözde itici gücü, süper devletleri her şeyden önce de baş ve en tehlikeli düşman olarak saptanmış olan Sovyetler Birliği'ni yıkmakta esas temeldir. O, emperyalizme karşı zafer üzerine zafer elde eden, büyüyen bir gücü sözde temsil etmektedir. Bu teorinin kapsadığı ülkeler bağımsız ve ileri toplumun inşasında sözde ilerlemektedirler. Şimdi, aynı muhtevayı ifade eden "üç kavram olan "Üçüncü Dünya" veya "bloksuz" veya "gelişmekte olan ülkelerin", birleşmiş olarak gözüktüğü ve sözde önemli başarılar elde ettiği bir zamandır. Bu "dünya", 1972-1973 yılları arasında atılım yapmıştır. Karasularının 200 mil olması talebi, kararlı bir anti-emperyalist tutum olarak gösteriliyor. Bugün Birleşik Devletler, Sovyetler Birliği ve Fransa'da 200 mil'e çıkarmışlardır. Petrol fiyatlarındaki artış ezilen ülkelerin emperyalizmden kurtuluşu olarak selamlanmış ve "Üçüncü Dünya"nın hammaddelerini değerlendirme talebi, yeni bir milli kurtuluş yolu olarak sunulmuştur. "Üçüncü Dünya" moda haline gelmiştir. Şili'de Allande, Arjantin'de Peron, Peru'da Velasko, Küba'da Fidel, hepsi kendisini "Üçüncü Dünya"nın üyesi olarak göstermiştir. Hatta Geisel bile, bu akımla kırıştırmıştır. Tam bu sırada bazı belli devrimci sosyalist çevreler, "Üçüncü Dünya"ya methiye düzmeye ve sosyalizmle kapitalizm arasındaki ilkeli farklılıkları karartarak, kendilerini onun parçası olarak göstermeye başlamışlardır. Partimiz, bu garip sınıflandırmayı ve bu paçavra anti-emperyalist dünya birleşik cephesini asla kabul etmemiştir. Daha 1973 yılında Parti, onun ("Üçüncü Dünya"nın-HK) bağrında taşıdığı o oportünist karakteri ve tutarsızlığı açığa çıkarmıştır.

A Classe Opereria gazetesi şunları belirtmektedir:

Bazı akımların anti-emperyalist harekete verdikleri bir üçüncü mevzi perspektifi, gerek teorik, gerekse ideolojik bakımdan yanlıştır. Bugün onun savunucuları isteseler de, istemeseler de, "Üçüncü Dünya" kavramı buhran içindedir. Bu ülkelerin çoğunluğunun sözde bağımsızlığı geçici bir hayalden başka bir şey değildir. Hemen hemen bütün bu ülkelerde hükümetlerinin sözde anti-emperyalizmine son veren değişiklikler yapılmıştır. Bu ülkeler, Sovyetler Birliği mali sermayesi dahil, uluslararası mali sermayeye daha da bağımlı bir hale gelmişlerdir. Dünya Bankası'nın verdiği rakamlar temelinde, Birleşmiş Milletler Ticaret ve Kalkınma Konferansı'nın geçtiğimiz günlerde yayınladığı verilere göre, bu ülkelerin dış borçları, 1974 yılında 80 milyar dolar iken, bugün 240 milyar dolara ulaşmıştır. Bu, bu ülkeleri büyük devletlerin uyduları haline getiren ağır bir yüktür. Öte yandan onlar, silah yarışına da girişmişlerdir. Kendilerini emperyalist kampa teknik ve askeri bakımdan bağımlı kılan, bu kadar çok modern silahı daha önce hiç bir zaman satın almamışlardır. Askeri darbeler veya, sahte seçimler, demokratik özgürlüklerden kalan her şeyi yıkmış ve aşırı gerici ve faşist sistemler kurmuştur.

Onların birliği parçalanmıştır. Bu ülkelerin bazılarında, ilhakçı eğilimler ortaya çıkmış ve pek çok bölgede kanlı çarpışmalar olmuştur. Hindistan, Endonezya, Suriye, İran, ve diğerleri zorla komşularını tabi kılmış veya böyle amaçlarla kampanyalara girişmişlerdir. Brezilya komşu ülkeleri kendi menfaatlerine tabi kılmıştır ve Güyan'ı tehdit etmektedir. Peru ve Şili silahlanmakta ve birbirlerini tehdit etmektedirler. Guatemala Belize'yi ilhak etmek istemektedir. Afrika'da toprak çelişmeleri keskinleşmektedir. Bu ülkelerdeki hakim sınıfların karanlık amaçlarından başka, kendi mevzilerini güçlendirmek için çelişmelerden ve kargaşalıktan faydalanmak isteyen emperyalizmin manevraları görülmektedir. Gelişmemiş ülkelerde üretici güçlerin yaygarası yapılan gelişmesi, yabancı sermayeye bağlı ve tabi bir gelişmedir. Ve bu ülkelerin menfaatlerine tamamen ters düşmektedir. Böyle olması normaldir. Çünkü kendilerini "Üçüncü Dünya"nın üyesi gösterenler, yarı-sömürge ve bağımlı ülkelerdeki hakim sınıflar ve onları temsil eden hükümetlerdir. Bu sınıflar genel olarak gericidir. Çünkü, hiç bir zaman yıkmayı amaçlamadıkları emperyalizme daima şu veya bu şekilde bağlı olmuşlardır. Onlar eski yapıların bekçileridir. Güçlüklerin ve devrimci hareketin büyük baskısı altında onlar, bazı avantajlar istemeye başlamışlardır. Önerdikleri ekonomik ve siyasi nitelikteki çözümler, gelişmiş olan ülkelerin, yani büyük tekellerin anlayışıyla ve yardımıyla iç içe geçmektedir. Onlar söyledikleri gibi, emperyalizmle pazarlık yapmak istemektedirler. Onlar, dünyanın hemen hemen bütün bölgelerinde yükselen gerçek demokratik ve anti-emperyalist hareketi temsil etmemektedirler. Tam tersine, her ülkenin çoğunluğunu kendi saflarında toplayan bu hareket, milli menfaatlere ihanet etmiş olan sınıflara ve hükümetlere karşı kararlı bir mücadele vermektedir.

O zaman bu gerici güçlerin sosyal gelişmenin motoru oldukları nasıl söylenebilir? Tekellere bağlı olan bu heterojen alaşımın, süper devletlere karşı ve emperyalizmin boyunduruğundan kurtulmak için mücadelenin kalesini temsil ettiği, ciddi bir oportünist sapmaya düşmeden kabul edilebilir mi?

Arnavut yoldaşların, "Üç Dünya Teorisi'nin destekleyicilerinin yaptıkları gibi, gerçek anti-emperyalist ve devrimci güçlerle, gelişmekte olan bir dizi ülkede iktidarda bulunan gerici ve faşist güçler arasında, hiç bir fark gözetmeden, emperyalizme karşı mücadelenin ve devrimin esas gücü olarak sözde "Üçüncü Dünya"dan bir bütün olarak söz etmenin, Marksist-Leninist öğretilerden açıkça sapmak, tipik oportünist görüşleri vazetmek ve böylece, devrimci güçler arasında keşmekeş ve kargaşalığa yol açmak" anlamına geleceğini belirttikleri zaman, hakları vardır.

"Üçüncü Dünya"nın, yani "gelişmekte olan ülkelerin" gerici güçleri-

Dev.Sa.7.Sü.7'de

Amerika ve sözde "İkinci Dünya Ülkeleri" Azanya ve Namibya halklarının can düşmanları

Tamamen ırkçı temeller üzerine kurulmuş olan faşist Güney Afrika diktatörlüğü, başta Amerika olmak üzere "Batılı" emperyalist devletlerin Afrika'daki çıkarlarının bir bekçisi, bir "Afrika İsraili"dir.

Güney Afrika faşist diktatörlüğü, uluslararası emperyalizme binlerce siyasi, askeri ve ekonomik bağla bağlı olan bir devlettir.

1960'lardan beri Azanyalı ve Namibyalı halkların gittikçe güçlenen mücadeleleri, Güney Afrika'nın sınırlarındaki "tampon" sömürgelerin siyasi bağımsızlıklarını kazanmaları ve genel olarak Afrika halklarının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin yükselmesi, bu faşist ve ırkçı diktatörlüğü temellerinden sarsmaktadır.

Dünya çapında her gün biraz daha tecrit olan bu faşist diktatörlüğü hangi devletler desteklemektedir?

Bu soruyu cevapladığımızda, hem " Amerika'nın saldırgan ve tehlikeli bir emperyalist olmadığı" hem de "ikinci dünya ülkelerinin" Afrika halklarının devrimci mücadelesinin "birer müttefiki olduğu" gibi oportünist saçmalıkların gerçeklerle nasıl taban tabana zıt oldukları hemen görülmektedir.

Irkçı-faşist Güney Afrika diktatörlüğü, başta Amerika Birleşik Devletleri olmak üzere "Batılı" emperyalist devletlerin Afrika'daki çıkarlarının bekçisi, bir "Afrika İsraili"dir.

Uluslararası emperyalizme binlerce ekonomik, siyasal ve askeri bağla kenetlenmiş olan Güney Afrika faşist diktatörlüğü, esas olarak bu bağlarına dayanarak varlığını sürdürmüştür ve sürdürmektedir.

Emperyalistlerin kamuoyunu aldatmakta bir araç olarak kullandıkları "açık diplomasi"ye bakılırsa, Güney Afrika'nın hem Amerika, hem de diğer "Batılı" emperyalist devletler tarafından "şiddetle"(!) "kınandığı", ulusal kurtuluş savaşı veren SWAPO gibi örgütlerin bu emperyalist devletler tarafından "desteklendiği" izlenimi uyanmaktadır. Açık diplomasinin amacı da zaten bu izlenimi uyandırmaktır.

Oysa alttan alta, halkların gözlerine kapalı olan karanlıklarda Amerika olsun, diğer emperyalist devletler olsun, Güney Afrika'yı hızla daha güçlü bir karşı-devrim karakolu yapmaya çalışmaktadırlar. Bu, yavaşlayan değil, tersine Afrika'da özellikle iki süper devlet arasındaki hegemonya çatışmasının şiddetlenmesi oranında hızlanan bir süreçtir.

Güney Afrika'daki karşı-devrimci güçler, uluslararası emperyalizm ve gericilik cephesinin önemli bir ögesi oldukları gibi, yine bu cephe tarafından, özellikle Amerikan emperyalizmi ve "Batılı" emperyalistler tarafından desteklenmektedir.

Amerikan emperyalizmi, Güney Afrikalı hakim sınıflara Afrika'da ve dünyadaki hegemonyalarını korumada önemli görevler yüklemekte, Sovyet yayılmasının şiddetlenmesi Güney Afrika'yı Amerika için daha da vazgeçilmez kılmaktadır.

Bu söylediklerimizi somut gerçekler kanıtlamaktadır:

Ekonomik alanda:

Amerika'nın Güney Afrika'daki yatırımlarının toplamı 1,5 milyar doları aşmaktadır. Amerikan tekelci burjuvazisinin Güney Afrika'da yüzlerce "şube"si bulunmaktadır.

Dünya ferrokrom rezervlerinin % 75'i Güney Afrika'da bulunmaktadır. Başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere "Batılı" emperyalistler, ferrokrom gereksinmelerinin % 50'sini Güney Afrika'dan karşılamaktadırlar. Güney Afrika'daki ferrokrom madenciliği, büyük bir Amerikan tekeli olan Union Carbide (Ünyon Karbayd)ın etkinliğindedir. Ayrıca, yeni geliştirilen bazı teknikler nedeniyle 1970 yılından beri gittikçe daha fazla Amerikan ve Avrupa korporasyonu Güney Afrika'da yatırım yapmaktadır.

Fransa, İngiltere ve Almanya da, Güney Afrika ile yoğun ekonomik ilişkiler içindedirler. Federal Alman firmaları, Güney Afrika'ya askeri, elektronik ve nükleer teknoloji satmaktadırlar. Fransa ve B.Almanya aynı zamanda, Güney Afrika'nın güdümlü füze teknolojisi geliştirmesinde de yardımcı olmuşlardır. Güney Afrika'nın Kaktüs roketleri, Fransız Krotal (Crotale) roketlerinin bir benzeridir. Fransa önümüzdeki yıllarda -1981- Güney Afrika'da bir nükleer reaktör inşa edecektir.

Güney Afrika, "Batı"nın üçüncü büyük uranyum üreticisidir. Dünya uranyum rezervlerinin % 17'si Güney Afrika'da bulunmaktadır. Amerika ve İngiltere başlıca uranyum alıcılarıdır. Fransa da uranyum gereksinmesini Güney Afrika'dan sağlamaktadır.

Güney Afrika, uranyum ve ferrokromun yanında "Batı"ya elmas, altın, bakır ve kömür ihraç etmektedir.

2 yıl önce bir Anglo-Amerikan grubu 20 yılda 100 milyon ton kömür ihraç etmek üzere işe başlamıştır.

Güney Afrika sadece zengin yeraltı kaynakları dolayısıyla değil, fakat, aynı zamanda, ucuz "siyah" işgücü kaynağı olarak da emperyalist sermayeyi kendine çekmektedir.

Bütün bunlardan başka, Güney Afrika Amerikalı ve diğer "Batılı" silah tacirlerinin gözbebeğidir. 1977 "savunma" bütçesi 1,2 milyar doları aşan Güney Afrika, İngiltere, Fransa, İtalya ve Amerika'dan çok büyük ölçüde silah satın almaktadır. Alınan silahlar arasında: Fransız denizaltılar, kruvazörler, AMX-13 hafif tankları, helikopterler; İngiliz Shorland MK 3 zırhlı araçları; Kanada yapısı Sexton 88 mm. güdümlü mermileri; Amerikan M-41 Walker Bulldog tankları; İtalyan yapısı Ford M-113 A 1 zırhlı personel taşıtları, Amerikan F-51 D Cavalier kontr-gerilla uçakları; İngiliz Centurion tankları, Ferret zırhlı taşıtları; Fransız Saracen zırhlı personel taşıtları; Mirage II uçakları bulunmaktadır.

Ekonomik ilişkiler açısından Güney Afrika ekonomisi, emperyalist dünyanın özellikle "Batılı" emperyalistlerin ayrılmaz bir parçası haline gelmiştir. Ekonomik ilişkiler hızla gelişmeye devam etmektedir.

Askeri ve siyasi alanda :

Güney Afrika bir taraftan, halkları devrim için ayağa kalkmış olan Afrika'da, sonsuz yeraltı ve yerüstü zenginliklerini ve işgücü kaynaklarını emperyalizmin elinde tutabilmesi için; diğer yandan iki süper devlet arasında dünya hakimiyeti için yürütülen mücadelede stratejik konumu bakımından kazandığı önem yüzünden, sürekli olarak emperyalistlerin denetimi altında tutarak güçlü bir karakol şeklinde kullanmak istedikleri bir devlet durumundadır.

Siyasi olarak, Amerika ve diğer "Batılı" emperyalistler, her zaman Güney Afrika hakim sınıflarının yanında yer almışlardır. Bu tavır 1960'lara kadar hiç gizlenmemiş, açık açık sergilenmiştir. 1960 sonlarına doğru, dünya halklarının ve özellikle Afrika halklarının yükselen mücadeleleri, bu açık tutumun ikiyüzlü manevralarla örtülmesini zorunlu kılmıştır.

Son zamanlarda, Amerika ve diğer "Batılı" emperyalist devletler, Güney Afrika'da sözümona "ırkçılığa karşı" bir tutuma girmektedirler.

Fakat bu tutum, tümüyle göstermeliktir. Temel meselelerle ilgili konularda en koyu Afrikaner ırkçı faşistle Amerikalı, İngiliz ve diğer emperyalistler aynı tutumu ve anlayışı paylaşmaktadırlar. Amerika ve diğer emperyalistler, Güney Afrika'da faşist diktatörlüğün temellerini sarsmaksızın ona "demokratik" bir görüntü kazandırmaya uğraşmaktadırlar.

Zaten Amerika ve diğer emperyalistlerin Güney Afrika'yla ilişkilerini "siyasi demeç"lere bakarak saptamak olanaksızdır. Çünkü bu demeçler, sahtekarlık ve yalan doludurlar. Ekonomik ve askeri ilişkiler bu konuda daha sağlam birer kanıttır.

Ekonomik olarak incelediğimizde, Güney Afrika'ya Amerikan ve diğer "Batılı" sermayenin akmaya devam ettiğini gördük. Yatırımların milyarlarca doları aştığını saptadık. Yine ekonomik alanda ilişkileri incelerken, güçlü bir silah ticareti, silah teknolojisi ticareti açıkça göze çarpıyordu.

Emperyalizm, kısa zamanda elinden çıkarmaya mecbur kalacağını hissettiği yere yatırım yapabilir mi? Hayır. Emperyalizm devrim güçlerinin eline kısa zamanda geçeceğinden emin olsa, herhangi bir ülkeye bu kadar çok silah yığar, silah patenti satar mı? Hayır. 20 yıl-50 yıl gibi uzun vadeli taahhütlere girer mi? Hayır.

Fakat Güney Afrika'da bunların hepsi olabilmektedir.

Bir başka yazımızda bütünlüklü olarak ele aldığımız, nükleer alandaki ilişki, emperyalistlerle Güney Afrika hakim sınıflarının omuz omuza olduklarını gösteren bir başka kanıttır.

"BATILI" EMPERYALİSTLERİN YARDIMIYLA GÜNEY AFRİKA FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜ YEREL BİR KARŞI-DEVRİMCİ "DEV" OLMA YOLUNDA

1963'de sınırlı bir savunma gücüne sahip olan Güney Afrika, 14 yıldır sözümona "ambargo altında" olmasına karşılık, şimdi güçlü bir yerel karşı-devrimci kuvvet. Üstelik nükleer bomba ve füzelere sahip bir kuvvet haline gelmiştir.

Bu nasıl oldu?

Bunu sağlayanlar, Amerika, Almanya, Fransa, İngiltere olmuştur. Silah patentlerini Güney Afrika'ya satan bu emperyalist devletler sayesinde, Güney Afrika, şimdi birçok silahını kendi üretmektedir. (Helikopter ve deniz savaş araçları dışında hemen her silah üretilebiliyor)

ST. LUCIA FÜZE ÜSSÜ

Güney Afrika'nın askeri gücünü önemli ölçüde artıran bir üs olan St. Lucia Füze Üssü, Mozambik sınırı yakınındadır. (40 mil uzaklıkta) İlk füzelerin 1968'de fırlatıldığı bu üssün yapılmasında Fransa ve Almanya başlıca yükümlülükleri üstlenmişlerdir. Afrika Ulusal Konseyi'ne (ANC) göre, St. Lucia üssünün kuruluşuna birçok Alman araştırma kurum ve firması katılmıştır.

FRANSA, CROTALE VE CACTUS ROKETLERİ; ADVOCAAT FİRMASI

Güney Afrika, yerden havaya Cactus isimli bir roket sistemi geliştirmiş bulunmaktadır. Bu roket sistemi, Fransız Crotale roket sistemine bir ikiz kardeş kadar benzemektedir.

Füze güdümü teknolojisindeyse, yine Almanya, Güney Afrika'nın yardımına koşmaktadır. Afrika Ulusal Konseyi (ANC)'nin yetkililerinin bildirdiğine göre, Simonstown'daki Advocaat radar ve radyo sistemi, temel olarak füze güdümü görevini üstlenmiştir. Ve bu bir Alman girişimidir.

BÜTÜN AFRİKA'YA YÖNELEN TEHDİT

Görüldüğü gibi, toplantılarda ve demeçlerde Azanyalı ve Namibyalı halkların yanında gözükme çabasında olanlar, alttan alta Güney Afrika ırkçı-faşist diktatörlüğüyle ekonomik ve askeri ilişkilerini giderek geliştirmektedirler.

Güney Afrika'nın askeri gücü, Japonya, Brezilya ve İran gibi güçlü ordularınkiyle karşılaştırılabilir bir düzeydedir ve bu gücü "Batılı" emperyalistler, başta ABD yaratmıştır.

Bu güç tamamen karşı-devrimcidir ve sadece Azanya ve Namibya halklarını değil, bütün Afrika'yı tehdit etmektedir.

"ÜÇ DÜNYA TEORİSİ", GERÇEKLER KARŞISINDA İFLAS EDİYOR

Bu kadar kanıtı ortaya serdikten sonra, şimdi "Üç Dünya" oportünist teorisinin savunucularına soralım: Bu emperyalist devletler, yani Amerika, İngiltere, Fransa, Almanya mı dünya halklarının, söz konusu Azanya ve Namibya halklarının, tüm Afrika halklarının "devrim müttefiki"dirler?

Hayır baylar. Bu düşünce, düpedüz, devrime ihanetten kaynaklanarak peydahlanmaktadır kafanızda.

Gerçekleri saklamaya ve emperyalistleri günahsız göstermeye boşuna uğraşıyorsunuz.

Oportünist teoriniz, gerçeklere çarparak iflas ediyor.

(Steve Biko arkadaşın katledilmesini protesto eden bir Azanya'lı emekçi)

Bugün Güney Afrika'da yaşayan Azanya halkının tümü ırkçı faşist yönetime karşı ayağı kalkmaktadır. İster süper devletler, isterse "ikinci dünya" emperyalistleri onları tepeden tırnağa silahlandırmış ve eğitmiş olsun. Zalimlerin sonu yakındır.

"İkinci Dünya" devrimin müttefiki mi?

" PROLETARYA VE PROLETER DEVRİMİ, BÜTÜN EMPERYALİZMLERİ VE ÖZELLİKLE İKİ EMPERYALİST SÜPER DEVLETİ DEVİRMEK GÖREVİ İLE KARŞI KARŞIYADIR. BÜTÜN EMPERYALİZMLER TABİATLARI GEREĞİ PROLETER DEVRİMİNİN SALDIRGAN BİRER DÜŞMANIDIRLAR. BU NEDENLE, DÜNYA DEVRİMİNİN STRATEJİK BAKIŞ AÇISINDAN EMPERYALİZMLERİ DAHA TEHLİKELİ YA DA DAHA AZ TEHLİKELİ DİYE SINIFLANDIRMAK YANLIŞTIR."

*

"...PROLETARYANIN TEKELCİ BURJUVAZİYLE VE EZİLEN HALKLARIN SÖZDE 'İKİNCİ DÜNYA'NIN EMPERYALİST DEVLETLERİYLE İTTİFAKI İÇİN ÇAĞRILAR YAPMAK, ULUSLARARASI PROLETARYANIN, HALKLARIN VEYA SOSYALİST ÜLKELERİN YARARINA DEĞİLDİR. BU ANTİ- LENİNİSTTİR."

*

" BU TEORİ (ÜÇ DÜNYA TEORİSİ) AYNI ZAMANDA SAHTE BİR ANTİ-EMPERYALİST TEORİDİR. ÇÜNKÜ, 'İKİNCİ DÜNYA'NIN EMPERYALİST DEVLETLERİNİN YENİ SÖMÜRGECİ VE SÖMÜRÜCÜ SİYASETİNİ HAKLI GÖSTERMEKTE VE DESTEKLEMEKTE, VE ASYA, AFRİKA, LATİN AMERİKA HALKLARINI SÖZÜMONA İKİ SÜPER DEVLETE KARŞI MÜCADELE UĞRUNA, BU SİYASETE KARŞI ÇIKMAMAYA ÇAĞIRMAKTADIR. ASLINDA BÖYLECE SÖZDE " ÜÇÜNCÜ VE İKİNCİ DÜNYA"HALKLARININ ANTİ-EMPERYALİST VE ANTİ-SOSYAL EMPERYALİST MÜCADELELERİ ZAYIFLATILMAKTA VE SABOTE EDİLMEKTEDİR."

*

"EMPERYALİSTLER ARASI ÇELİŞMELERİN MUTLAKLAŞTIRILMASI, TEMEL ÇELİŞKİNİN YANİ DEVRİMLE KARŞI DEVRİM ARASINDAKİ ÇELİŞKİNİN GÖZARDI EDİLMESİ, SADECE DÜŞMAN KAMPTAKİ ÇELİŞMELERDEN YARARLANMANIN STRATEJİNİN ODAĞINA YERLEŞTİRİLMESİ VE TEMEL MESELENİN YANİ EMEKÇİLERİN VE ÇALIŞAN HALKIN VE HALKLARIN DEVRİMCİ RUHUNUN YÜKSELTİLMESİNİN VE DEVRİMCİ MÜCADELELERİN YÜKSELTİLMESİNİN UNUTULMASI VE DEVRİM HAZIRLIĞININ İHMAL EDİLMESİ KESİNLİKLE MARKSİZM-LENİNİZMİN ÖĞRETİLERİNE TERS DÜŞER. ÇELİŞKİLERDEN YARARLANMAK BAHANESİYLE SÖZÜMONA NİSBETEN ZAYIF EMPERYALİSTLERLE DAHA GÜÇLÜLERİNE KARŞI BİRLEŞME YOLLARINI ARAMAK, BİR ÜLKENİN BURJUVAZİSİYLE BİR BAŞKA ÜLKENİNKİNE KARŞI KOYMAK İÇİN BİRLEŞMEK ANTİ-MARKSİST BİR TUTUMDUR."

*

" SÖZDE 'İKİNCİ DÜNYA' ÜLKELERİNİN, BİR BAŞKA DEYİŞLE BU ÜLKELERDE HAKİM OLAN TEKELCİ BURJUVAZİNİN, İKİ SÜPER DEVLETE VE DÜNYA EMPERYALİZMİNE KARŞI VERDİKLERİ MÜCADELEDE EZİLEN HALKLARIN VE ULUSLARIN MÜTTEFİKLERİ OLMALARI HİÇ BİR ZAMAN MÜMKÜN OLAMAZ. İKİNCİ DÜNYA SAVAŞINDAN BU YANA TARİH GÖSTERMEKTEDİR Kİ, BU ÜLKELER HER ZAMAN ABD EMPERYALİZMİNİN, ÖRNEĞİN KORE, VİETNAM, AFRİKA VB. DEKİ SALDIRGAN SİYASETİNİ VE EYLEMİNİ DESTEKLEMİŞLERDİR VE HALA DA DESTEKLEMEKTEDİRLER. BU ÜLKELER YENİ SÖMÜRGECİLİĞİN VE ULUSLARARASI EKONOMİK İLİŞKİLERDEKİ EŞİTSİZLİĞİN ATEŞLİ SAVUNUCULARIDIR. SOVYET SOSYAL EMPERYALİZMİNİN 'İKİNCİ DÜNYA'DAKİ MÜTTEFİKLERİ, ÇEKOSLAVAKYA'NIN İŞGALİNE SOVYET SOSYAL EMPERYALİSTLERİ İLE BİRLEŞEREK KATILDILAR VE SOVYET SOSYAL EMPERYALİZMİNİN DÜNYANIN ÇEŞİTLİ BÖLGELERİNDEKİ YAĞMACI, YAYILMACI SİYASETİNİ HARARETLE SAVUNDULAR, SÖZDE 'İKİNCİ DÜNYA' YA DAHİL ÜLKELER, İKİ SÜPER DEVLETİN SALDIRGAN VE YAYILMACI İTTİFAKLARININ EKONOMİK VE ASKERİ BAKIMDAN ESAS DESTEKLERİDİRLER."

*

"ÜÇ DÜNYA ŞEMASINA GÖRE SÖZDE 'İKİNCİ DÜNYA', 'ÜÇÜNCÜ DÜNYA'DA BULUNAN BAZI ÜLKELERDEN VE İKİ SÜPER DEVLETTEN TOPLUMSAL YAPILARI BAKIMINDAN HİÇ BİR TEMEL FARK TAŞIMAYAN ÜLKELERİ İÇERMEKTEDİR, 'İKİNCİ DÜNYA' İÇİNDEKİ ÜLKELERİN İKİ SÜPER DEVLETLE KESİN ÇELİŞKİLERİ OLDUĞU GERÇEKTİR; FAKAT BU ÇELİŞKİLER, EMPERYALİSTLER ARASI NİTELİĞE SAHİPTİRLER, TIPKI İKİ SÜPER DEVLET ARASINDAKİ ÇELİŞKİNİN NİTELİĞİ GİBİ. HERŞEYDEN ÖNCE BUNLAR BATI ALMAN ,JAPON, İNGİLİZ, FRANSIZ, KANADA GİBİ EMPERYALİZMLERİN PAZARLAR, NÜFUZ ALANLARI, SERMAYE İHRACATI VE BAŞKALARININ ZENGİNLİKLERİNİ SÖMÜRMEK İÇİN GEREK BİR SÜPER DEVLET VEYA ÖTEKİYLE VE GEREKSE BİRBİRLERİYLE ÇELİŞMELERİDİR.

BU ÇELİŞMELER ELBETTE DÜNYA EMPERYALİST SİSTEMİNİ ZAYIFLATMAKTADIR VE PROLETARYAYLA HALKLARIN MÜCADELELERİNİN ÇIKARINADIR. FAKAT ÇEŞİTLİ EMPERYALİST DEVLETLERLE İKİ SÜPER DEVLET ARASINDAKİ ÇELİŞKİLERİ, EMEKÇİ KİTLELERİN VE HALKLARIN EMPERYALİZME KARŞI, ONU YIKMAK İÇİN VERDİKLERİ MÜCADELE İLE EŞ TUTMAK, ANTİ-MARKSİSTTİR."

Güney Afrika'nın askeri gücü

Savaş uçağı	625
Helikopter	215
Tank	525
Zırhlı taşıt	1430
Zırhlı personel taşıtı	960
Güdümlü mermi atan top	294
Orta ve hafif top	380

DÜZELTME

Geçen sayımızda 2. sayfada çıkan Fransız Emperyalistleri halkların kurtuluş mücadelelerinin Can Düşmanı başlıklı haberde birtakım bilgiler yanlış ve eksik yayınlanmıştır. Düzeltir özür dileriz. Kaçırılan Fransız teknisyenleri, yazıda söylendiği gibi Fas'daki(Bou Kraa) fosfor madeninden değil, Mayısın ilk günlerinde Moritanya'daki Zourate demir madeninden kaçırılmışlardır. Kaçırılan teknisyen sayısı 8 değil, 6'dır. İki Fransız teknisyeni çatışma sırasında ölmüştür.

Yazıda belirtilmeyen önemli bir nokta; Fas'ın Moritanya'da önemli sayıda askeri kuvvet bulundurması ve son haftalarda yeni Fas kuvvetlerinin Moritanya'ya ulaşmış olmasıdır.

Güney Afrika atom bombası üretme çalışmaları yapıyor

Ağustos ayında sosyal-emperyalistler Güney Afrika'nın Kalahari çölünde bir nükleer patlama hazırlığı yapmakta olduğunu Amerika'ya bildirmişti. Bunun üzerine harekete geçen Amerika, Güney Afrika'nın nükleer deneme yapmasını engellemişti.

Süper devletlerin bütün diplomatik faaliyetleri gibi bu "engelleme" olayı da tümüyle aldatmaca niteliğindeydi.

Çünkü Güney Afrika, 1961 yılından beri esas olarak Amerikan, Alman ve Fransız yardımlarıyla nükleer teknolojisini geliştirmiş ve en geç 1981 yılına kadar Atom veya Hidrojen bombası yapabilecek duruma gelecektir. Ayrıca, Güney Afrika'nın daha şimdiden nükleer bir "aygıt"a sahip olduğu birçok çevre tarafından ileri sürülmektedir.

Güney Afrika nükleer enerjiye tümüyle askeri amaçlar için ilgi duymuştur. Çünkü ülkenin muazzam kömür kaynakları, elektrik enerjisi üretimi gereksinmesinin tümünü karşıladıktan sonra, senede 30 milyon ton ihracat yapmaya ve üstelik kömürden petrol elde etmeye yeterli bulunmaktadır. Oysa ülkenin uranyum kaynakları buna göre daha sınırlıdır ve uranyumun ihracatı daha yüksek gelir getirmektedir.

O halde Güney Afrika neden nükleer araştırma yapmaktadır? Sömürgeciliğin zincirini kırmış ülkelerle çepeçevre olan; 18 milyon Azanyalıyı ve bunun dışında Namibyalıları en vahşi ırkçı baskıların altında tutmaya çalışan bir beyaz azınlık yönetiminin, tahrip ve şantaj gücü son derece yüksek olan nükleer silahlara yönelmesinden doğal ne olabilir?

Tıpkı İsrail'in yaptığı gibi, "Afrika'nın İsraili" de doğal olarak nükleer silahlara başvurmuştur.

GÜNEY AFRİKA'NIN "ATOM BOMBASI HOCALARI"

Güney Afrika Atomik Enerji Yönetiminin başkanı olan Dr. A.J.A. Roux, "başarılarını, Amerika'nın gönüllü yardımına" borçlu olduklarını belirtiyor.

Bununla birlikte Alman ve Fransız teknolojisinin de bu çabalarda büyük katkıları olduğu bir gerçektir.

Valindaba'daki uranyum zenginleştirme fabrikası patenti STEAG adlı bir Alman firmasına ait teknolojiyi kullanıyor. Fransız teknolojisi Koeberg nükleer reaktörünün yapılmasında olduğu gibi daha bir çok alanda Güney Afrika'nın atom bombası teknolojisini elde etmesinde yardımcı olmuştur.

Güney Afrika'nın bir başka "bomba hocası", Amerikancı İsrail siyonistleridir. Siyonistler, Afrika'ya çok önemli bilgiler aktarmışlardır.

Amerika ve çevresindeki karşı-devrimciler görüldüğü gibi, Güney Afrika'nın nükleer bombalara ve roket başlıklarına sahip olabilmeleri için bütün güçleriyle çalışmışlar ve karşı-devrimci dostlarına "yardımcı" olmuşlardır.

Onların bu yardımları halen sürmektedir.

Bu emperyalist devletlerin (ve siyonist İsrail'in) Güney Afrika'nın yanında saf tutuklarına bir başka kanıt, 1976 Haziranında, Uluslararası Atomik Enerji otoritesi adlı kuruluşun yönetim kurulundan Güney Afrika'nın atılmasına ilişkin tutumlarıdır. 19'a karşı, 13 oyla yönetim kurulundan Güney Afrika'nın atılmasına karşı çıkan ülkeler; Amerika, Ortak Pazar ülkeleri(AET), Japonya, Avusturalya ve Kanada'dır.

DEVRİMİN DÜŞMANLARI

Ne Amerika, ne de kendilerinden "İkinci Dünya Ülkeleri" olarak sözedilen emperyalist devletler Azanya ve Namibya halklarının "dostu" ya da müttefiki değildir. Onlar yukarıda da kanıtlandığı gibi Azanya ve Namibya halklarının ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin karşısında, Güney Afrikalı ırkçı-beyaz faşistlerle omuz omuza saf tutmaktadırlar.

OPORTÜNİZME, REVİZYONİZME, TROÇKİZME KARŞI MARKSİZM-LENİNİZM BAYRAĞINI YÜKSELTELİM !

● LENİN'İN BELİRTTİĞİ GİBİ *"SERBEST REKABETİN TAM OLARAK HÜKÜM SÜRDÜĞÜ ESKİ KAPİTALİZMİN AYIRDEDİCİ NİTELİĞİ META İHRACIYDI, TEKELLERİN HÜKÜM SÜRDÜĞÜ BUGÜNKÜ KAPİTALİZMİN AYIRDEDİCİ NİTELİĞİ İSE SERMAYE İHRACIDIR"* EMPERYALİST SÖMÜRÜNÜN YOK EDİLMESİ, BUGÜNKÜ EKONOMİK DÜZENİN YOK EDİLMESİ MESELESİNİ "EŞİT İLİŞKİLER TEMELİNDE YENİ EKONOMİK DÜZEN" DİYEREK ESAS OLARAK META MÜBADELESİ ALANINA HAPSETMEK, EMPERYALİST SÖMÜRÜNÜN TEMELİNİ GİZLEMEK, MÜCADELENİN BU TEMELE YÖNELMESİNİ ÖNLEMEK, TALİ SORUNLARI ESASIN ÖNÜNE ÇIKARMAKTIR.

● *"DEVRİM OLMADAN, PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ OLMADAN ESKİ İLİŞKİLER KÖKTEN DEĞİŞTİRİLEBİLİR Mİ? AÇIKTIR Kİ, DEĞİŞTİRİLEMEZ. BÖYLE BİR DEVRİMİN BURJUVA EGEMENLİĞİNE UYGUN, BURJUVA DEMOKRASİSİ ÇERÇEVESİ İÇİNDE YAPILABİLECEĞİNE İNANMAK PROLETER DEVRİMİ KABACA YADSIMAK OLUR.*

.....

BUNDAN DOLAYIDIR Kİ, LENİN ŞÖYLE DİYORDU: 'EZİLEN SINIFIN KURTULUŞU SADECE BİR DEVRİM OLMADAN DEĞİL, EGEMEN SINIFIN YARATTIĞI DEVLET AYGITINI YOK ETMEDEN DE OLANAKSIZDIR."

(J.STALİN)

"ÜÇ DÜNYA
SAĞ OPORTÜNİST
-

«YENİ EKONOMİK DÜZEN» SÖMÜRÜCÜLERİN SÖMÜRÜSÜZ BİR DÜZEN KURACAĞININ SAVUNULMASIDIR

"Üç Dünya Teorisi"ne göre "Üçüncü Dünya" ülkeleri,eşitsiz ve sömürü üzerine kurulu uluslararası ekonomik ilişkileri değiştirmek ve yeni bir uluslararası ekonomik düzen kurmak istiyorlar. Bu sağcı teoriye göre bu ülkeler -büyük bir kısmı yarı-sömürge durumundadır- bağımsızlıklarını korur, insiyatifi ellerinde bulundurur ve kendi güçlerine dayanma ilkesi üzerinde direnerek devlet bağımsızlıklarına sahip çıkarlarsa,bu istek gerçekleşebilir.

Sömürü üzerine kurulu bugünkü uluslararası ekonomik ilişkiler kapitalizmin sonucudur. Kapitalizm için cenaze töreni yapılmadan emperyalist dünyadaki bu düzen değiştirilemez. Bütün revizyonislerin ortak özellikleri emperyalizm ortadan kalkmadan, kapitalist üretim ilişkileri ortadan kalkmadan, sömürünün ortadan kalkabileceğini, emperyalizmin reformlar yoluyla düzeltilebileceğini savunmak olmuştur.

Kautsky emperyalist politikanın tekelci kapitalizmin zorunlu bir sonucu olduğunu reddediyor ve yöneticilerin iradesine bağlıyordu. Lenin, Kautsky'nin yaptığının halkı dolandırmaktan başka birşey olmadığını söyler:

"İngiliz papaz takımının ve tatsız Kautsky'nin iyi niyetleri ne olursa olsun Kautsky'nin teorisinin nesnel, daha doğru su gerçek anlamda tek bir toplumsal önemi olabilir; en gerici bir amaçla kapitalizm içinde sürekli bir barışın mümkün olduğu umudunu uyandırarak, dikkati günün keskin çelişkilerinden ve dikenli meselelerinden ne olduğunu kimsenin bilemeyeceği düşsel bir ultra-emperyalizm palavrasına doğru saptırarak, kitleleri avutmak. Gerçekten, Kautsky'nin marksist teorisinde yığınları dolandırmaktan başka hiç bir şey yoktur" (35)

Modern revizyonistler ise sosyalist kampın gücü sayesinde kapitalizmden sosyalizme barış içinde geçişin mümkün olduğunu savunuyorlardı. Bu tez şöyle özetlenebilir: *"Politik bakımdan, bir yandan burjuva diktatörlüğünü muhafaza ederken, öte yandan 'devletin iç dengesini ve yapısını tedricen değiştirmek've böylelikle, burjuva demokrasisinin, burjuva anayasasının ve parlamentosunun izin verdiği 'yasal' yollarla'yeni sınıfların devlet iktidarına yükselmesini sağlamak'"(36)*

Kautsky, emperyalizm yok olmadan 'iyi' emperyalist yöneticiler sayesinde daha adil bir düzen kurulabileceğini, dünyada sürekli barışın sağlanabileceğini savunurken; modern revizyonistler de burjuva diktatörlüğü altında "sosyalizme" ulaşıyordu. "Üç Dünya Teorisi" ise "yeni ekonomik düzen"iyle emperyalizmi ortadan kaldırmadan uluslararası ekonomik ilişkilerde sömürüyü yok ediyor. Halbuki devrimci teori ve pratik bize emperyalizmin; gericilik, şiddet, egemenlik ve mali sermayenin ilhak eğilimi olduğunu öğretiyor. Emperyalist ülkelerin eşit olmayan, sömürüye dayanan ilişkiler içinde olması,onun isteğinden bağımsız olan ekonomik bir zorunluluktur. "Yeni ekonomik düzen" safsatası halkları kandırmaktan, emperyalizmin yüzünü onlardan gizlemekten başka birşeye hizmet etmiyor.

Emperyalist ve sosyal-emperyalistlerin kendi aralarında ve sömürge ve yarı-sömürgelerle eşit ve sömürüye dayanmayan bir ilişki kurması emperyalizmin karakterine ters, gerçekleşmesi mümkün olmayan bir durum olduğu gibi; "Üçüncü Dünya' ülkeleri şöyle yaparsa bu iş olur" denen şeyleri yarı-sömürge ülke hakim sınıflarının gerçekleştirmesi de mümkün değildir. Bu ülkeler ekonomik, mali ve askeri binbir bağla emperyalist devletlere bağlı olan yarı-sömürge ülkelerdir. Bu ülkelerde devleti elinde tutan komprador burjuvazi ve toprak ağaları bu yarı-sömürge yapı içinde varlıklarını koruyabilmektedirler, güçlerini emperyalizmden almaktadırlar ve onun ülke üzerindeki hakimiyeti son bulunca bunların da varlıkları sona erecektir. Bu nedenle,emperyalizme karşı bağımsızlık mücadelesi veremezler.

"Üç Dünya Teorisi" uluslararası ekonomik ilişkilerde, sömürüsüz bir düzen için mücadele edecek olan komprador burjuvazi ve toprak ağalarının kendi ülkelerinde nasıl bir düzen için mücadele edecekleri konusunda henüz açık birşey söylemiyor ama, söylediklerinin doğal sonucu bu sınıfların içerde de sömürüsüz bir düzeni "tedricen" gerçekleştirmeleridir. Bu teoriye göre bu ülkelerin "imtiyazsız, sınıfsız,kaynaşmış bir toplum " olarak sosyalizm yoyunda ilerlemeleri gerekir!..

Bu sağcı teoriye göre emperyalistler, işbirlikçilerinin hakim olduğu devletlerin mücadelesi sonucunda "tedricen" emperyalist olmaktan çıkıyor. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları sömürüsüz bir düzen için mücadele ediyorlar. Sonuçta sömürüsüz bir dünya kuruluyor, sosyalist devrime gerek kalmadan sosyalizme ulaşılıyor. Oysa Marksizm-Leninizm, tersini; emperyalizm, sosyal-emperyalizm yok olmadan baskı ve sömürünün yok olmayacağını, sömürücülerin devleti parçalanmadan sömürülenlerin iktidarının mümkün olmayacağını, proletarya diktatörlüğü olmadan burjuva ilişkilerin değiştirilemeyeceğini öğretiyor. Stalin bunları reddetmenin devrimi reddetmek olduğunu belirtir.

"Devrim olmadan, proletarya diktatörlüğü olmadan eski ilişkiler kökten değiştirilebilir mi?

"Açıktır ki, değiştirilemez. Böyle bir devrimin burjuva egemenliğine uygun, burjuva demokrasisi çerçevesi içinde yapılabileceğine inanmak proleter devrimi kabaca yadsımak olur."

"Bundan dolayıdır ki, Lenin şöyle diyordu: Ezilen sınıfın kurtuluşu sadece bir devrim olmadan değil, egemen sınıfın yarattığı devlet aygıtını yok etmeden de olanaksızdır" (37)

Devrimi reddeden, emperyalistler, sosyal-emperyalistler, komprador burjuvazi ve toprak ağaları hakkında yaydığı hayallerle devrim yolunu karartan "Üç Dünya Teorisi" gerici tezlerini savunabilmek için, yeni-sömürgecilik ve tekelci devlet kapitalizminin şakşakçılığını yapıyor, emperyalist sömürünün özünü saklıyor.

Emperyalizmin Ayırdedici Özelliği Sermaye İhracıdır

Geçen sayımızda yeni-sömürgeciliğin emperyalizm çağının bir olgusu olduğunu ve devrimcilere ne gibi görevler yüklediğini belirtmiştik. Hatırlamak için Lenin'in konuyla ilgili sözlerini tekrarlıyoruz.

"...siyasi bakımdan bağımsız devletler görünüşü altında ekonomik, mali ve askeri bakımdan tamamen kendilerine bağımlı devletler kuran emperyalist devletlerin sistemli olarak uyguladıkları hileleri bütün ülkelerin, özellikle geri kalmış ülkelerin en geniş emekçi yığınlarına anlatıp açıklama zorunluluğu. Bugünkü milletlerarası koşullarda bağımlı ve güçsüz milletler için şura cumhuriyetleriyle birleşmekten başka kurtuluş yolu yoktur." (38)

Emperyalizmin varlığı sayesinde varlığını koruyabilen toprak ağaları ile emperyalist sermayenin bu ülkelere ihracı temelinde ortaya çıkan komprador burjuvazi devrimin iflah olmaz düşmanlarıdır. Bu sınıfların emperyalizm ve sosyal-emperyalizmle çelişkileri uzlaşır çelişkilerdir. "Üç Dünya Teorisi" yeni sömürgeciliği,emperyalizm çağının bir olgusu olarak ele almadığı gibi bu sınıflarla emperyalizm arasındaki çelişmenin uzlaşır olduğunu kabul etmeyerek Lenin'in emperyalizm ve devlet teorilerini reddediyor.

İşbirlikçi hakim sınıflarla emperyalizm arasında halkların ve milli kaynakların sömürülmesiyle elde edilen kârların bölüşümünde çelişkiler ortaya çıkmaktadır. Hakim sınıflar emperyalist sömürünün gerçekleşmesi için yaptıkları görevin karşılığını yükseltmek için emperyalistlerle pazarlığa oturabilmektedirler. Emperyalistlerle aralarında hammadde ve mamul madde fiyatlarının tespit edilmesinde belli çelişmeler ortaya çıkmaktadır. Bu çelişmeler ve pazarlıklar günümüzde daha da belirginleşmiştir. Bunlardan komprador burjuvazi ve toprak ağalarının anti-emperyalist bir karakter taşıdığı sonucuna gidilebilir mi? Anti-emperyalist mücadeleden vazgeçilmediği sürece böyle bir sonuca varılamaz.

Emperyalistler ve sosyal—emperyalistlerle uşakları arasındaki çelişmelerin ortaya çıkardığı sonuçlar şu iki şeye hizmet edebilir: İşbirlikçi hakim sınıfların payını yükseltmek ve emperyalizm ve işbirlikçilerinin egemenliğinin özüne dokunmayan göstermelik kararlarla halkların mücadelesini bastırmak. Yoksa hakim sınıfların,emperyalist sömürü ve egemenliği sona erdirmek diye bir amaçları olamaz. Çünkü işbirlikçi hakim sınıfların sömürülerini gerçekleştirme süreci emperyalist sömürünün gerçekleşme sürecidir. Emperyalist baskı ve sömürünün olmadığı "yeni ekonomik düzen" kendilerinin yok olmasını getirecektir.

Günümüzde,işbirlikçi hakim sınıflarla efendileri arasında pazarlık,hammadde ve mamul madde fiyatlarının saptanması meselesinde sürüyor. "Üç Dünya Teorisi"ne göre bu pazarlıklar sömürüsüz bir yeni ekonomik düzen mücadelesidir. Bu mücadeleler geliştikçe tedricen yeni ekonomik düzen kurulacaktır. Bu sağcı teoriye göre meta mübadalesinde eşit ilişkilerin gerçekleşmesiyle,eski ekonomik düzen tasfiye edilmiş olacaktır.

Emperyalist ve sosyal-emperyalistlerin sömürülerinin önemli bir aracı da, mamul maddeleri pahalı satıp hammaddeleri düşük fiyatlarla ithal etmeledidir. Ama bu sömürü biçimi emperyalist sömürünün gerçekleşmesinin esası değildir. Emperyalistler en büyük kârları,sermaye ihraç ederek gerçekleştirirler. Lenin'in belirttiği gibi; *"Serbest rekabetin tam olarak hüküm sürdüğü eski kapitalizmin ayırdedici niteliği meta ihracıydı. Tekellerin hüküm sürdüğü bugünkü kapitalizmin ayırdedici niteliği ise sermaye ihracıdır"(39)* Emperyalist sömürünün yok edilmesi, bugünkü ekonomik düzenin yok edilmesi meselesini esas olarak meta mübadelesi alanına hapsetmek, emperyalist sömürünün temelini gizlemek , mücadelenin bu temele yönelmesini önlemek, tali sorunları esasın önüne çıkarmaktır. Emperyalist sömürünün özünü kavramayan bu bakış açısının Troçki'nin, Çan Kay-Şek'in bakış açısı olduğunu Stalin şöyle açıklar:

"İzin verirseniz bu bakış açısının yüksek bir devlet memurunun 'ekselansları' Çang Zo-Lin'in bakış açısı olduğunu belirtmek istiyorum.

"Eğer Troçki'nin bakış açısı doğruysa, o zaman hem toprak devrimi hem de işçi devrimine karşı çıkan ve sadece eşit olmayan anlaşmaların kaldırılması ve Çin'in gümrük özerkliğinin kurulması için çabalayan Çang Zo-Lin ve Çan Kay-Şek'in haklı olduğunu kabul etmek gerekir" (40)(abç)

"Fakat muhalefet, Çin'de emperyalizmin gücünün esas olarak gümrük kısıtlamalarında yatmadığını milyonlarca işçi ve köylü nüfusun iliğine kadar sömürüldüğü fabrikalara, işletmelere, maden ocaklarına, demiryollarına, gemilere, bankalara, ticarethanelere sahip olmasında yattığını unutmuştur.

"Muhalefet, Çin halkının emperyalizme karşı verdiği devrimci mücadelenin herşeyden önce ve esas olarak şu özü taşıdığını unutmuştur: Emperyalizm Çin'de, Çin halkının doğrudan sömürücüleri olan feodal beyleri, militaristleri, kapitalistleri, bürokratları vb. destekleyen ve teşvik eden kuvvettir. Çin işçi ve köylüleri, aynı zamanda emperyalizme karşı, devrimci mücadele yürütmeksizin bu sömürücüleri yıkamaz.

"Muhalefet, işte bu durumun, Çin'de burjuva devriminin sosyalist devrime dönüşmesini sağlayacak en önemli etkenlerden biri olduğunu unutuyor" (41)

Emperyalist sömürünün özünü saklayarak, halkların mücadelesini saptırmaya çalışan "Üç Dünya Teorisi"nin bütün yaptığı, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının emperyalist sömürüden daha fazla pay almak için yaptığı pazarlıkta işbirlikçilerin tarafını tutmaktır. Bu pazarlığın sonucu ne olursa olsun,halklara doğrudan hiç bir faydası yoktur, her zaman bütün yük halkların sırtına binmektedir. Kaldı ki, meta mübadelesi alanında da gelişme, emperyalist ve sosyal-emperyalistlerin çıkarı yönündedir. Emperyalistler ve sosyal-emperyalistlerin ithal ettikleri metaların fiyatları ile ihraç ettikleri metaların fiyatları arasındaki fark,emperyalistlerin aleyhine değil, lehine bir gelişme göstermektedir. Lenin'in emperyalizm teorisine göre bu durum anlaşılmaz birşey değildir. Meta dolaşımı alanında emperyalist ve sosyal-emperyalistler en büyük kârları tekelci konumları ve sermaye ihracına dayanarak sağlamaktadırlar. Lenin sermaye ihracının meta ihracını da harekete geçiren bir araç olduğunu belirtir:

"Mali sermaye, tekeller çağını yarattı. Tekeller ise, her yere kendi ilkelerini götürüyor. Kazançlı alış-veriş işlemleri için, açık piyasada rekabetin yerini gitgide 'ilişkiler'in alması bundandır. En fazla rastlanan şekil, alınan borcun bir kısmının borç veren ülkelerden yapılacak satınalmalara, özellikle savaş araçları veya gemi alımlarına harcanması koşulunun ileri sürülmesidir. Şu son yirmi yıllık dönemde (1890-1910), Fransa, daha çok bu yola başvurmuştur. Böylece, sermaye ihracı, meta ihracını da harekete geçiren bir araç haline gelmektedir." (42)

Lenin'in söyledikleri bugün de geçerlidir. Emperyalist ve sosyal-emperyalist sömürü esas olarak sermaye ihracı temelinde gerçekleşmektedir. Meta ihracı ve ithali alanında da, emperyalistler ve sosyal-emperyalistler büyük mali, ekonomik, siyasi ve askeri güçlerine dayanarak kazançlı alış-veriş "ilişkiler"ini sürdürmektedirler. Bu kazançlı ticarette bazı dalgalanmalara rağmen meselenin özü değişmemiştir ve emperyalistler bu ticaretten vazgeçmeyeceklerdir. "Üç Dünya Teorisi"nin emperyalizm üzerine yaymaya çalıştığı hayallerin halkların emperyalizme karşı mücadelesini saptırmasına izin verilmemelidir.

Özeleştirimiz

HALKIN KURTULUŞU'nun birinci sayısından itibaren -eklektik bir biçimde de olsa- uzun bir süre savunduğumuz"Üç Dünya Teorisi"nin eleştirisini geçen sayımızda ve bu sayımızda ortaya koyduk.

HALKIN KURTULUŞU'nun savunduğu "Üç Dünya Teorisi" nin kendi içinde tam bir tutarlılığı olmamasının, bu teorideki reformist tezlerin bir kısmı bizim savunduğumuz " Üç Dünya Teorisi"nde yer almamasına rağmen,iki yıla yakın bir süre, bu teori, HALKIN KURTULUŞU'nun savunduğu teori olmuştur.

"Üç Dünya Teorisi" esas olarak, en bütünlüklü bir şekilde, gazetemizden önce çıkan ve onun siyasi platformunu kabaca da olsa belirleyen "HALKIN KURTULUŞU ÇIKARKEN" adlı küçük broşürde; ve daha sonra ise, HALKIN KURTULUŞU'nun 20. sayısının ikinci sayfasında yer alan "Üçüncü Dünya Birlik Yolunda Yürüyor" adlı yazıda yer alıyordu.Bunların yanında bir çok olayda, bir çok siyasi meselede tahlillerimizde şu veya bu şekil de yansıyordu.

"HALKIN KURTULUŞU ÇIKARKEN" broşüründe, "Üç Dünya Teorisi"ne uygun olarak bugünkü dünyanın bir tahlilini ve sınıflandırmasını yapıyor ve şöyle diyorduk:

"... Sovyetler Birliği,bugün ABD emperyalizmi ile birlikte dünya devrimlerinin önünde en büyük engel ve ezilen ulusların ve halkların baş düşmanı haline gelmiştir. (...)Ezilen uluslar ve halkların onyıllar süren mücadeleleri ve kendi gelişmesinin doruğuna varması sonucu ABD emperyalizmi gerilerken; Sovyet sosyal-emperyalizmi taze kan taşıyan ve gelişen bir emperyalist güç olduğu halde, daha az hegemonya alanlarına sahiptir ve bu yüzden de daha saldırgan bir güç olarak beliriyor." (S.4, abç)

"İki süper gücün mücadele ve sömürü alanları olan dünyanın geri ülkeleri ve sosyalist ülkeler Üçüncü Dünya' yı oluşturuyorlar. Esas olarak bir emperyalist gücün,ABD emperyalizminin hegemonyası altında olmakla birlikte kendileri de emperyalist ve ileri kapitalist ülkeler olan ve ABD ile Sovyet sosyal- emperyalizminin hegemonya mücadelesinin özellikle , üzerinde yoğunlaştığı Batı Avrupa Ülkeleri ile Japonya ve Kanada ise İkinci Dünya'yı oluşturuyorlar."(S. 4-5)(abç)

"Üçüncü Dünya Ülkeleri her geçen gün daha fazla bir araya geliyor, birliklerini sağlamlaştırıyor ve Üçüncü Dünya politikasını daha güçlü bir şekilde iki süper güce doğru yöneltiyorlar."(S.5)

"Emperyalizme ve sömürgeciliğe karşı dünya halklarının mücadelesinin gelişmesi, tek tek her ülkede ulusal devrimci muhalefetin yükselmesi, bağımlı ülkelerin hakim sınıflarını emperyalizme karşı-göstermelik de olsa- tavırlar almaya zorluyor" (S.5-6)

"Bugün dünyada ülkeler bağımsızlık, milletler kurtuluş, halklar devrim istiyor ve bu uğurda mücadele bayraklarını yükseltiyor.(...) Günümüzde proletaryanın bağımsız çizgisinin gerektirdiği siyaset;ülkelerin bağımsızlık, milletlerin kurtuluş, halkların devrim isteğini devrimci bir biçimde birleştirmeyi amaçlayan bir siyaset olmalıdır." (s.6, abç)

20. sayıda yer alan "Üçüncü Dünya Birlik Yolunda Yürüyor" başlıklı yazıda ise 1.ve özellikle II. dünya savaşından sonra dünyanın geçirdiği ve geçirmekte olduğu değişiklikler ve bunların sonucu ortaya çıkan yeni özellikler ortaya konuyor ve şunlar söyleniyordu:

"Üçüncü Dünya Ülkeleri;bütün zorluklara, kendi aralarındaki anlaşmazlıkların emperyalizm tarafından körüklenmesine rağmen,emperyalizme ve özellikle iki süper güce karşı giderek güçlenen bir mücadele veriyorlar." (abç)

"Üçüncü Dünya, emperyalizmin çöküş süreci içinde kaçınılmaz olarak ortaya çıkmış bir olgudur. Bu olgu var olan objektif koşulların, temelden değişmesiyle değil, var olan objektif koşulların nicelik gelişmeleri sonucu ortaya çıktı." (abç)

"Üçüncü Dünya olgusunu kavrayabilmek, bugünün devrimci görevlerini yerine getirebilmemiz için hayati önem taşımaktadır." (abç)

"Asya, Afrika ve Latin Amerika'da 50'den fazla ezilen ulus siyasi bağımsızlıklarını elde etti. (...) Bunlar emperyalizme büyük darbeler indiriyordu. (...) İşte bu sosyal devrim ve bağımsızlık dalgası sırasında Üçüncü Dünyanın da temelleri atıldı.(abç)

"Üçüncü Dünya Ülkeleri 1950'lerden başlayarak emperyalizme karşı değişen ölçü, şiddet ve niteliklerde mücadelelere giriştiler."

"Üçüncü Dünya Ülkeleri böylelikle emperyalizme karşı mücadele içinde doğup,gelişmeye başladılar. Son yıllarda Üçüncü Dünya ülkeleri her iki süper güce karşı uluslararası siyaset alanında ve ekonomik alanda büyük başarılar kazandılar.Dünyayı hızla bir paylaşım savaşına doğru sürükleyen azgın iki süper güç, her saldırı ve tertiplerinin karşısında gitgide uyanan ve proletarya ile daha sıkı birleşen Üçüncü Dünya'yı bulmaktadır." (abç)

"Üçüncü Dünya Ülkeleri kendi aralarında gün geçtikçe eşitliğe dayalı ilişkileri ve dayanışmayı gerçekleştirecek, kendi gücüne dayanma geleneğini geliştiriyorlar. Bu ülkelerden büyük kısmı milli ekonomilerini geliştirme yönünde başarılı adımlar attılar." (abç)

"Bugünün önemli bir gerçeği Üçüncü Dünyanın artık ABD ve SSCB emperyalizmine karşı daha birliktelik ve bilinçle mücadele etmeleri, hegemonyacılığa karşı her geçen gün daha etkili direnişler yapmalarıdır." (abç)

" Dünya proletaryası Üçüncü Dünyanın birliğini savunmaktadır. Bu ülkelerin devlet egemenliğini, ulusal kaynaklarını koruma ve milli ekonomilerini geliştirme isteklerini tümüyle desteklemektedir. Üçüncü Dünya Ülkelerinde farklı sosyal sistemlere sahip ülkeler bulunuyor. Üçüncü Dünya içinde bulunan sosyalist ülkelerin dışında, bu ülkelerin bir kısmı milli burjuvazi, bir kısmı da işbirlikçi yönetimler altındadır. Bu ülkelerin iki süper güce ve genel olarak emperyalizme karşı tavırları farklı olmaktadır. Ancak objektif konum olarak bu ülkelerin hepsi aynı konumdadır. Ve iki süper güce karşı mücadele etmek zorundadırlar." (abç)

"Üçüncü Dünya Ülkeleri birleşme yolunda daha ileri adımlar atarak, kendi aralarındaki anlaşmazlıkları barışçı yollardan çözerek daha da güçlü bir birlik oluşturacaklardır. Bunu sağlayacak olan bu ülkelerin halklarının ve proletaryasının işbirlikçilere ve emperyalizme karşı yükseltecekleri sınıf mücadeleleridir, ulusal kurtuluş mücadeleleridir." (abç)

"Üçüncü Dünya'nın birliği dünya çapında devrimci akımın bir sonucudur ve devrimci akımın güçlenmesine hizmet eder; karşı devrim ve emperyalizmin çöküşüne yol açan önemli bir güçtür." (abç)

Aktardığımız bu alıntılardan da açık bir şekilde görüldüğü gibi gazetemiz, ta başından itibaren, "Üç Dünya Teorisi"ni dünya proletaryasının uluslararası ve ulusal planda devrim çizgisi, içinde bulunulan dönemin "köklü ve yeniden bir tahlili" ve buna bağlı olarak tesbit edilen, devrimin uluslararası ve ulusal planda strateji ve taktikleri olarak kavramıyor, meseleyi böyle ele almıyor, daha çok bir isimlendirme ve tasnif meselesi olarak görüyordu.

"Üç Dünya" teorisyenleri bu teoriyi bütünlüklü bir teori, bir devrim stratejisi(!) olarak ortaya koyar ve önerirken; HALKIN KURTULUŞU bir yandan genel ve soyut planda bu teoriyi savunur ve terminoloji olarak " Üç Dünya Teorisi" nin terimlerini kullanırken; bir çok temel konuda ve bir çok siyasi meselede bu teori ile çelişen doğru tezler öne sürüyor, bir çok somut mesele de uluslararası, ulusal planda doğru tahliller yapıyordu.

" Üç Dünya Teorisi" "Üçüncü Dünya"yı ve onun mücadelesini dünya devriminin temel gücü olarak sunarken; HALKIN KURTULUŞU bundan kaçıyor, "Üçüncü Dünya" ve mücadelesinin arkasına, "bu ülkelerin halklarının ve proletaryasının işbirlikçilere ve emperyalizme karşı yürütecekleri sınıf mücadelelerini ve ulusal kurtuluş mücadelelerini" yerleştirmeye uğraşıyordu. "Ülkeler Bağımsızlık, Milletler Kurtuluş ve Halklar Devrim İstiyor" sloganını kullanıyor, ancak ülkelerin bağımsızlık isteğinin, halkların devrim ve milletlerin kurtuluş mücadelelerinin sonucu olduğunu söylüyordu.

"Üç Dünya" teorisyenleri bu teoriyi her geçen gün daha da bütünlüklü oportünist bir teori olarak geliştirir ve derinleştirirlerken;HALKIN KURTULUŞU bu teorinin aşırı ve ilk bakışta bile görülebilen oportünist-reformist yönlerini törpülemeye çalışıyordu.

"HALKIN KURTULUŞU ÇIKARKEN" adlı broşürde ortaya konan,gazetemizin ilk sayılarında ve özel olarak da 20. sayıda,belirtilen yazıda tekrar edilen bu çizgi gazetemizin birçok tahliline, bir çok olaya ve gelişmeye bakışına ve onları değerlendirişine de yansıdı. Bunların içinde örnek olarak ele alınabilecek olanları şunlardır:

15. sayıda Mısır'ın Sovyetler Birliği ile imzaladığı anlaşlaları feshetmesi ve Hüsnü Mübarek'in (Mısır Cumhurbaşkanı Yardımcısıdır) Çin'i ziyareti ile ilgili yazı. Bu yazıda Mısır'ın Sovyetler Birliğine karşı çıkışının temelindeki Amerikan işbirlikçiliği yokediliyor.ve yerine Üçüncü Dünyanın anti-emperyalizmi geçiriliyordu. Mısır sosyalist bir ülke ile bir tutuluyor ve ABD işbirlikçiliğine "Üçüncü Dünyanın Birliği" adı altında alkış tutuluyordu.Gazetemizin 83. sayısında da ortaya konduğu gibi meselenin " Üçüncü Dünyanın birliğinin pekişmesi" değil, ABD emperyalizminin işbirlikçiliği olduğu, Amerikancı Sedat'ın İsrail ziyareti ile daha açık bir şekilde ortaya çıkmıştır.

Öte yandan yine bu yazıda "Üçüncü Dünya" ülkeleri iki süper devlete karşı mücadelenin ve savaşa karşı mücadele cephesinin temel gücü olarak gösterilmiştir. İki süper güce karşı mücadelenin ve savaşa karşı mücadelenin temel gücü -stratejik bir mesele olduğundan dolayıdır ki- emperyalizme ve sosyal- emperyalizme karşı mücadelenin, dünya devrimi mücadelesinin temel gücü ile aynıdır. Bu durumda işbirlikçi hakim sınıflar,Demireller, Türkeşler vb. Dünya devriminin temel güçleri içine alınmaktadırlar.Gazetemiz"Üçüncü Dünya" ülkelerinin dünya devriminin temel gücü olması meselesini hiç bir zaman kabul etmemiş ve bundan şiddetle kaçınmıştır. Ancak "Üç Dünya Teorisi"nin özünü kavramadığı, iki çizgi mücadelesini kavramadığı dönemlerde,bu teoriyi törpülemeye çalıştığı dönemlerde -bu tavrından dolayı- kaçınılmaz olarak bu yanlışa düşmüştür.

17.Sayıda Angola'da ve Afrika'da Sovyet yayılmasını ele alan "Sovyet sosyal- emperyalistleri Angola ve Afrika'da yayılıyor" başlıklı yazıda Afrika ve özel olarak da Angola da Amerikan emperyalistlerinin gücünü ve faaliyetlerini, varlıklarını subjektif bir şekilde küçümseyen bir bakış açısı bulunmaktadır.Angola'da FLNA ve UNİTA adlı örgütlerin Amerikan emperyalizmi ile olan bağları ortaya konmamakta ve bunlar milli güçler olarak

Dev.Sa.6'da

TEORİSİ" BİR TEORİDİR

I-

LENİN, EMPERYALİZM MALİ, ASKERİ VE EKONOMİK BAKIMDAN KENDİLERİNE BAĞLI AMA GÖRÜNÜRDE SİYASİ BAĞIMSIZLIĞA SAHİP DEVLETLER KURMASININ DEVRİMCİLERE YENİ GÖREVLER YÜKLEDİĞİNİ BELİRTİYORDU: *"... SİYASİ BAKIMDAN BAĞIMSIZ DEVLETLER GÖRÜNÜŞÜ ALTINDA EKONOMİK, MALİ VE ASKERİ BAKIMDAN TAMAMEN KENDİLERİNE BAĞIMLI DEVLETLER KURAN EMPERYALİST DEVLETLERİN SİSTEMLİ OLARAK UYGULADIKLARI HİLELERİ BÜTÜN ÜLKELERİN, ÖZELLİKLE GERİ KALMIŞ ÜLKELERİN EN GENİŞ EMEKÇİ YIĞINLARINA ANLATIP AÇIKLAMA ZORUNLULUĞU."* "ÜÇ DÜNYA TEORİSİ" İSE YENİ SÖMÜRGECİLİĞİN SAVUNULMASINI GÖREV OLARAK ÜSTLENİYOR.

"ÜÇ DÜNYA TEORİSİ"NE GÖRE BUGÜN DÜNYA DEVRİMİ, İKİ SÜPER DEVLETLE MÜCADELE AŞAMASINDAN GEÇMEKTEDİR VE SOSYALİST DEVRİM VEYA ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ MÜCADELESİ VERMEK "SOLCULUK"TUR. OYSA "ÜÇ DÜNYA TEORİSİ"NİN AKSİNE BİLDİĞİMİZ GİBİ KAPİTALİST-REVİZYONİST ÜLKELERDE PROLETARYANIN ÖNÜNDEKİ GÖREV SOSYALİST DEVRİMDİR VE YARI-SÖMÜRGE, YARI-FEODAL ÜLKELERDE DEMOKRATİK DEVRİM AŞAMASINDAN GEÇEREK SOSYALİZME VARACAKLARDIR. BUNLARIN ÖNÜNDE BİR DE DEVLET BAĞIMSIZLIĞININ KORUNMASI AŞAMASI VEYA İKİ SÜPER DEVLETE KARŞI MÜCADELE AŞAMASI KONAMAZ. İKİ SÜPER DEVLETE KARŞI MÜCADELE GENEL DEVRİM MÜCADELESİNE KARŞIT OLARAK ORTAYA KONAMAZ. İKİ SÜPER DEVLET VAR DİYE SOSYALİST DEVRİMDEN VAZGEÇİLEMEZ. EMPERYALİST ÜLKELER PROLETARYASI SOSYALİST DEVRİM MÜCADELESİNİN BİR PARÇASI OLARAK; YARI-SÖMÜRGE, YARI-FEODAL ÜLKELERDE İSE HALKLAR DEMOKRATİK DEVRİMDEN GEÇEREK KESİNTİSİZ OLARAK SOSYALİZME ULAŞMA MÜCADELESİNİN BİR PARÇASI OLARAK İKİ SÜPER DEVLETLE DE MÜCADELE EDECEKTİR. HER DÖNEMDE HEGEMONYA MÜCADELESİ VEREN BÜYÜK EMPERYALİST DEVLETLER OLACAKTIR. BU DURUM, DEMİRELLERİN, ŞAHLARIN, ŞEYHLERİN, CASTROLARIN DEVLETLERİNİ, TEKELCİ BURJUVALARIN DEVLETLERİNİ YIKMA, SOSYALİZME ULAŞMA MÜCADELESİNİN TERKEDİLMESİNE GEREKÇE OLAMAZ.

«Üç Dünya Teorisi»

yeni-sömürgeciliğin şakşakcılığını yapıyor

Lenin, emperyalizmin mali, askeri ve ekonomik bakımdan kendilerine bağlı ama, görünürde siyasi bağımsızlığa sahip devletler kurmasının devrimcilere yeni görevler yüklediğini belirtiyordu: Bu durumun gerçek niteliğini ve kurtuluşun sosyalizmle gerçekleşebileceğini kitlelere anlatmak ve ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinde onlara önderlik etmek. "Üç Dünya Teorisi" ise yeni-sömürgeciliğin savunulmasını görev olarak üstleniyor. "Üç Dünya Teorisi"nin siyasi bağımsızlığın korunması mücadelesi diye öne çıkardığı mücadele ekonomik bağımlılığa göz yuman, emperyalizmin sömürüsüne göz yuman, görünüşte sahip olunan siyasi bağımsızlığı amaç haline getiren bir "mücadele"dir. "Üç Dünya Teorisi"nin bu tezleri halkların çıkarının değil, emperyalistlerin, sosyal-emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin çıkarlarının savunulmasıdır.

Bu sağ teorinin savunucuları, yarı—sömürgeliğin tasfiyesi için, gerçek anti-emperyalist mücadele veren, ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesini ilerleten devrimcileri "solculuk"la suçluyorlar. Yarı-sömürgeliğin sömürgelikten daha iyi olup olmadığını soruyor. Ama sömürgelik ve yarı-sömürgelikten birini seçmek zorunda değiliz. Devrimciler için bir başka yol daha var: "Kapitalist-revizyonist sistemin tamamen dışına çıkmak. Fakat bu alternatifin gerçekleşmesi için devrim yapmak gerekli. Devrimin lafını bile etmekten kaçınan "Üç Dünya Teorisi" kötüler içinde en az kötüyü seçmemizi öneriyor. Siyasi bağımsızlığın korunması ve sömürgeleşmeye karşı mücadele proletaryanın genel devrim mücadelesine tabidir, onun ürünüdür. Ayrıca yarı-sömürgelik durumunun gerçek bağımsızlıkla ilgisi olmadığının kavranması ve kavratılması özel bir önem taşır. "Üç Dünya Teorisi" ise emperyalizmin yeni-sömürgecilik siyasetinin savunuculuğunu yapıyor, gerçek bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi yerine, yeni-sömürgeciliğin savunulması mücadelesini geçiriyor.

«Üç Dünya Teorisi»

tekelci devlet kapitalizmini savunuyor

"Üç Dünya Teorisi"nin öne sürdüğü iddialardan biri de yarı-sömürge ülkelerdeki devletleştirmelerin "yeni ekonomik düzen" yolunda atılan ileri adımlar olduğunu söylemektir. Böylece bu teorinin savunucuları devletleştirmeleri devleti elinde tutan sınıftan ayrı olarak ele almış oluyorlar.

Devlet ilk ortaya çıktığından beri ekonomiye müdahale etmiştir. Bu müdahale devleti elinde tutan sınıfların yararınadır. Emperyalist ülkelerde bu durum en belirgin şekliyle orta çıkar: Tekellerin devletin politik iktidarıyla kaynaştığı, tekelci devlet kapitalizmi...Modern revizyonistler tekelci devlet kapitalizmine övgüler düzerek, bunların tekellere karşı durabileceğini, halk yığınları yararına faaliyet gösterebileceğini iddia ettiler. "Üç Dünya" teorisyenleri ise bu devletlerin "milli bağımsızlık" mücadelesi verdiklerini savunarak, tekelci devlet kapitalizminin kuyruğuna takıldılar. Proletaryayı da bu devleti yıkıp yerine proletarya diktatörlüğü kurmaktan vazgeçmeye ikna etmeye çalışıyorlar. Fakat kapitalist - revizyonist ülkelerde yükselen sınıf mücadelesi sınıf işbirlikçilerine verilen en iyi cevaptır.

Yarı-sömürge ülkelerdeki devletleştirmeler meselesinde de "Üç Dünya Teorisi" modern revizyonistlerle özünde aynı olan sonuçlara varıyor. Modern revizyonistler yarı-sömürge ülkelerin hakim sınıflarının sırtlarını sosyal-emperyalistlere dayayarak "sosyalizme" geçebileceklerini, iddia ediyorlardı. "Üç Dünya" teorisyenleri ise bu devletleştirmelerin sömürüye da yanmayan bir düzen yolunda atılmış adımlar olduğunu iddia ediyor. Devletleştirmelerin hangi sınıfların çıkarına hizmet ettiği ve ne sonuç vereceğini anlamak için şu iki basit soruya cevap vermesi gerekir: Bu devletleştirmeleri hangi sınıfların devleti gerçekleştiriyor? Ve bu sınıfların karakteri nedir? Sınıf, devlet, devrim gibi meselelerle ilgilenmeyen "Üç Dünya Teorisi" böyle sorular sormuyor. Yarı-sömürge ülkelerdeki devletleştirmeler komprador burjuvazi ve toprak ağaları tarafından gerçekleştirilmektedir ve bu sınıflar emperyalizm ve sosyal-emperyalizm işbirlikçisi, sömürücü, halk düşmanı sınıflardır. Bunların gerçekleştirdiği devletleştirmeler, halkların zararına emperyalizm, sosyal - emperyalizm, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çıkarınadır. Tekelci devlet kapitalizminin gelişmesi, güçlenmesi sonucunu verir. Sömürücülerin sömürüsüz bir düzen kurabileceğini ise "Üç Dünya Teorisi" gibi açıktan savunan revizyoniste pek rastlanmamıştı.

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ» NİN ÖNERDİĞİ

DEVRİM AŞAMALARI VE

İTTİFAK POLİTİKASI

Devrim toplumdaki temel çelişmeyi çözerek üretici güçlerin önündeki engelleri kaldıran toplumsal bir olaydır. Her ülkede ve dünyada devrim yolunda gerçekleşecek ittifaklar üretici güçlerin önündeki engelleri temsil eden sınıfları hedef alır. "Üç Dünya Teorisi"nde bahsedilen "devrim" üretici güçlerin önündeki engelleri hedef almamakta, gerici sınıflarla ittifak önermekte, farklı yöntemlerle çözülecek çelişmeleri birbirine karıştırmaktadır.

"Farklı nitelikteki çelişmeler ancak farklı nitelikteki yöntemlerle çözülebilir. Örneğin, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme, sosyalist devrim yöntemiyle çözülür; geniş halk kitleleri ile feodal sistem arasındaki çelişme demokratik devrim yöntemiyle çözülür; sömürgeler ile emperyalizm arasındaki çelişme "milli devrimci savaş yöntemiyle çözülür" (43)

Üretimin bir noktada uzun süre kalmaması ve sürekli gelişme içinde olması toplumsal gelişmenin objektif kanunudur. Üretimdeki gelişme üretici güçlerin gelişmesiyle başlar, üretim ilişkileri bu gelişmeyi hızlandırabilir veya gelişmenin önünde engel olur. Üretim ilişkileriyle üretici güçler arasındaki çelişme toplumların gelişmesinin temel çelişmesini oluşturur. Bu temel çelişme siyasi plana sınıf çelişmeleri olarak yansır. Bu nedenle üretim ilişkileri ile üretim güçleri arasındaki gelişmenin siyasi plana yansıması olan sınıf mücadelesi toplumsal gelişmenin itici gücüdür.

Kapitalist bir toplumda temel çelişme, üretimin sosyal karakteri ile mülk edinmenin özel karakteri arasındaki çelişmedir. Bu temel çelişme sınıfsal planda burjuvazi-proletarya çelişmesi olarak ortaya çıkar. Kapitalist toplumun temel çelişmesi sosyalist devrimle çözülür.

Yarı-sömürge, yarı-feodal toplumlarda üretici güçlerin önündeki engeller; emperyalizm, emperyalizm tarafından yaratılan ve varlığı ona sıkı sıkıya bağlı komprador kapitalizm ve emperyalizme bağlı feodalizm (ve yarı-feodalizm) dir. Bu toplumlarda üretici güçlerin önündeki engelleri kaldırabilmek, emperyalizmin hakimiyetini yok etmek ve feodal üretim ilişkilerini tasfiye etmekle mümkündür. Komprador kapitalizm ile feodal üretim ilişkilerinin içiçe geçmesi, bunların emperyalizmle sıkı bağları nedeniyle emperyalizmin hakimiyetini kırmak için gerekli milli devrimci savaşla, feodal üretim ilişkilerini tasfiye edecek olan demokratik devrim ayrı ayrı süreç değil, tek bir sürecin içinde yer alır ve bu çelişmeler ulusal demokratik halk devrimiyle çözülür. UDHD'nin zaferiyle toplumdaki temel çelişme artık proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmedir. Demokratik devrimden kesintisiz olarak sosyalizme geçilir. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler için ortaya konan aşamalı ve kesintisiz devrim teorisi özetle böyledir.

Birinci emperyalist savaş içinde gerçekleşen büyük sosyalist Ekim Devriminden sonra, yeni tipte demokratik devrimler dünya proleter devriminin bir parçası haline gelmiştir. Proletaryanın önderlik ettiği bu devrimler emperyalizmin temellerini hedef alır ve onun yıkılmasına hizmet eder. "Üç Dünya Teorisi" dünya halklarının emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı verdikleri ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesiyle; kapitalist ülkeler proletaryasının tekelci burjuvaziye karşı verdiği sosyalist devrim mücadelesinin kaynaklandığı çelişmeleri düşmanlar arasındaki çelişmelerle birbirine karıştırıyor.

Emperyalistler ve sosyal-emperyalistlerin kendi aralarındaki uzlaşmaz çelişme, yeniden paylaşım savaşlarına yol açar. Kendi aralarındaki çelişme nedeniyle hiç bir emperyalist, emperyalist olmaktan çıkmaz, emperyalizmi yok etmeye yönelmez. İşbirlikçileriyle emperyalistler arasındaki çelişme uzlaşmaz çelişme değildir. Emperyalist sömürüden işbirlikçilerinin aldığı payın azalması veya artması sonucunu verir. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları ile efendileri arasındaki bu uzlaşır çelişme işbirlikçilerinin emperyalizmi yoketme mücadelesine girmelerine yol açamaz. Böyle bir mücadele kendilerinin de yok olmasını getirecektir. Emperyalistler, sosyal—emperyalistler ve işbirlikçilerinin tümü devrimin düşmanlarıdır. Bunların kendi aralarındaki çelişmeler nedeniyle "devrimci" olmaları düşünülemez. Bu çelişmelerin ve mücadelelerin devrime doğrudan bir faydası yoktur. Halk düşmanları arasında, halkları kimin daha fazla sömüreceği meselesinden çıkan bu çelişmeler halkların düşmanlarını zayıflattığı için, bu durum devrimin yararınadır.

"Üç Dünya Teorisi" devrimin güçlerini tespit ederken, çelişmelerin karakterini, sınıfların karakterini ve hedeflerini göz önüne almıyor. Sömürüyü ortadan kaldırmak için verilen mücadeleyi birleştirmeye çalışıyor. Devrimin güçlerini tespit ederken, proleter sınıf bakış açısını terkediyor, elindeki tek kıstas iki süper devlet özellikle Rus sosyal-emperyalistleriyle çelişkisinin var olup olmaması. Bu çelişkilerin bazılarının ezilen halkların ve sınıfların kimin tarafından daha fazla sömürüleceği meselesinden kaynaklanıyor olması, bu sağcı teoriyi savunanları hiç ilgilendirmiyor. Emperyalistler, sosyal-emperyalistler ve devrimin, sosyalizmin, halkların iflah olmaz düşmanları olması, bu "teoriye" göre, devrimin temel veya yedek gücü olmalarına engel değil. "Üç Dünya Teorisi"nin devrim dediği şey, tek tek ülkelerde ve dünyada üretici güçlerin önündeki engelleri hedef almayan, bizzat bu güçler tarafından gerçekleştirilen bir "devrim". Devrim düşmanlarına "devrim" yaptırmanın teorisini yapan "Üç Dünya Teorisi" bu karşı-devrimci tezlerine kanıt olarak gösterebilmek için komünistlerce gerçekleştirilen doğru ittifakaları tahrif ediyor.

«Üç Dünya Teorisi»

Devrimci İttifak Politikasını Tahrif Ediyor

Sınıf işbirliğini reddeden proleter devrimcileri ittifakları reddetmekle, saf proleter devrim hayalleri kurmakla suçlayan "Üç Dünya Teorisi", kendini haklı çıkarmak için İkinci Dünya Savaşında gerçekleşen ittifakları örnek gösteriyor. Bu örnekler "Üç Dünya Teorisi"ni doğrulamak için değil mahkum etmek için gösterilebilecek örneklerdir.

Komprador burjuvazi ve topkar ağalarıyla Çin-Japon Savaşında gerçekleştirilen ittifakın hangi şartlarda gerçekleştiğini ve nasıl bir ittifak olduğunu geçen sayımızda genel hatlarıyla incelemeye çalışmıştık. Mao Zedung'un bu konuyla ilgili sözlerini tekrarlamak sanırız faydalı olacaktır:

"Bugünkü direnme savaşında büyük toprak ağalarının bir kesimi büyük burjuvazinin bir kesimi (teslimiyetçiler) ile birlikte Japon saldırganlarına teslim olup ihanet ederken, büyük burjuvazinin diğer bir kesimi (iflah olmazlar) ile büyük toprak ağalarının diğer bir kesimi de Japon aleyhtarı kampta olmalarına rağmen hala bocalamaktadırlar....

"... komprador büyük burjuvazinin farklı kesimleri farklı emperyalist devletlere bağlıdırlar. Böylece emperyalist devletler arasındaki çelişmeler iyice keskinleştiğinde ve devrim esas olarak tek bir emperyalist devleti hedef aldığında, başka emperyalist gruplara hizmet eden komprador sınıfının bazı kesimlerinin, belli ölçülerde ve belli bir dönem için, o günkü anti-emperyalist cepheye katılması mümkün olur. Fakat efendileri Çin devrimine karşı cephe aldıkları anda, onlar da aynı şekilde davranacaklardır..

"... Bir yandan hala Japonya'ya karşı oldukları ve onların Japonya ile olan çelişmelerinden yararlanmamız gerektiği için onlarla birleşiyoruz; fakat öte yandan, direnmeye ve birliğe zararlı olan keyfi , anti-komünist ve gerici bir siyaset izledikleri için onlara karşı kararlılıkla mücadele ediyoruz. Böyle bir mücadele olmasaydı; direnme de, birlik de tehlikeye girerdi (44)

O dönemde Amerika ile Japonya arasındaki çelişkilerin keskinleştiği (bir süre sonra savaşa tutuştular) Japonya'nın Çin'in tümünü sömürgeleştirip diğer emperyalistleri Çin'dan çıkarmak için Çin'e saldırdığı bir dönemde çıkarları Amerika'nın çıkarları ile ortak olan Amerikan'cı komprador burjuvazi ve toprak ağaları Japonya'ya karşı çıktılar. Baş düşman haline gelen Japon emperyalistlerini baş düşman olarak tespit eden Çin devrimcileriyle bunlar arasında tutarsız, geçici ittifak şartı doğdu. Japonya'ya karşı mücadele ettiği süreçe bu sınıf düşmanlarıyla birlikte haraket edilirken, onlarla mücadele hiç bir zaman bırakılmadı. "Üç Dünya Teorisi" bu sınıflarla, bu devrim düşmanı sınıflarla ittifakı özel şartlarda ortaya çıkabilen, geçici ittifak olarak değil, sürekli ve temel bir ittifak olarak öneriyor, onlarla mücadeleye ise hiç yer vermiyor. Bu düşmanlar arasındaki çelişmeden devrim yararına faydalanmak değil, devrim düşmanlarına devrim yaptırmak gibi bir hayal yaymak, sınıf uzlaşması önermek, kitleleri devrim hedefinden uzaklaştırmaktır.

İkinci Dünya Savaşında kurulan ittifakları "Üç Dünya Teorisi" gerçekleştiği şartlardan koparak ele alıyor. Bu savaş süresince gerçekleşen ittifakları kavraya bilmek için bu dönemdeki somut durumu kavramak gerekir. Devrimcilerin ikinci emperyalist savaş dönemindeki tavırları, sürecin üç aşamasında somut duruma uygun olarak tespit edilmişti. Bu aşamalardan birincisi ; savaşın henüz dünya savaşı niteliği kazanmadığı dönem, ikincisi; emperyalist dünya savaşı haline gelmesinden Almanya'nın SSCB'ye saldırmasına kadarki dönem; üçüncüsü ise Almanya'nın SSCB'ye saldırmasıyla başlayan dönem.

1935-38 arasında üç faşist devlet diğer büyük emperyalistlerin çıkarlarını çiğneyerek yeniden paylaşmayı gerçekleştirmeye başlamıştı. Diğer emperyalistler çıkarlarının çiğnenmesine ses çıkarmıyorlardı. Savaşın esas kaynağı bu üç faşist devletti. Komünistler o günkü "garip ama gerçek" olan durumun ortaya çıkardığı bir olgu olarak saldırgan olan ve olmayan ayrımını yapıyorlardı. İşçi sınıfı önderliğinde kurulan halk cepheleri faşizme ve savaşa karşı mücadeleyi yükseltmek, yeni bir paylaşım savaşını önlemek görevini üstleniyordu. Henüz bir savaş istemeyen emperyalist devletlerin varlığı da barışın korunmasında belirleyici olmasa da etkili oluyordu. Barışın korunmasında esas unsur sosyalist ülkeler dünya proletaryası ve halklarıydı.

İngiltere, Fransa ve ABD'nin üç faşist devlete karışmama, onları çıkardıkları savaşta zayıf düşürme ve SSCB'ye saldırtma politikası iflas etti. Bu üç ülke de hızla savaşa hazırlandılar. Ve savaş emperyalist dünya savaşına dönüştü. Bu dönemde komünistlerin görevi önceki dönemdekinden farklı olmak durumundaydı. Savaş tek yanlı olarak faşist devletler tarafından geliştirilirken, esas olarak faşist kamp hedef alınıyordu; şimdi ise savaşan bütün taraflar hedef alınmaktadır.. *"İster Almanya'da, ister İtalya'da, ister İngiltere'de, Fransa'da, ya da Avrupa'nın hatta dünyanın herhangi bir yerinde olsun, halklar emperyalistlerin toplarında barut yerine kullanılmak istemiyorlarsa, ayaklanmak ve emperyalist savaşa mümkün olan her yoldan karşı koymak zorundadırlar."(45)*

1941'de Almanya Sovyetler Birliği'ne saldırdı, bir kısım toprakları işgal etti. Sosyalizmin, barışın kalesi, dünya halklarının gerçek dostu, sosyalist anayurt faşist saldırı altındaydı. Bütün dünya proletaryası ve halkları sosyalist anayurdu savunmak zorundaydı. Mao Zedung o dönemdeki komünistlerin görevlerini şöyle belirtiyordu: *"Şimdi dünyadaki bütün komünistlerin görevi, faşizme karşı savaşmak, Sovyetler Birliği'ni savunmak, Çin'i savunmak ve bütün milletlerin özgürlük ve bağımsızlığını savunmak için ülkelerin halklarını seferber etmek ve uluslararası bir birleşik cephe kurmaktır." (46)*

Sovyetler Birliği, bu şartlarda, baş düşman durumuna gelen faşist ülkeler ile savaşan Amerika ve İngiltere'yle ittifak yaptı.

İkinci emperyalist paylaşım savaşı dönemindeki şartlarla bugünü karşılaştırırsak, "Üç Dünya Teorisi"nin vardığı sonuçların yanlış olduğu görülür. Bugün iki süper devletten biri diğerinin yayılmasına karışmama siyaseti izlemiyor. İkisi de daha fazla nüfuz alanı elde etme mücadelesi veriyor. Bunlardan birini saldırgan, diğerini saldırgan olmayan şeklindeki ikinci savaş öncesi yapılan ayrımı yapmanın şartları yoktur. Hedefi "özellikle" Rus emperyalistleri olarak saptamak, diğer emperyalistin işine gelir. Sosyalist Sovyetler Birliği'ne saldırıdan sonra kurulan ittifakın gerçekleştiği şartlarla bugünkü durumun herhangi bir benzerliği yoktur. Geçmişte yapılan doğru ittifakları gerçekleştiği şartlardan koparak "bak geçmişte de gerici sınıflarla ittifak yapılmış" diye sınıf uzlaşması önermek Marksizm-Leninizm adına yapılan sahtekarlıktan başka birşey değildir.

«Üç Dünya Teorisi» tek tek ülkelerde

devrim meselesine gelince

bir kere daha iflas ediyor

"Üç Dünya Teorisi" dünya devrimi ile ilgili sağcı teorilerini kabul etmeyen devrimcileri devrimin aşamalarını atlamakla, saf proleter devrimi peşinde koşan troçkistler olarak suçluyor. Bu teoriye göre bugün dünya devrimi iki süper devletle mücadele aşamasından geçmektedir ve sosyalist devrim veya UDHD mücadelesi vermek "solculuktur". Oysa "Üç Dünya Teorisi"nin aksine bildiğimiz gibi kapitalist-revizyonist ülkelerde proletaryanın önündeki görev sosyalist devrim ve yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde demokratik devrim aşamasından geçerek sosyalizme varacaklardır. Bunların önüne bir de devlet bağımsızlığının korunması aşaması veya iki süper devlete karşı mücadele aşaması konamaz. İki süper devlete karşı mücade genel devrim mücadelesine karşıt olarak ortaya konamaz. İki süper devlet var diye sosyalist devrimden vazgeçilemez. Emperyalist ülkeler proletaryası sosyalist devrim mücadelesinin bir parçası olarak; yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde ise halklar demokratik devrimden geçerek kesintisiz olarak sosyalizme ulaşma mücadelesinin bir parçası olarak iki süper devletle de mücadele edecektir. Her dönemde hegemonya mücadelesi veren büyük emperyalist devletler olacaktır. Bu, Demirellerin, Şeyhlerin, Şahların, Castroların devletlerini, tekelci burjuvaların devletlerini yıkma, sosyalizme ulaşma mücadelesinin terkedilmesi ne gerekçe olamaz.

Dünya devrimi iki süper devletle mücadele aşamasından geçiyor diyerek sosyalist ve ulusal demokratik halk devrimlerini reddeden "Üç Dünya Teorisi"nin gerçek yüzü tek tek ülkelerdeki devrim meselesine gelince açıkça görülmektedir. Bu "genel devrim stratejisi" ışığında tek tek ülkelerin devrimcilerinin nasıl bir devrim stratejisi çizmesi gerektiği üzerine tek laf etmeyen "Üç Dünya Teorisi" ne idüğü belirsiz "dünya devrimi" üzerinde dönüp duruyor. Halbuki genel devrim stratejisi ışığında her ülkenin devrimcilerinin kendi ülkelerindeki devrimin stratejisini belirlemesi gerekir.

"Üç Dünya Teorisi"ni dünya devriminin genel çizgisi olarak kabul edersek; Demirel'i, Türkeş'i bizimle birlikte iki süper devletle mücadeleye ikna etmeye çalışmalı, onlarla ittifak aramalıyız. İktidar mücadelesinden vazgeçmeli, hakim sınıfların faşist diktatörlüğü yıkılmadan sömürüsüz bir düzen kurulabileceği hayalini yaymalıyız. Kürt ulusu üzerindeki milli zulmü hoşgörmeli, milli zulme karşı verilen mücadeleye faşist diktatörlüğü zayıflatacağı için karşı çıkmalıyız. Böyle bir yol izlersek halkımız bizi halk düşmanı ilan edecektir.

"Üç Dünya Teorisi"ne uygun olarak sosyalist devrimden vazgeçen, tekelci burjuvazinin dünya halklarını daha fazla sömürme mücadelesinde ona destek olan bir emperyalist ülke "devrimcisi"nin lanetlenmesi en doğal sonuçtur.

Bir sosyalist ülke, emperyalist ülke proletaryası ve ezilan halkları desteklemek yerine, sömürücüleri desteklemeyi öneren "Üç Dünya Teorisi"nin çizdiği yolu izlemekte israr ederse; devrim tarihinde adı Kruşçevlerin, Brejnevlerin yanına yazılır.

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ»

ÜLKELERİ SINIF ESASINA GÖRE AYIRMIYOR

Sınıf karşıtlıklarının uzlaşmaz olmalarının ürünü olarak ortaya çıkan devlet, ezilen sınıflar üzerinde ezen sınıfların baskı aracıdır. Dünyadaki devletleri sınıflandırırken devleti elinde tutan sınıfların niteliğine göre sınıflandırmak gerekir. Sınıf meselesini ve devletlerin sınıf niteliğini gizlemeye titizlikle dikkat eden "Üç Dünya Teorisi", devleti sınıf esasına göre sınıflandırmıyor. "Üç Dünya Teorisi"nin yaptığı sınıflandırma onun diğer tezleriyle tam bir uygunluk içindedir. Bu sınıflandırmaya kaynak olan tahlilleri ve sonuçlarını buraya kadar yazdıklarımız da incelemeye çalıştık. Burada birkaç noktaya dikkati çekmek istiyoruz.

Büyük Ekim Devriminden sonra Lenin dünyayı şöyle ayırıyordu: *"Bugün iki dünya var. Bocalamakta olan ama asla kendiliğinden teslim olmayacak eski kapitalist dünya ile doğmakta olan, hala çok zayıf fakat yenilmezliği sayesinde güçlenecek olan yeni dünya" (47)* İzleyicileri de onun gibi dünyayı sosyalist ve kapitalist dünya diye ikiye ayırdılar. Bu temel ayırımdan sonra emperyalist dünyada emperyalistler ve sömürge ve yarı-sömürge ayırımı, emperyalistler arasında büyük ve küçük emperyalistler ayırımı veya sömürgeler, yarı sömürgeler ayırımı yapılabilir ve bu ayırımların yapılması kapitalist-revizyonist dünyadaki durumu göstermesi açısından gereklidir. Lenin ve onun çizgisini izleyen komünistler bu ayırımları da yapmışlardır. Ama bunu yaparken ne Lenin ne de başka bir önder sosyalist devletleri emperyalist devletlerle, sömürge ve yarı-sömürge devletlerle kesinlikle bir araya koymamışlardır. Dünyayı sınıf esasına, toplumsal sistem esasına göre sınıflandırmamak sömürüyü, devletlerin gerçek yüzlerini, gizlemeye yarar, sosyalizmle kapitalizm arasındaki farkı göstermemek çabasının bir ürünüdür.

Sosyalist ülkelerle, yarı-sömürge ülkeler arasında temelli bir farklılık vardır. Birinde sömürücü bir düzen varken, diğeri sınıfsız toplum yolunda ilerlemektedir. İki sistem arasındaki nitelik farklılıklarını gizlemeye, devrim mücadelesini bastırmaya çalışan "Üç Dünya Teorisi" bu ülkeleri aynı kefeye koymaktadır. Sosyalist ülke, sömürge, yarı-sömürge gibi bu ülkelerdeki sosyal sistemleri açıklayıcı terimlerin yerine "Üçüncü Dünya", "gelişmekte olan ülkeler", "bloksuzlar" gibi terimler kullanmaktadırlar.

Emperyalistleri ikiye ayırarak, bunların bir kısmını halkların dostu olarak göstermeye çalışan bu sağcı teori, gerçekte bunların halkların düşmanı emperyalistler olduklarını gizleyebilmek için "ileri kapitalist ülkeler", "İkinci Dünya" gibi terimler kullanarak bu ülkelerin gerçek niteliğini ortaya koyan "emperyalist" terimini kullanmaktan kurtuluyorlar.

"Üç Dünya Teorisi"nin bütün tezleri gibi dünyanın bu şekilde üçe ayrılması da sınıf mücadelesi yerine sınıf işbirliğini geçirmeye hizmet etmektedir.

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ»

SOSYAL EMPERYALİSTLERDEN KORKUNUN TEORİSİDİR

"Dünyadaki çelişmelerin keskinleştiği her dönemde olduğu gibi, bugün de, diyalektik yöntemi uygulamadıkları için, düşüncelerini değişen objektif şartlara uyduramayan, sürecin karşıtların mücadelesiyle ilerlemiş olduğunu kavrayamayanlar; dünyanın bu karmaşık durumunda devrimin çıkarlarını savunmaya cesaret edemeyen, Marksizm-Leninizme, proletarya ve halkların gücüne güvenmeyenler, bugünkü durumu kavrayamamakta, meselelere doğru çözüm getirememekte, karşı-devrim güçlerine dayanma ihtiyacını duymaktadırlar. Bunlar, dünyaya proleter bakış açısıyla bakarak somut duruma uygun bir çizgi tespit etmek yerine, subjektif niyetlerine göre, olmasını istedikleri gibi tahliller yaparak, "Üç Dünya Teorisi" diye adlandırdıkları teslimiyet teorisini formüle ettiler" Bu teorinin her uzlaşmacı tezinin arkasında Sovyet sosyal-emperyalistlerinden duyulan derin korku görülmektedir. Dünya proletaryası ve halklarını da kendileri gibi Sovyet sosyal-emperyalizmi umacısıyla korkutarak sınıf işbirliği siyasetine doğru çekmeye çalışıyorlar.

Emperyalizmin işbirlikçileri ve Batı Avrupalı emperyalistlerle açıkça sınıf uzlaşması önerildi. ABD ile uzlaşma önerisi yarı-açık yapılıyor. ABD'nin saldırgan olmadığı söyleniyor. NATO destekleniyor, AET göklere çıkarılıyor. ABD'nin müttefikleri "İkinci Dünya" adı verilerek devrimin dostu ilan ediliyor. ABD'nin ve ABD işbirlikçilerinin devrimci savaşlara müdahaleleri karşısında en azından sessiz kalınıyor. Kısacası Amerikan emperyalizmini güçlendiren herşey ya açıkça ya da susularak destekleniyor. Onun devrim düşmanı, halk düşmanı yüzü gizlenmeye çalışılıyor. Açıkçası iki süper devlet arasındaki mücadelede de taraf tutuluyor. "Üç Dünya Teorisi"nin bu teslimiyetçi, sağcı politikasının gerekçesi Sovyet sosyal-emperyalizmine karşı cepheyi genişletmek. Bu uğurda devrimden vazgeçiliyor, emperyalistlerin destekçisi durumuna geliniyor.

Sovyetler Birliği'nin güçlü bir emperyalist olduğu doğrudur. Ama sosyal-emperyalistler de bütün emperyalistler gibi kağıttan kaplandır. Sosyalist ülkeler, dünya proletaryası ve halklarının mücadelesi bugün güçlü olan Sovyet sosyal - emperyalist ve uşaklarını da yok edecektir. Bunu başarmak; devrim güçlerini geliştirmek, burjuvazinin düzenini zorla yıkma mücadelesini ilerletmek, güçlü düşmanları yenerek dünyayı kazanma azmiyle mücadeleye cesaret etmekle mümkündür. Böyle bir mücadele cesaretine sahip olmayan "Üç Dünya Teorisi" sosyal-emperyalizme karşı diğer emperyalistlerin şemsiyesi altına sığınmaya

Dev.Sa.6'da

işçi köylü mektupları

HALKIN ÖRGÜTLENME ÖZGÜRLÜĞÜ GASPEDİLEMEZ

İşbirlikçi egemen sınıflar; büyük burjuvazi ve toprak ağaları içine düştükleri buhranın yükünü emekçi halkımızın sırtına yüklemeye devam ediyorlar. Zamlar ardı ardına birbirini izlemektedir. Bir takım tüketim maddeleri para babalarının depolarında beklemektedir.

Emekçi halkımız açlığa, sefalete ve yoksulluğa mahkum edilmektedir. İşsizler ordusu gün geçtikçe büyümektedir.

Halkın zaten kırıntı olarak var olan örgütlenme özgürlüğü elinden alınmak istenmektedir. Bunun bir örneğini şehrimizde yaşadık. Pancar, Haşhaş, Sububat FİYATLARINI PROTESTO mitingini halkımıza bildirmek amacıyla, bildiri dağıttığımız için polis tarafından DERNEĞİMİZ bir ay kapatılmıştır. Onlar zannediyorlar ki bu mücadele bir dernek kapatmakla, birkaç devrimciyi işkencelerde katletmekle duracak.

İşte bunda yanılıyorlar; mücadelemiz, hayatın her alanında kıyasıya sürecektir.

YURTSEVER DEVRİMCİ BASIN ÜZERİNDEKİ BASKILARA SON!

GAZETEMİZİN ESKİ YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ DERHAL SERBEST BIRAKILMALIDIR!

HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEZ!

KÜTAHYA'DAN İKİ PROLETER DEVRİMCİ

GAZETEMİZİ YAŞATALIM.
ABONE OLALIM, ABONE BULALIM. BAĞIŞ KAMPANYASINI GÜÇLENDİRELİM.
BAĞIŞLAR İÇİN HESAP NO :
TEOMAN GÖRAL
TAS. H. 2023 C
TÜRKİYE İŞ BANKASI
AKSARAY-İSTANBUL
ŞUBESİ

Halkın Kurtuluşu engellenemez

Bizler Berlin'de çalışan, demokrat, yurtsever ve devrimci Türkiyeli işçi ve öğrenciler olarak, halkımızın desteği ile yayın hayatını sürdüren gazetemiz Halkın Kurtuluşu'nun ülkemizdeki işçilerin ve köylülerin ve yabanellerde çalışan biz emekçilerin kurtuluşu yolunda mücadele yürüten devrimci, kararlı bir yayın organı olduğuna inandığımız için aramızda açmış olduğumuz dayanışma kampanyasında toplanan paraları, Ulusal Demokratik Halk Devrimi yolunda mücadele yürüten gazetemize gönderiyoruz.

FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!
KAHROLSUN GERİCİ "YABANCILAR KANUNU"!
FAŞİZME ÖLÜM ZAMLARA SON!
YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!
YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA!

Etin yüzünü ancak kasap vitrinlerinde görüyoruz

Faşist diktatörlük bizleri yalanlarla, demagojilerle uyutmaya çalışıyor. Ama bizler artık faşistlerin bu yalanlarına kanmıyoruz. Gerçekleri görmeye başladık.

23 Ekim'de radyodaki öğle haberlerinde Et Balık Kurumu yetkilisi ile yapılan röportajda Türkiye'de yılda 680 bin ton et harcandığını, yani kişi başına 17 kilo et düştüğünü söyledi. Oysa biz 17 kilo değil 1 kilo et yüzü bile görmüyoruz. Eti ancak çarşıya pazara gittiğimizde kasap dükkanlarının vitrinlerinde görüyoruz. Bir de eğer göz nurumuz, alın terimizle beslediğimiz, bin bir güçlükle büyüttüğümüz ineğimiz, öküzümüz ölürse o zaman etin tadını alıyoruz.

Bizler yıllardan beri "Bu bizim alın yazgımız, kaderimiz, beş parmağın beşi de bir olmaz ki" gibi yalanlarla avutulduk. Ama artık gerçekleri anladık. Bütün ezilenler bir olup kendi iktidarımızı kuracağız. Bizi kurtaracak olan kendi kollarımızdır.

YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ

NİKSAR'IN KIZILDERE KÖYÜNDEN BİR GRUP KÖYLÜ

Yalan vaadlerle suyumuzu elimizden aldılar

Türkiye'de hemen hemen tüm köylerin sorunu olan toprak ve su; Uşak Güvem köyünün de en önemli sorunlarından biridir. Güvem ve daha bir çok köylerimizin gelir kaynağı olan "Kusura" boğazından güçünü alan köylülerimizin felce uğrayışını gazetemiz olan Halkın Kurtuluşu kanalıyle halkımıza yansıtmak istiyoruz.

Güvem Zeb ve Karacahisar köylerinin halkı "Kusura" boğazından binbir güçlükle kendi ihtiyaçlarını karşılamak çabasındayken 1976 yılında bu boğaz sulama barajı olarak istimlak edilmiştir. İstimlak edilirken topraklarımızın bedelinin peşin ödeneceği vaadi ve istimlaktan üç yıl sonra ödenebileceği gibi sözlerle köylülerimiz uyutulmaya çalışılmıştır.

Köyümüzün tek içme suyunu aldığı boğazın kapatılmasıyla köyümüz susuz kalmış ve toprakların istimlakiyle pancar, haşhaş ve buğday gibi önemli gelir kaynaklarından mahrum kalınmıştır.

Toprak paralarının ve suyumuzun alınması için mahkeme kapılarında sürünmek ve ayrıca birlik olan köylülerimizin baraja yürümesi hiç bir sorunumuzu halletmemiştir. Toprak Su Müdürlüğünün yakın bir zamanda suyumuzun temin edileceği gibi avutmaları bizi her geçen gün biraz daha öfkeyle doldurmaktadır.

HALKIN KURTULUŞU ENGELLENEMEZ!

FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!

GÜVEM KÖYÜ DEVRİMCİLERİ

ÖZELEŞTİRİMİZ

Baş.ta.sa.4'de

geçmektedir. Gazetemiz ileriki sayılarında ANGOLA meselesini yeni çizgimiz ışığında yeniden ve genişçe ele alacak ve bu konudaki yanlışları düzeltecektir.

18. Sayıda, gene "Üçüncü Dünya" iki süper devlete ve savaşa karşı mücadelenin temeli olarak ileri sürülmekte, ülkemizin "Üçüncü Dünya" ile birlik siyaseti izlemesi için proleter devrimcilerin mücadele etmesi gerektiği ileri sürülmekte ve faşizme karşı mücadelenin "Üçüncü Dünya" nın birliğini savunmaktan ayrı olarak ele alınamayacağı iddia edilmektedir. "Ege'de Savaşa Hayır!" başlıklı yazıda birçok doğru tahlilin yanında bu tezler de yer almaktadır.

20. Sayıda, "Bloksuz Ülkeler" adı verilen ülkelerin 5. Zirve Konferansı ile ilgili yazıda subjektif değerlendirmelere yer verilmekte, bu Konferansın, iki süper devlete karşı zaferle bittiği söylenmektedir. Oysa Konferans, "Üç Dünya Teorisi" açısından tam bir fiyasko olmuş ve iki süper devlete somut olarak yönelen hiç bir şey olmamış, konuşmacı ülkeler, ABD ve SSCB'nin adını bile anmaktan özel olarak kaçınmışlardır.

Yine bu sayıda, 2. sayfada "Yeni Uluslararası Ekonomik Düzen, Nedir?" başlıklı yazıda "Üç Dünya Teorisi"ne uygun olarak, emperyalizm yıkılmadan da dünyada adil bir ekonomik düzen kurulabileceği, sömürüye son verilebileceği ve ülkelerin devrim olmadan ve emperyalist sistemin dışına çıkmadan da milli ekonomilerini inşa edebilecekleri oportünist tezlerine yer verilmektedir.

53. Sayıda, "Kapitalist Olmayan Yol, Üçüncü Dünya Ülkeleri İçin Bir Tuzak" başlıklı ÇHC'nin yayın organı "Hsinhua Weekly" adlı dergiden alınan yazıda, "Kapitalist Olmayan Yol" tezi, Sovyet sosyal emperyalizminin yeni sömürgeci siyasetinin ürünü olarak doğru bir şekilde reddedilmektedir. Ancak bildiğimiz gibi, "Üç Dünya Teorisi"nin bir parçası olarak savunulan "Yeni Ekonomik Düzen", sonuçta emperyalizmden kurtuluş açısından "Kapitalist Olmayan Yol" tezinden pek farklı değildir. Bu teoriye göre, "Üçüncü Dünya" ülkeleri, "Yeni Ekonomik Düzen"i gerçekleştirerek, reformlar yoluyla emperyalizmden kurtulacak ve onun ekonomik ve siyasi varlığına, sömürüsüne ve baskısına son vereceklerdir.

Aynı sayıda yer alan "Zaire'nin Sovyet Kiralık Askerleri Tarafından İşgal Edilmesini Nefretle Protesto Ediyoruz" başlıklı yazı da, "Üç Dünya Teorisi"nin bakış açısını taşımaktadır. Bu yazıda, Sovyet sosyal-emperyalizminin işgalciliği kınanırken, "dişi dökülmüş"(!) emperyalist ABD'ne karşı hayırhah bir tavır takınılmakta, Mobutu'nun ABD işbirlikçiliği gözardı edilerek, o, bir yurtsever haline getirilmekte, anti-emperyalist haline yükseltilmektedir. Zaire'de ABD'nin varlığından hiç bahsedilmemektedir. Gazetemizin ileriki sayılarında bu konuyu da geniş bir şekilde yeniden ele alacağız.

X X X

Gazetemiz, "Üç Dünya Teorisi"nin, leninist emperyalizm, devrim ve devlet teorilerinin reddi üzerine kurulmuş olan sağ oportünist-reformist bir teori olduğunu uzun bir süre kavramadı. Ve başlangıçta da belirttiğimiz gibi, genel planda uzun süre bu teoriyi eklektik bir biçimde savundu. Öyle ki, bazı meselelerde, hem bu teoriden kalkınan, hem de onu tümden reddeden tahliller bile yer alabiliyordu. Uluslararası proleter devrimci hareket saflarında "Üç Dünya Teorisi" üzerinde gelişen mücadele belli boyutlara varana kadar bu durum böyle kaldı.

HALKIN KURTULUŞU, bir yandan, genel ve soyut planda, "Üç Dünya Teorisi"ni, aşırı reformist yönlerini törpüleyerek, eklektik bir şekilde savunmaya devam ederken, ülkemizde merkezi görev vb. meselelerde "Üç Dünya Teorisi"nin tutarlı savunucusu Aydınlık-Halkın Sesi sağ oportünist çizgisi ile mücadeleye girişti. Bu mücadelenin gelişmesi içinde, ulusal ve uluslararası planda birçok konuda "Üç Dünya Teorisi"nin reformist tahlillerinden uzaklaştı, bu mücadele içinde birçok konuda doğruya vardı, doğruyu savundu. Uluslararası proleter devrimci hareket içinde de iki çizgi mücadelesi gelişiyor ve "Üç Dünya Teorisi"ne bağlı birçok konuda gazetemizin perspektifi ve kavrayışı genişliyor, derinleşiyordu. Ancak bu gelişim hala üzerinde reformist bir kabuk olarak "Üç Dünya Teorisi"nin eklektik bir savunusunu taşıyordu.

Bu dönem içerisinde HALKIN KURTULUŞU, adım adım, bu mücadelenin iki çizgi mücadelesi karakterini, "Üç Dünya Teorisi"nin anti-leninist karşı-devrimci ve sahte anti-emperyalist özünü kavradı.

Bu dönem sonucunda, üzerinde taşıdığı reformist kabuğu parçaladı. -Artık gerçekten bir "süs" olarak bulunan- "Üç Dünya Teorisi"nin eleştirilmesi ve reddi ile çizgisini düzeltti, sağlamlaştırdı ve Marksizm-Leninizm safında, devrim safında yerini daha da sağlam ve açık bir şekilde belirledi.

ULUSLARARASI PROLETER DEVRİMCİ HAREKETE VE ONUN ÇİZGİSİNE DOĞRU BİR ŞEKİLDE YAKLAŞMALI, KOLAYCILIĞI REDDETMELİYİZ

Gazetemiz, "Üç Dünya Teorisi"ni sosyal-emperyalizm gerçeğini kavrama ve ona karşı tavır almanın doğal bir sonucu olarak görmüş ve kabul etmişti. Revizyonizme, troçkizme karşı mücadele ile Marksizm-Leninizm saflarında yer alınan 1975 yılında henüz uluslararası Marksist-Leninist harekette bu konuda açıktan açığa ve bize ulaşan bir tartışma yoktu. Dış görünüşte uluslararası harekette bir fikir birliği ve tek bir çizgi vardı. Bu durum, bu hataya düşmemizde dış faktörlerin en önemlilerinden birini oluşturdu. Gazetemiz uluslararası proleter devrimci hareketin çizgisine sadık kalmanın, bağlanmanın bir gereği olarak "Üç Dünya Teorisi"ni kabul etti.

Ancak uluslararası proleter devrimci çizgiye bağlı olmak, uluslararası proleter devrimci hareket içinde yer almak, böyle ele alınamaz.

Uluslararası proleter devrimci harekete ve onun genel çizgisine bağlı olmak, proletaryanın ve halkın mücadelesine uzun yıllar önderlik etmiş ve devrimi gerçekleştirmiş komünist partilere güvenmek, onlardan öğrenmek, bütün ülkelerdeki komünist partilerle dayanışma içinde olmak her proleter devrimci hareketin izlemesi gereken tavırdır. Ancak bu tavır hiç bir zaman ve hiç bir şekilde bilincimizi bu partilerden birine veya birkaçına teslim etmek, uluslararası proleter devrimci hareketin genel çizgisi diye bu partilerden birinin çizgisini kavramadan kabul etmek anlamına gelemez.

Biz o zaman, uluslararası proleter devrimci hareketin genel çizgisi diye kabul ettiğimiz "Üç Dünya Teorisi"ni Marksist-Leninist bilincimiz ışığında incelemek, onun bize ve dünya devrimlerine önerdiği tezleri kavramak, devrim yolunu aydınlatan bir teori olup olmadığını incelemek ve bir sonuca vardıktan sonra, devrim yolunu aydınlatan, doğru, Marksist-Leninist bir teori ise kabul etmek ve genel ve özel siyasetlerimizi onun ışığında belirlemek yerine; "Madem ki, uluslararası proleter devrimci harekette bu savunuluyor, biz de savunmakla görevliyiz" anlayışıyla, kolaycı bir yol tuttuk.

1950'lerin sonları ve 60'larda keskinleşen mücadele sonucunda oluşan uluslararası Marksist-Leninist hareketin genel çizgisinin yeni şartlara göre derinleştirilme döneminde, böyle bir kolaycı yol, bizi, bugün de geçerli olan çizgiyi, yani Kruşçev-Brejnev'e karşı Mao Zedung ve Enver Hoca tarafından savunulan çizgiyi değil, 1960'larda mahkum edilen çizginin yeni bir kopyası olma yolunda hızla derinleşen bir çizgiyi, "Üç Dünya Teorisi"ni savunmaya götürdü.

TEORİ İLE PRATİĞİN BİRLİĞİNİ KAVRAMALI, SİYASETE İDEALİST BİR TARZDA YAKLAŞAN, ONU AKADEMİK BİR ÇALIŞMAYA İNDİRGEYEN, AYDIN YAKLAŞIMINI REDDETMELİ VE SİYASETİ SINIF MÜCADELESİNDE SİLAHIMIZ OLARAK KAVRAMALIYIZ

"Üç Dünya Teorisi"ni genel planda kabul etmemize ve soyut olarak ve eklektik bir biçimde savunmamıza rağmen, birçok temel ve somut konuda bu teori ile çelişen siyasetler tespit ettik. Ancak gazetemiz, uzun bir süre bunlardan kalkarak geriye dönme ve "Üç Dünya Teorisi"ni yeniden kontrol etme, sınama tavrı içine girmedi. Bu, teoriyi süs olarak görmemizin, onu sınıf mücadelesinin silahı olarak kavramamızda zaaflarımızın ürünüdür.

"Üç Dünya Teorisi"nin kaçınılmaz siyasi sonuçları ile ilgilenmeme ve onunla çelişen tamamen ona zıt siyasetler(örneğin merkezi görev tespiti) tespit etmemiz ve hayata uygulamamız teori ile pratiğin birliğini kavramadaki zaafımızdan kaynaklanmaktadır. Teoriyi bize sınıf mücadelesinde yol gösterecek bir silah olarak görmek yerine, onu bir süs olarak ele alan tavrı, siyasete entellektüel yaklaşımı, meseleyi "tartışılan her konuda bir şey söyleme meselesi" olarak gören entellektüel-aydın yaklaşımını da "Üç Dünya Teorisi" ile birlikte bilinçli bir şekilde reddetmek gerekmektedir.

Proleter devrimciler, her meselede hemen bir şeyler söylemeye değil, sınıf mücadelesinin önlerine çıkardığı her meseleye çözüm bulmaya, ona göre mücadele etmeye çalışırlar; aksi, siyasi çalışmayı, sınıf mücadelesinin dışında akademik bir çalışma olarak görmek olur.

"Üç Dünya Teorisi"ni kabul etme ve savunmada sahip olduğumuz bu yanlış tavır, daha sonra da devam etti ve "Üç Dünya Teorisi"nin reddinde çabuk davranmamak, uluslararası ve ulusal planda oportünizme karşı mücadeleye başlamak, meseleyi iki çizgi mücadelesi, sınıf mücadelesi olarak kavrama yerine, bu mücadeleyi entellektüel tartışmalar olarak, akademik bir mesele olarak ele almak şeklinde yansıdı. Uzun süre oportünist "Üç Dünya Teorisi" kabuğunu devrimci tezlerin üzerinde taşımada belirleyici bir rol oynadı.

Bu tavır, ülkemizde proleter devrimci hareket saflarında, aşırı sağcı revizyonist özlerini saklayan, proleter devrimci hareket içinde hizipçilik ve bölücülük yapanların, birçok devrimciyi başlangıçta aldatabilmelerine ve bu meseleyi karşı-devrimci emellerini gerçekleştirmede bir silah olarak -kısa bir zaman için bile olsa- kullanabilmelerine yol açtı.

"ÜÇ DÜNYA TEORİSİ"NİN KABULÜNÜN, 1971 ÖZELEŞTİRİSİ İLE SIKI BİR İLİŞKİSİ VARDIR

HALKIN KURTULUŞU, "Üç Dünya Teorisi"ni, 1971 döneminin özeleştirisini başlattığı ve geliştirdiği süreçte kabul etti. Özeleştiri faaliyetinin sadece solu hedef alması ve ülkemizde gelişen sağ teorilere ve çizgilere karşı mücadeleyle eski sol çizginin özeleştirisini birleştirilmemesi, HALKIN KURTULUŞU'nu sağın etkilerine açık hale getirdi. Yeni gelişen çizgisinde HALKIN KURTULUŞU, ülkemizde savunulan birçok sağ teze sahip çıktı. Bunun en iyi örneği, "Tırmanan Faşizm" teorisidir. Sağa karşı uyanıklığımızın köreldiği böyle bir zamanda uluslararası hareket içinde gelişen sağ tezleri de kabul ettik. Ancak "Üç Dünya Teorisi"nin kabulü, aynı zamanda gazetemizde sağ görüşlerin daha da gelişmesine neden olduğu gibi, onların uzun süre devamının da temelini oluşturdu.

"ÜÇ DÜNYA TEORİSİ" VE PROLETER DEVRİMCİLERİN BİRLİĞİ MESELESİ

Oportünist "Üç Dünya Teorisi"ni kabul etmemiz, gazetemiz ile Aydınlık-Halkın Sesi oportünizmi arasında ortak bir temel oluşturdu. HALKIN KURTULUŞU, bu temel üzerinde uzun bir süre bu oportünist çizgiyi, proleter devrimcilerin birliği ve parti inşası meselelerinin bir unsuru olarak gördü. Bu tespit ancak, "merkezi görev" tespitindeki farklılıklarla başlayan mücadele süreciyle değişti. Ancak parti meselesindeki bu yaklaşım, devrimcilerin birliğini böyle tespit etmek, uzun süre bu yolda hiç bir adım atılamamasına yol açtı. Gazetemizin bu tespitleri, diğer proleter devrimci gazetelerin de aynı yanlışa düşmelerinde önemli rol oynadı.

HALKIN KURTULUŞU, Aydınlık-Halkın Sesi çizgisine karşı tavrını düzelttikten sonra, diğer siyasi hareketlere bu konuda yeterince uyarıcı olamadı ve diğer gazeteler aynı yanlışta bir süre -uzun bir süre- daha ısrar ettiler. Gazetemizin bu konuda etkili bir mücadele verememesinde ve diğer hareketlerin yanlışlarını düzeltememesinde, o zaman hala Aydınlık-Halkın Sesi oportünizmi ile "Üç Dünya Teorisi" konusunda esasta aynı tezleri savunuyor olmamız rol oynadı.

"ÜÇ DÜNYA TEORİSİ" VE SINIF DÜŞMANLARINA KARŞI TAVIR

"Üç Dünya Teorisi", "Tırmanan Faşizm" teorisi ile tam bir uyum arzediyordu. "Üç Dünya Teorisi"nin kabulü, gazetemizin sağ faşizm tahlillerinin uzun süre değişmemesine neden oldu. Bu teori, sınıf düşmanlarımıza karşı uyanıklığımızı köreltti.

"Üç Dünya Teorisi"nin her oportünist tezini kamufle ettiği, "esas olan hangisinin daha tehlikeli olduğu meselesidir" anlayışı, gazetemizin, proletarya ve halk kitlelerinin, devrimin can düşmanları arasında var olan farklılıkları abartmasına veya olmayan farklılıklar keşfetmeye çalışmasına yol açtı. HALKIN KURTULUŞU saflarında proleter devrimciler, İran ve Türkiye'nin eli kanlı şefleri Şah ve Demirel'in birliğinin dünya devrimine nasıl bir katkısı(!) olacağını tartıştılar.

"ÜÇ DÜNYA TEORİSİ" VE PROLETER DEVRİMCİ RUH

Sınıf düşmanlarına karşı uyanıklığın körelmesi, onların taktik açıdan da küçümsenmesini beraberinde getirir. "Üç Dünya Teorisi", HALKIN KURTULUŞU'nun çalışma tarzında legalist ve menşevik bir anlayışı savunmasına yol açtı. Proletaryanın ve devrimin düşmanlarında devrimci yanlar keşfeden "Üç Dünya Teorisi", HALKIN KURTULUŞU saflarında sınıf kininin azalması, ihtilalci ruhun körelmesi eğilimini getirdi. HALKIN KURTULUŞU saflarında uzlaşmacıların barınmasına olanak hazırladı.

Bu sınıf uzlaşmacısı çizgi sonucunda HALKIN KURTULUŞU'nun yürüttüğü sınıf mücadelesi her bakımdan zaaflara uğradı ve zayıfladı.

X X X

Kabul etmemizin ve savunmamızın temellerini ve bunun sonuçlarını kısaca da olsa ortaya koyduğumuz "Üç Dünya Teorisi"ni, başta da ortaya koyduğumuz gibi, HALKIN KURTULUŞU belirli farklılıklarla savundu. Bu teorinin en aşırı ve açıkça görülebilen sağ tezlerini savunmadı. Genel planda bu teoriyi sözde savunduğu halde, birçok temel somut meselede bu teoriye aykırı tezler geliştirdi. Başlangıçta ve yüzeysel bir bakışla böyle bir tavır (sağ yanları törpüleme, bunları savunmama) olumlu bir yön olarak değerlendirilebilirse de, bu yanlıştır. Zira bu tavır, bu sağcı-oportünist teorinin gerçek yüzünün gizlenmesine yol açar, onu kabul edilebilir bir hale getirmeye yarar ve oportünizme hizmet eder.

"Üç Dünya Teorisi" devrimin uluslararası ve ulusal planda strateji ve taktikleri ve çağımızın ve dönemin tahlili olarak ortaya konan bütünlüklü bir tezdir. Dünya devrimini ve her ülkenin devrim mücadelesini gerçek hedefinden saptıran, sınıf uzlaşmacı bir teoridir.

Böyle bir teorinin şu veya bu kadarını kabul etmek mümkün değildir ve bu sınıf uzlaşmacılığının şu veya bu kadarını kabul etmek anlamına gelir. Sınıf uzlaşmacılığının ise sonu yoktur ve bu çizginin götüreceği yer bellidir.

Böyle bir teori, sadece "basit bir sınıflandırma" olarak da ele alınamaz. Bu ele alış, bu teorinin özüne aykırı olur ve sınıf uzlaşmacılığını, leninizmin tahrifini gizlemeye yarar.

"Üç Dünya Teorisi"ni belirli farklılıklarla savunmuş olsa bile, iki sayıdır "uzun uzun eleştirmekte olduğumuz" "Üç Dünya" tezleri, gazetemiz için de geçerlidir ve bu eleştiriler, HALKIN KURTULUŞU'nun eski çizgisine yöneltilmiş eleştiriler olarak alınmalıdır. Belirttiğimiz farklılıklar-bu teori savunulduğu sürece- bütünüyle belirleyici değildir ve "HALKIN KURTULUŞU'nun Üç Dünya Teorisi", sınıf uzlaşmacılığına biraz devrimci bir görünüş vermekten başka bir sonuca yol açmamıştır.

X X X

Gazetemizin 83. sayısındaki başyazısında da ortaya konduğu gibi, "Üç Dünya Teorisi"ni kabul veya red temelinde Marksist-Leninist hareket yeni bir saflaşmaya sahne olmaktadır. Marksizm-Leninizme bağlı olanlarla olmayanların, sınıf mücadelesini sürdürme ve devrim yapmaya cesareti olanlarla olmayanların ayrı ayrı saflarda yer alması ile sonuçlanacak olan bu iki çizgi mücadelesinde" HALKIN KURTULUŞU, Marksist-Leninist saflarda yerini almış, özeleştirisini düzenlemiş ve uluslararası planda oportünizme karşı süren mücadeleye katılmış, bu mücadeleyi ulusal planda da başlatmıştır.

Kautsky, Troçki-Buharin ve Tito-Kruşçev-Brejhev çizgilerinin yeni bir biçimde ve yeni bir kılıfla ortaya sürülmesinden başka bir şey olmayan "Üç Dünya Teorisi"nin karşı-devrimci, anti-leninist ve sahte anti-emperyalist özü her gün daha fazla açığa çıkmaktadır. Marksizm-Leninizm, daha önceki büyük mücadelelerden olduğu gibi, bu mücadeleden de zaferle çıkacaktır.

"Üç Dünya Teorisi"

Baş.ta.sa.4'de

çalışıyor. 15-20 yıl önce Amerikan emperyalizminden, atom bombasından korkunun teorisini yapanların bugün geldikleri yer bütün devrimciler için ibret verici olmalıdır.

BÜTÜN DEVRİMCİLERİ MARKSİZM-LENİNİZM BAYRAĞI ALTINDA TOPLANMAYA ÇAĞIRIYORUZ.

"Üç Dünya Teorisi", devrimi reddetmekte, gerçek anti-emperyalist mücadelenin bastırılmasına yardımcı olmakta, dünya devrimci hareketini bölmekte, her konuda öne sürdüğü tezlerle sınıf mücadelesini bastırmaya çalışmakta, sınıf işbirliği önermektedir. Kautsky, Troçki-Buharin ve Tito-Kruşçev çizgilerinin yeni bir biçimde ortaya çıkmasından başka birşey olmayan "Üç Dünya Teorisi"ne karşı mücadeleden de Marksizm-Leninizm zaferle çıkacaktır.

Bütün devrimciler, Marksizm—Leninizme sarılarak her türlü sapmaya karşı mücadeleyi yükseltmeli, emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve uzantılarının oluşturduğu gericiliğe karşı sınıf mücadelesini ilerletmelidir. Bütün zorluklara, ihanete, geriye dönüşlere rağmen, dünya proletaryası ve halkları mutlaka kazanacaktır. Ölen, çürüyen sömürücülerin düzenidir. Gelişen ve muzaffer olacak olan ise proletarya ve halklardır. Bugün düşmanlar ne kadar güçlü olursa olsun yok olmaktan kurtulamayacaktır. Komünist Manifesto'nun son paragrafı dünya proleter devrimci hareketinin stratejik hedefini şöyle belirlemişti ve bu hedefe mutlaka ulaşılacaktır.

"Komünistler, görüşlerini ve amaçlarını gizlemeyi küçüklük sayarlar. Onlar hedeflerine ancak mevcut sosyal şartları zorla yıkarak ulaşmanın mümkün olduğunu ilan ederler. Varsın egemen sınıflar bir komünist ihtilalin korkusuyla titresinler. Proleterlerin zincirlerinden başka kaybedecekleri birşeyleri yoktur. Kazanacakları koca bir dünya var"

(35) V.İ.Lenin, Emperyalizm. s. 147
(36) Leninizm, Modern Revizyonizm, s. 111
(37) J.Stalin, Leninizmin Sorunları s.144
(38) V.İ.Lenin, Doğuda Ulusal Kurtuluş Hareketleri, s. 322
(39) V.İ.Lenin, Emperyalizm. s. 72
(40) J.Stalin, Milli Demokratik Devrim s. 99-100
(41) yage. s. 129
(42) V.İ.Lenin, Emperyalizm, s.76
(43) Mao Zedung, Seçme Eserler I, s.378
(44) yage, Cilt II, s.319-320
(45) yage, Cilt II, s.266
(46) yage, Cilt III, s.28
(47) V.İ.Lenin, Barış İçinde Birarada Yaşama, s. 128

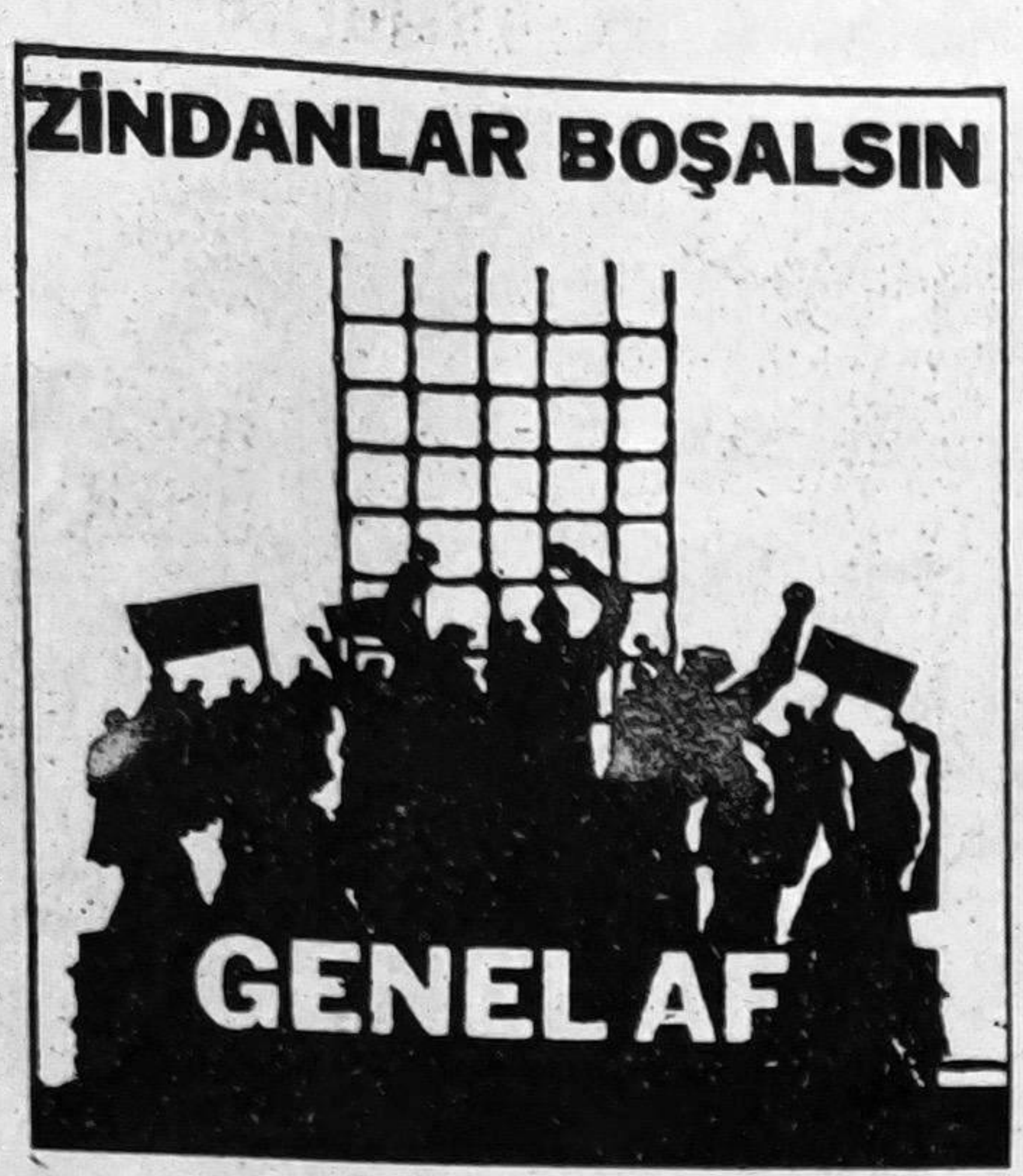

Hollanda'da tüm siyasi tutukluların ve Yılmaz Güney'in affı için düzenlenen ve 23-29 Ekim arasında süren haftaya, Münster'deki Halkın Kurtuluşu yolunda proleter devrimciler bir dayanışma mesajı göndermişlerdir. Bu mesajın bazı bölümlerini aşağı da yayınlıyoruz:

Önce Cina Culup'in ülkemiz sorunlarına eğilerek, ülkemizde bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolundaki mücadeleye katılarak cezaevlerine düşen genel olarak yurtsever, devrimciler için, ve özel olarak da Yılmaz Güney için af isteğini sevinçle karşılıyoruz. Bu eylemi bizim Türkiyedeki faşist diktatörlüğe karşı verdiğimiz mücadelenin bir parçası olarak görüyoruz. Bu eylemiyle Cina Culup in enternasyonal dayanışmada önemli bir görevi yerine getirdiğine inanıyoruz.

Bunun için bu haftayı ve toplantıyı düzenliyen demokrat, devrimci Cina Culup yöneticilerine, onlara katkıda bulunan ve bu çalışma ve toplantıya katılan bütün dostlarımızı bütün devrimci içtenliğimizle selamlarız.

Dostlar! Yoldaşlar!

Tarihin başlangıcından bu yana sömürücü hakim sınıflar bir çok baskı araçlarını oluşturmuş ve kurumlaştırmışlardır. Bunlardan biri de cezaevleridir. Hakim sınıflar kendilerine karşı çıkan her kesin sesini bu kurumlar vasıtasıyla kanla, ateşle bastırmaya, yoketmeye, ve boğmaya çalışırlar.

Bu, emperyalizme bağımlı sömürge ve yarı sömürgelerde daha da şiddetlidir.

İşte ülkemizde de emperyalizmin ve onun ülkemizdeki yerli uşakları komprador burjuvazi ve feodal toprak ağaları ekonomik sömürülerini ve zulmünü daha da yoğunlaştırmak için, emekçi kitleleri ekonomik, siyasi ve kültürel gerici ideolojileri ile ilkel bir biçimde şartlandırmaktalar. Irk ve bölgecilik ayrımı yapıyorlar, halk arasında düşmanlık tohumları atıyorlar. Kumar, esrar vs. araçlarla halkı uyuşturmaya çalışıyorlar.

Bunlara karşı çıkan ve mücadeleye atılan işçilerin köylülerin, aydınların, sanatçıların kısacası tüm emekçi halkımızın üzerine modern silah ve panzerlerle donatılmış askerleri, polisleri, sivil komandoları gönderiyor: Kanla ateşle yok etmeye, seslerini boğmaya çalışıyorlar. Emekçi halkın en ön saflarında yer alarak mücadele edenler kurşunlanıyor, darağaçlarında idam ediliyor, ömürboyu hapis cezalarına çarptırılıyor. İşte ülkemizde sinema sanatının önderi yurtsever devrimci Yılmaz Güney ve binlerce siyasi tutuklu ve bugün kontr-gerillalar da işkence altında olan binlerce kişi bunların en çarpıcı örnekleridir.

Hakim sınıfların sömürü düzenlerini sürdürebilmeleri halkın mücadelesini bastırmaya bağlıdır. Onlar günümüzde içine düştükleri ekonomik ve siyasi krizden kurtulabilmek için bunların yükünü emekçi halkımızın omuzuna yıkmak istiyorlar. Bu nedenle polisiyle, ordusuyla, mahkemesiyle, hapishanesiyle, kanunlarıyla, kontr-gerilla denilen işkencehaneleriyle bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolunda gelişen her milliyetten Türkiye emekçi halkının mücadelesini bastırmayı amaçlıyorlar.

Bunun için okulu, suyu, yolu, elektriği olmayan yerlere, yurdun dört bir yanına cezaevleri kuruyorlar. Bunlara ezilen emekçi halkı dolduruyorlar. Bu sömürü düzeninin avrılmaz bir parçası olan zindanlar, Türkiye halkının kurtuluşu için mücadele eden yüzlerce devrimciyle, binlerce emekçiyle tıka basa doldurulmuştur. Bugün Türkiye'de yüz binin üzerinde siyasi ve sivil tutuklunun bulunuşu, bu çirkin düzenin çehresini ortaya koyma ya yeterli bir ispat olsa gerek.

Emperyalizmin uşağı hakim sınıflar yurt çapında uyguladıkları sömürü, baskı ve zulmü zindanlara doldurdukları emekçiler üzerinde daha da şiddetli bir şekilde devam ettiriyorlar. Hakim sınıflar "Cezaevlerinde suçluları eğittiklerini, onları topluma kazandırdıklarını" söylüyorlar. Ama tersine bu zindanlara düşenleri insanlıktan çıkarmak için ellerinden ne geliyorsa onu yapmaktan geri kalmıyorlar. "Dışardaki" sömürü en yoğun haliyle cezaevlerinde de devam ediyor. Tutuklu ve mahkumlar yönetici, müdür, savcı, gardiyan ve koğuş sorumluları, koğuş ağaları ile birlikte esrar, hap vs. gibi uyuşturucu maddelere alıştırılmaktadırlar. Bunlarla mahkumları amansızca sömürüyorlar. Zindanlarda "Sanat öğretiyoruz, yetiştiriyoruz, eğitiyoruz" laflarıyla mahkumları zorla, işkenceyle günde 14-15 saat çalıştırıyorlar. Günde 3 lira gibi cüzzi bir para verilerek vahşice bir sömürü ve baskı altında tutuyorlar. Buralarda temel ihtiyaç maddeleri dışardaki satış fiyatlarının en az üç katından satılıyor.

Kısacası sömürü düzenlerini sürdürmek için hakim sınıfların uyguladıkları sömürü ve baskının en korkuncu cezaevlerinde de devam etmektedir. Burada insanlar hor görülüyor, açlık ve perişanlık çekiyorlar. Dayak ve küfürle çalıştırılarak sömürülüyorlar. Buna karşı çıkanlar, günlerce işkence görüyor ve işkence altında can veriyorlar.

Bu insanlık dışı uygulamalar, dışarda emekçi halkımızın bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolundaki mücadelesi yükseldikçe, hakim sınıfların ekonomik ve politik krizleri derinleştikçe daha da yoğunlaşıyor. Ama artık içerde binlerce tutuklu ve mahkum, dışardaki emekçilerin mücadelesine paralel olarak direnişe geçiyorlar, mücadele ediyorlar, mücadelelerinde kısmi başarılar elde ediyorlar. Ama asıl kurtuluşlarının dışarıda devrimci proletarya öncülüğünde verilerek zafere ulaşacak olan Ulusal Demokratik Halk Devriminde olduğunu biliyorlar.

Cezaevlerindeki direniş, asıl olarak dışarda devrimci proletaryanın öncülüğünde süren sınıf mücadelesine tabi olarak gelişmektedir.

...

Ülkemizde proleter devrimci güçler gün geçtikçe yeni fedakarlıklar, yeni mücadele biçimleri ile emekçi güçleri saflarında birleştiriyorlar. Her milliyetten Türkiye emekçi halkı her geçen gün yeni bir fabrikada, yeni bir köyde direnişe geçiyor, şehitler vererek mücadelelerini geliştiriyorlar. Artık kitleler UDHD yolunda kararlılıkla birleşiyorlar. Onun zaferi için seferber olmanın hazırlığı için daha da bilinçli olarak örgütleniyorlar.

Artık emekçi kitleler zindanlara düşen devrimcilerin ne darağaçlarında ne işkence tezgahlarında, ne de karanlık zindanlarda baş eğmediklerini, direndiklerini, mücadelelerini sürdürdüklerini görüyorlar. Bu kitlelerin bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm yolundaki mücadele azmini daha da arttırıyor. Büyük kitleler halinde her geçen gün daha çok onların saflarında birleşiyorlar. Ve şöyle sesleniyorlar:

Bizler kurtuluşumuz yolundaki bu mücadeleye en ufak bir katkısı bile olanı unutmayacağız. Ölen yoldaşlarımızın kararlılığı bize rehber olacak, onları mücadelemizde yaşatacağız. Cezaevlerindeki yoldaşlarımızı en canlı birer parçamız sayarak onlardan kararlılığın örneklerini alarak, mücadelemizin zaferi için bütün kararlılığımızla yürüyeceğiz. Sömürü düzeninin zulmünün, haksızlığının üzerine bütün gücümüzle gideceğiz. Onların sömürü düzenlerini ve onun aracı olan devletini, zindanlarını, işkence tezgahlarını yıkıp onların başlarına çalacağız. Polisiyle, ordusuyla, bürokrasisiyle bu düzeni yıkarak yerine kendi Devrimci İşçi-Köylü İktidarımızı kuracağız. Böylece onları bir daha dönemeyecekleri tarihin çöp tenekesine atacağız.

NURETTİN YOLDAŞ

Baş.ta.sa.1'de

düştü. Bizlere komünist tutumun, devrimci kararlılığın yüce bir örneğini vererek aramızdan ayrıldı. Öldüğü zaman hala gülümsüyordu.

O'nun katilleri yalnızca elini zincirle bağlayan, kafasını demirle parçalayanlar değildir; faşist diktatörlüğün bütün resmi ve sivil güçleri ve onların müttefikleri, faşist katil sürülerini hayasızca kışkırtan ve ertesi gün Belediye hoperlöründen bütün şehre "olay basit bir adliye vakasıdır, benim olayla bir ilgim yoktur" diye yayın yapan faşist AP'nin belediye başkanı adayı Kemal Vehbi Gül; olayın çatışma olduğunu NURETTİN yoldaşın çatışmada yaralandığını açıklayan, isimleri belli katiller elini kolunu sallayarak gezerken "katiller yakalanacaktır" diye sahte demeçler verip, halkı kandırmaya çalışan Samsun Valisi Fehamettin Altun bu cinayetin ortağı ve sorumlusudurlar.

NURETTİN ALTAYLI yoldaş, halkın kurtuluşu uğruna verilen mücadelede şehit düşen yüzlerce devrimciden biridir. O'nun yoldaşlarına devrettiği bayrak yere düşmeyecek ve yarın daha yükseklerde dalgalanacaktır. Ulusal Demokratik Halk Devrimi yolunda ölen NURETTİN ALTAYLI yoldaş, faşizme ve zulme karşı direnişin meşalesi olarak yaşayacaktır.

NURETTİN yoldaşı katleden faşist diktatörlüğün kiralık katilleri bugün ellerini kollarını sallayarak dolaşmaktadır. Bunlar bütün Samsun halkı tarafından bilinmekte ve tanınmaktadır. Adı bilinen cinayet şebekelerinin üyeleri olan Hamza Dursun Seyit Ahmet, Elvan, Sarı Mahmut, Hüseyin Keleşoğlu adlı eli kanlı katiller derhal tutuklanmalıdır.

Bu hunhar cinayetin kışkırtıcısı Kemal Vehbi Gül ve canileri korumaya çalışan Samsun Valisi Fehamettin Altun, gözümüz üzerinizde, elimiz yakanızdadır.

Cinayetin üzerinin örtülebileceği ve "basit bir adli vaka" olarak unutturulacağı sanılmasın. Emekçi halkımız ve onların bir parçası olan proleter devrimciler bütün cinayetlerin tek tek hesabını soracaktır. Akıtılan kanlar yerde kalmayacaktır.

Bütün halk düşmanı katiller ve onların suç ortakları bunu böyle bilsinler.

SOMALİ

Baş.ta.sa.1'de

yiz.

O nedenle, Somali devletinin, Somali'nin bir yarı-sömürge olarak daha onlarca yıl emperyalizme kölelik etmesine yolaçacağı kesin olan yanlış politikası derinleşerek sürmekte, Somali iktidarı bir komprador burjuva, toprak ağası iktidarı olma yolunda hızla yürümeye devam etmektedir.

Bir ara Sovyet sosyal-emperyalistlerinin yürüttüğü komprador burjuvazi inşaatını şimdi Amerika diğer "batılı" emperyalist devletler ve Amerika'nın köpekleri olan Suudi Arabistan gericiliği ve İran gericiliği yürütmektedirlerler.

Somali devletinin başına gelecekler, Enver Sedat'ın temsilcisi olduğu Mısır devletinin başına gelenlerden pek farklı olmayacağa benzemektedir.

Durum buyken, Somali devletinin Sovyet dostluk anlaşmasını feshetmesini tek yanlı bir bakışla ele alıp büyük bir anti-emperyalist girişim imişçesine onu alkışlamak ve Amerikan emperyalizminin Somali üzerinde hızla kurmaya başladığı emperyalist talancı ve tüm Afrika halklarını tehdit eden hegemonyaya gözleri kapatmak bırakalım proleter devrimciliği, anti- emperyalist bir tutum bile değildir.

Dünya proleter devrimini "ileri götürmek", "ilerletmek" için "mızrağın ucunu" "sadece" Sovyet sosyal-emperyalistlerine yönelten oportünistler, gerçekte "mızrağın" sopasını Amerikan emperyalistleriyle birlikte tutmaktadırlar.

Onların "iki süper devlete karşı mücadele" lafazanlıklarının sadece boş laf olduğu, Somali olaylarında bir kez daha ortaya çıkmıştır. "İki süper devlete" diye başlayıp sonunda "biricik" tehlike kaynağı olarak Sovyet sosyal emperyalistlere yönelen Aydınlık-Halkın Sesi oportünistleri, Amerikan emperyalizmine karşı mücadele etmeyi tamamen bir kenara atmış, Amerika'nın kazdığı siperlerde bir tabur olarak çoktan yer almıştır.

Bu nedenle Aydınlık-Halkın Sesi oportünistleri Amerika'nın kazançlarını, emekçi yığınların çok iyi tanıdığı bu kan dökücü süper devletin dünya hegemonyasını pekiştirme çabalarını, dünya proletaryasını ve halklarını yeni militarist kıyımlara sürme gayretlerini saklamaya, örtbas etmeye, derin bir sessizlik içinde geçiştirmeye çabalamaktadır.

Ama devrimci proletarya ve devrim yolunda yürüyen halklar sizin sandığınız kadar "saf" değil baylar!

Devrimci proletarya ve emekçi yığınlar, Amerikan emperyalizminin Sovyet sosyal-emperyalizmi ile aynı şekilde ve aynı derecede tehlikeli bir düşman olduğunu bu nedenle bunlardan birine güvenilip dayanılarak diğerine karşı konulamayacağını, pratik mücadele içinde öğrenmektedirler.

Mısır örneği, Somali konusunda da proleter devrimcileri ve dünya halklarını uyarmaktadır.

Somali devleti, emperyalizme teslimiyet politikasını sürdürerek sadece ve sadece siyonist İsrail'il koynuna koşan Mısır komprador burjuvazisinin "mertebesine" varabilir.

SAMSUN'DA

Baş.ta.sa.1'de

büyüyor, kabarıyor, oradaki herkesi sarıp maddi bir güce dönüşüyordu.

Öğleye doğru cenaze yıkandı ve yoldaşımızın devrimci kararlılığını gösteren, gülümseyen, onurlu yüzü törene katılanlara gösterildi. O anda bir devrimci "Sözümüz Söz, Nuri Yoldaş, Kanın Yerde Kalmayacak" diye haykırdı, sıkılı yumruklar havaya kalktı. Bu söz yoldaşımızın militan mücadelesinin, proleter devrimciler tarafından onun anısına yaraşır bir tarzda sürdürüleceğinin, Nurettinlerin dökülen kanlarından KIZIL BİR GÜNEŞ doğacağının müjdecisi gibi yeri göğü inletti. Ve hepimizi on kat daha biledi.

Daha sonra cenaze evden alınıp namaz kılınmak üzere devrimcilerin ve halkın omuzlarında caminin avlusuna getirildi. Namaz kılındı ve yoldaşımızın cenazesi cami avlusundaki mezarına gömüldü.

Bundan sonra Kurtuluş ve Devrimci Yol oportünistlerinin burjuvaca adi oyunları başladı. Önce burada anti-sovyetik slogan atılmaz, Nurettin arkadaş her ne kadar sosyal-emperyalizmin varlığını savunuyorduysa da, MHP'liler tarafından öldürüldü. Onun için anti-sovyetik slogan atmanın gereği de yok zaten. Hem biz dün Samsun'daki arkadaşlarınızla anlaştık. Onlar kabul ettiler. Siz de anti-sovyetik sloganlar atmayın, biz de "Katil Oligarşi" sloganını atmayalım diyerek uzlaşmacı oportünist yüzlerini ortaya koydular. Bizse onlara, ilkemizin, "eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik" olduğunu söyledik. Siyasetimizden taviz vermeyeceğimizi, yoldaşımızın, uğruna mücadele ettiği hedefleri açıklayacağımızı, onları ifade eden sloganları sonuna kadar atacağımızı belirttik. Kendilerini de halk safları içinde gördüğümüzü, bu nedenle aynı haklara sahip olduklarını, konuşma yapabileceklerini, siyasetlerini, propaganda eden sloganlarını atabileceklerini ve atmaları gerektiğini söyledik ve bunda direndik. Karşılık olarak "anti-sovyetik slogan atarsanız törene katılmayıp, gideriz, burada da kimse kalmaz" diye adi bir tehdit savurdular. Fakat kararlı tutumumuzu görünce vaz geçtiler ve köyün yapısı törenin uzamasını kaldıramaz, onun için, sadece amcası konuşsun", diyerek, duygusal ortamı istismar temelinde başka bir oyuna başvurdular. Biz ise halk safları içerisindeki her siyasi hareket ve her fert konuşabilir. Biz de Nurettin'in yoldaşları olarak bu hakka sahibiz, diyerek kararlı tavrımızı sürdürdük. Yoldaşımızı gömdükten sonra kardeşi kısa bir konuşma yaptı, emperyalizme, sosyal emperyalizme, faşizme ve sosyal faşizme karşı mücadele andı içilerek yürüyüşe geçildi. Yürüyüşün en önünde köy halkı vardı. "Ne Amerika Ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye", "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet", "Kahrolsun Faşizm, Sosyal-faşizm" "Herkese İş, Köylüye Toprak Halka Hürriyet", "Milli Zulme Son", "Faşizme Ölüm, Cinayete Son", "NURETTİNLER ÖLMEZ" gibi sloganları attık, marşlar söyledik ve tekrar yoldaşın evine geldik. Orada bir proleter devrimci, Nurettin yoldaşın mücadelesini ve devrimci niteliklerini anlattı. Ve tören sona erdi. Bu sırada küçük burjuva oportünistleri ayrı bir grup halinde yürüyüşe geçtiler, ve bölücülüklerini ortaya koydular.

Devrimcilerin önderliğindeki yürüyüş ve tören nitel olarak güçlü bir anti-faşist gösteri oldu.

Burada CHP il yöneticilerinin tavrıları üzerinde de durmayı gerekli görüyoruz.

20 Kasım 1977 Pazar günü CHP Samsun İl Örgütü, NURETTİN yoldaşın isminin bile geçmediği, ama onun katledilmesine gösterilen tepkiyi istismar edip, Belediye seçimleri için kendilerine parsa toplayıcı yönde bir bildiri yayınladılar. Bildiri, cinayetin tek sorumlusu olarak AP adayı K.V. Gül'ü gösteriyor, ve düzeni korumak için halkı CHP'ye oy vermeye çağırıyordu.

Devrimci Yol ve Kurtuluş oportünistleri de, CHP lilerle birlikte bu bildiriyi dağıttılar.

TÖRENE KATILAN
BİR GRUP DEVRİMCİ

HALKIN KURTULUŞU

Hollandalı ve Almanyalı işçiler, işkenceleri protesto eden imzalarının birer nüshasını MC hükümetine de gönderdiler.

2- Çeşitli günlük yayın organlarında birçok yazar, faşizmi, işkenceleri ve siyasi cinayetleri lanetleyen yazılar yazdılar ve bazı demokrat-yurtsever yazarlar kampanyamıza katıldılar.

3- Hukukçusundan milletvekiline, doktorundan yazarına kadar, birçok demokrat ve yurtsever kişiler ve bazı kuruluşlar, gazetemizin açtığı ankete yazılı cevap vererek, faşizmi, siyasi cinayetleri ve işkenceleri lanetlediler. Yurt dışından birçok kişi ve kuruluş kampanyamıza katıldı.

4- Bazı CHP'li parlamenterler, siyasi cinayetler ve işkenceler ile ilgili olarak meclis araştırması isteyen önergeler verdiler.

5- İşçilere, köylülere ve tüm emekçi halka yüzbinlerce bildiri ve el ilanı dağıtıldı; halkı faşizme, siyasi cinayetlere ve işkencelere karşı mücadeleye çağıran onbinlerce duvar afişi kullanıldı.

6- Ankara'da 11 Ocak 1977'de YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRETMEN gazetesi tarafından "İşkence ve siyasi cinayetler" konulu bir panel düzenlendi. Paneli yüzlerce emekçi ayakta izledi.

7- Başta İstanbul, Ankara ve İzmir olmak üzere daha birçok yerde (Eskişehir, Dörtyol vb.) "Faşizmi, Siyasi Cinayetleri ve İşkenceleri Protesto" miting ve yürüyüşleri düzenlendi. Proleter devrimcilerin önderlik ettiği miting ve yürüyüşlere binlerce, onbinlerce emekçi katıldı.

EGEMEN SINIFLAR

tık hiç kimse yutmamaktadır. Ezilen halk kitleleri bugün yavaş yavaş komprador burjuvaların ve toprak ağalarının vergi vermediğini, tersine kendilerinden toplanan vergilerin emperyalistlere ve egemen sınıflara aktarıldığını görebilmektedir. Bunun böyle olduğunu, egemen sınıfların birtakım sözcüleri dahi kabul etmektedir artık. GÜNAYDIN Gazetesi Türkiye'nin "tüccarlar, ithalatçılar, inşaatçı ve büyük toprak sahipleri için bir vergi cenneti olduğunu" yazmaktadır. Gerçekten de Maliye Bakanlığı tarafından yayınlanan ve yanda fotokopisini gördüğünüz istatistiklerden de anlaşılacağı gibi, toplam gelir vergisinin % 63'ten fazlasını işçiler ve memurlar ödemektedir. "Tüccar ve sanayiciler" ile "büyük toprak sahipleri"nin ödediği vergi toplamı ise devede kulak kalmaktadır. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğü altında başka türlü olması da mümkün değildir zaten.

Bu durumda yeni vergi "tedbirlerinin" halkı etkilemeyeceğini söylemek, kelimenin gerçek anlamıyla bir demagojidir. Faşist MC iktidarı, yeni vergilerle, işçiler, köylüler ve bütün emekçiler için hayatı daha çekilmez ve katlanılmaz hale getirmenin hazırlıkları içinde dir.

Emekçi halk kitleleri faşist diktatörlüğün yeni bir ekonomik saldırısına karşı hazırlıklı olmalı, ve böyle bir saldırıyı geri püskürtmelidir.

RODEZYA'DA

Baş.ta.sa.1'de

faşistlere satmaya çabalayan bozgunculardır. Bunlar, bağımsızlık ve demokrasi yolunda yürüyen Zimbabwe halkının önüne emperyalizm ve ırkçı-faşist Rodezya diktatörlüğü tarafından dikilmiş kuklalardır. Bunlar objektif olarak karşı-devrime hizmet etmekte ve emperyalizme uşaklık etmektedirler.

İkinci olarak "yetişkinler" şeklinde tanımlanan seçmenlerin, aynı derecede etkili oya sahip olacakları meçhul olduğu gibi, bu sözkonusu seçimlerle faşist yönetimin kendi kendini ortadan kaldırma fırsatını Zimbabweli halk yığınlarına asla vermeyeceği de gün gibi açıktır.

"Çoğunluk yönetimi" diye tanımlanan belirsiz ve bulutlu "şey" aslında Rodezya'da bugün sürmekte olan ırkçı-beyaz azınlık yönetiminin suratına giymeye çalıştığı "demokrasi" maskesinden başka birşey değildir.

Rodezya ırkçı- faşist yönetimine ve emperyalizme karşı halk savaşını yürüten Yurtsever Cephe (ZANU+ZAPU)nun bu sözde "seçim" manevrasının dışında bırakılması da manevranın amacını ortaya koymaktadır.

Öte yandan Yurtsever Cephe yetkilileri yaptıkları bir açıklamayla bu sahte "seçim" girişimini reddederek, bunun ancak bir kukla hükümet doğuracağını, Zimbabwe halkının gerçek kurtuluşunu sağlayamayacağını, bu nedenle, böyle bir durumda da Yurtsever Cephe'nin savaşı sürdüreceğini bildirmişlerdir.

TÖB-DER

Baş.ta.sa.8'de

yeterli bir çalışma yapılamadı.

- Kitle çizgisini kavrayamamanın bir ürünü olarak, öğretmenler içinde revizyonizmi, oportünizmi teşhir ederek, siyasetimizi öğretmen kitlesine kavratıcı siyasi çalışma yapılamadı.

Bunun sonucu olarak, Halkın Sesi oportünistleri Genel Merkez temsilciliğini ele geçirdiler.

Yurtsever Devrimci öğretmenler, yönetime gelmenin, halkımızın ve onun bir parçası olan öğretmenlerin kurtuluşunu sağlayacak devrimci teoriyi öğretmen kitlesine ulaştırmanın bir aracı olduğunun bilincinde olarak, her türlü revizyonist, oportünist, reformist engelleri aşarak, ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ yolunda ilerleyecektir.

ALMANYA'DA

Baş.ta.sa.8'de

güt ve gazatelerden gelen dayanışma mesajları okundu. Toplantıya dayanışma mesajları gönderenler arasında şu örgüt ve gazateler yer alıyordu:

-KBW
-HALKIN KURTULUŞU GAZETESİ
-HALKIN YOLU GAZETESİ
-DEVRİMCİ YOL GAZETESİ
-CİSNU -İRAN HALK FEDAİLERİ
-ALMANYA'DA ÇALIŞAN KOREL'İ HEMŞİRELER KOMİTESİ
-ATİF (ALMANYA TÜRKİYELİ İŞÇİLER FEDERASYONU)

Toplantı sonunda, Eylem Komitesi'nin göreve devam etmesine ve 19 Kasım 1977 tarihinde bir miting ve yürüyüş düzenlenmesine karar verildi.

Toplantıdan sonra da, toplantıya katılanlara İstanbul'daki 1 Mayıs olaylarını konu alan bir film gösterildi.

YENİ BİR

Baş.ta.sa.1'de

% 5 düşürülecek."

- "Türkiye'nin dış kredi gereksinmesi azaltılacak." Vb. Vb.

Uzak olmayan bir gelecekte uygulamaya konulacak bu yeni "tedbirler"le faşist MC hükümeti, bir yandan ülkemizi, emperyalist sisteme ekonomik ve siyasi açıdan daha fazla bağımlı duruma getirir, ve emperyalist talanı alabildiğine artırırken; bir yandan da ezilen halk kitlelerine karşı yeni bir ekonomik saldırıya geçmekte, kitleleri daha büyük oranda açlığa ve sefalete mahkum etmektedir. Çünkü paranın yeniden devalüe edilmesi, bir yandan meta fiyatlarını yeniden artırırken, bir yandan işçilerin, köylülerin ve memurların satın alma gücünü düşürecektir. Son devalüasyondan ve zamlardan sonra, kitlelerin yaşama düzeyinin sürekli düşüş gösterdiğini, ve buna rağmen asgari ücretin vb. olduğu gibi kaldığını da hesaba katarsak, para değerinin yeniden düşürülmesiyle ve yeni vergilerle, ezilen halk kitleleri açısından hayatın tamamen çekilmez ve katlanılmaz bir hale geleceğini söyleyebiliriz.

Komprador burjuvazi ve toprak ağaları ve onların faşist diktatörlüğü yeni bir ekonomik saldırı ile birlikte siyasi saldırılarını da yoğunlaştıracaklardır.

Bu durum karşısında, işçiler, köylüler ve tüm emekçi kitleleri emperyalistlerin, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının yeni ekonomik ve siyasi saldırıları karşısında sessiz kalmamalı ve onları cesaretle püskürtmeye hazır olmalıdır.

Proleter devrimciler, genel devrim hedefini ve devrimci çözümleri gözardı etmeden, ekonomizme düşmeden, kitleler arasındaki somut ajitasyonu yoğunlaştırmalı ve kitlelerin yaşama düzeyinin yükseltilmesi için verdikleri mücadeleye önderlik etmelidirler.

HALKIN KURTULUŞU: HAFTALIK SİYASİ GAZETE
SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL   SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ
VELİ YILMAZ   YÖNETİM YERİ: ORDU CADDESİ SELİM-
PAŞA SOKAK, HOCAOĞLU İŞHANI, KAT 5 AKSARAY - İSTAN
BUL   ABONE ŞARTLARI: YURTİÇİ, YILLIK 200 TL ,
6 AYLIK 100 TL, YURTDIŞI, YILLIK 300 TL, 6 AYLIK
150   BASKI: DAILY NEWS WEB OFSET   GENEL DAĞITIM:
YURT-DA   ŞEFTALİ SOKAK NO: 10/4 SULTANAHMET - İS-
TANBUL   YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ - İS-
BUL   İLAN ŞARTLARI: SANTİMİ 50 TL,

EKONOMİ POLİTİK KONUSUNDA
TEMEL EĞİTİM KİTABI

çıkıyor

EKONOMİ POLİTİK

★★★
KOMÜN YAYINEVİ

GENEL DAĞITIM: YURT-DA

Adres: Şeftali Sokak. No: 10/4
Sultanahmet İSTANBUL

ALMAN İŞÇİ

Baş.ta.sa.8'de

mücadeleye atılmaktadır.

...

Biz Türkiyeli proleter devrimciler ve yurtseverler olarak, Alman işçi sınıfının anti-demokratik, faşist baskılara karşı sürdürdüğü mücadelede, onlarla omuz omuza olduğumuzu bildiririz.

KAHROLSUN EMPERYALİZM VE SOSYAL-EMPERYALİZM !

YAŞASIN ENTERNASYONAL DAYANIŞMA!

MARKSİZM-LENİNİZM

Baş.ta.sa.2'de

nin etrafında saflarını sıkıaştırmaları için halklara çağrıda bulunmak, bir sahtekarlıktır. Nitekim onlar, temel meselelerini asla çözemeyecek, baskı ve boyunduruğu ortadan kaldıramayacak ve yeminli düşmanlarını yıkamayacaklardır.

İşkencede katledilişinin 1. yılında İ. Gökhan Edge yoldaşı anıyoruz

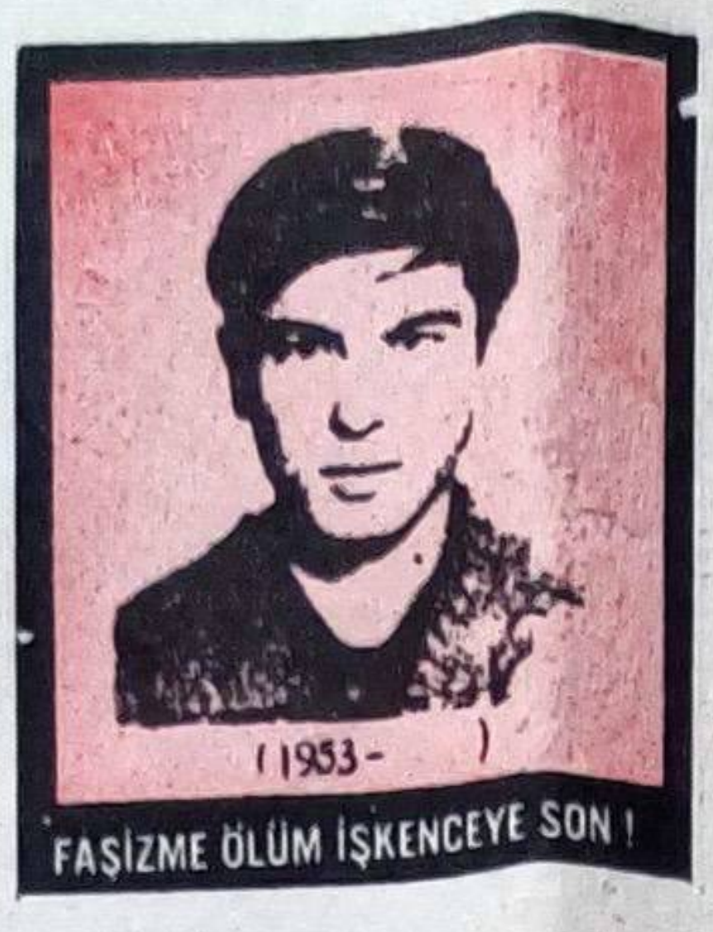

FAŞİZME ÖLÜM İŞKENCEYE SON !

GÖKHAN YOLDAŞIN ÖLÜMÜNDEN SONRA

Halkın Kurtuluşu, yurt çapında faşizmi siyasi cinayetleri ve işkenceleri protesto kampanyası sürdürdü

İ.Gökhan Edge yoldaşın Diyarbakır işkencehanelerinde,faşist diktatörlüğün kiralık katilleri tarafından, hunharca katledilmesinden sonra,gazetemiz Halkın Kurtuluşu, bütün yurt çapında "faşizmi, siyasi cinayetleri ve işkenceleri" hedef alan bir protesto kampanyasi yürüttü. Bu kampanyaya yurt içinden ve yurt dışından onbinlerce işçi, köylü, öğrenci, öğretmen, memur vb. kişi katıldı.

"Faşizmi, Siyasi Cinayetleri ve İşkenceleri Protesto Kampanyası" boyunca:

1- İşçiler, köylüler, öğrenciler, memurlar vb. geniş bir imza kampanyası ile faşizmi, siyasi cinayetleri ve işkenceleri protesto ettiler. Birçok yerde proleter devrimciler, imza kampanyasını, halka siyasi cinayetlerin ve işkencelerin arkasındaki güçleri, faşist diktatörlüğü,emperyalizmi ve sosyal-emperyalizmi açıklamanın, devrimin yolunu göstermenin bir aracı haline getirdiler. İmza kampanyasının sürdürülmesi, önemli bir kitle çalışması haline geldi. 12 hafta gibi kısa bir süre içerisinde yüz binin üzerinde imza toplandı. Yüzlerce kişi, gazetemize tek tek imzalar göndererek kampanyayı güçlendirdiler.

Dev.Sa.7.Sü.6'da

Gökhan yoldaşın katilleri tutuklanmalıdır

İ.Gökhan Edge yoldaşın, Diyarbakır işkencehanelerinde hunharca öldürülmesinden bu yana bir yıl geçti. Bu süre içerisinde proleter devrimciler ve yurtseverler, Gökhan yoldaşın katillerini tek tek tesbit etmişler ve kamuoyuna açıklamışlardır. Fakat bu katiller hala ellerini kollarını sallayarak gezmekte, ve yeni Gökhanları işkence tezgahlarından geçirmektedirler. Aşağıda isimlerini saydığımız, İ.Gökhan Edge'nin katillerinin tutuklanması ve cezalandırılması için bütün yurtsever ve demokrat hukukçuları, Barolar Birliğini, demokratik kuruluşları, CHP'li demokrat senatör ve milletvekillerini göreve çağırıyoruz.

1-Kasım 1976'da Diyabakır'da "görev"yapan MİT Bölge Başkanı

2-Kasım 1976'daki Diyarbakır Valisi

3-Kasım 1976'daki Diyarbakır Savcısı ve yardımcıları (Ali Duran...)

4-Kasım 1976'daki Diyarbakır Emniyet 1. Şube sorumluları

5-Kasım 1976'da Diyarbakır Emniyet 1. Şube komiseri olan Osman Dede ve Komiser Muavini Muammer...

6-Kasım 1976'da Diyarbakır Emniyet 1. Şube polislerinden olan İsmet...

7-"Dr." Nuriye Toker

Gökhan'ın anısına

DENİZ'İ YUSUF'U
İBRAHİM'İ,İNAN'I ÇAĞRIŞTIRDIN BANA
YOLDAŞ
KARA HABERİN YAYILDI DÖRT BİR YANA,
BİZE ACI
BİZE ŞEREF BIRAKTIN
DİRENDİN DAĞ GİBİ
ZULME, NAMUSSUZLUĞA, İŞKENCEYE
YİĞİT, ONURLU...
VÜCUDUNU YOK ETTİLER,
AMA ADIN BİR ANIT GİBİ BOYODD
BİLİNCİMİZİN BİLEĞİ TAŞI GÖKHAN...
...
(Sefer Pulümür)

FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET
FAŞİST KATİLLERDEN DARAĞAÇLARININ
BAĞIMSIZ
ULUSAL DEMOKRATİK
İŞKENCESİNDE
HALKIN KURTULUŞU

İ.Gökhan Edge yoldaşın Diyarbakır işkencehanelerinde hunharca katledilmesinden sonra, gazetemiz tarafından bütün yurt çapında sürdürülen "Faşizmi, Siyasi Cinayetleri ve İşkenceleri Protesto Kampanyası" kitle eylemleri ile pekişti. Miting ve yürüyüşlere, binlerce, onbinlerce emekçi katıldı.

Ölen, ama yenilmeyen Gökhan yoldaş faşist zulme ve işkenceye karşı direnişin bir simgesi olarak yaşayacaktır

İ. Gökhan Edge yoldaş, bundan bir yıl önce, 1976 yılının Kasım ayının sonlarında,faşist diktatörlüğün kiralık katilleri tarafından Diyarbakır işkencehanelerinde katledilmişti.

Bundan bir yıl önce, Diyarbakır polisi ve gözü dönmüş MİT işkencecileri "THKO üyesi" olduğu açıklanan İ. Gökhan Edge yoldaşı kahpece öldürmüşler, kanlı ellerini gizlemek için de " intihar ettiğini" söylemişleridi.

Halbuki daha sonraki olayların gelişimi gösterdi ki, İ. Gökhan Edge sudan bir bahaneyle gözaltına alındıktan sonra hunharca katledilmişti, ve faşist diktatörlüğün MC hükümeti,kanlı çehresini gizleyebilmek için türlü demagojilere başvurmuştu.

İ. Gökhan yoldaş, işkence tezgahlarında katledilen ne ilk ne de son devrimcidir. Egemen sınıflar tarihin her döneminde ezilen halk kitlelerinin isyanını ve direnişini kan ve ateşle bastırabilmek için her türlü yönteme başvurmuşlar, yüzlerce devrimciyi işkence tezgahlarından geçirmişler, binlerce halk evladını işkence tezgahlarında katletmişlerdir. Sınıf mücadeleleri tarihi, egemen sınıfların baskısına, terörüne, işkencelerine karşı direnmenin örnekleriyle doludur. Tüm dünyada olduğu gibi, ülkemizde de egemen sınıfların baskısı, işkencesi,halkın kini, nefreti ve kararlı direnişiyle karşılaşmıştır . Halkın yiğit devrimcileri, faşistlerin işkencehanelerinde halka bağlılığın, devrime bağlılığın ve sarsılmaz devrimci ruhun en yüce örneklerini vermişlerdir.

İşte,İ. Gökhan Edge yoldaş da bunlardan biridir. O, Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan, İbrahim Kaypakkaya ve daha birçok devrimci gibi, halka, devrime ve yoldaşlarına bağlılığın en yüce örneğini vermiştir.

Faşist diktatörlüğün kiralık katilleri, Gökhan yoldaşa, demokratik kitle örgütleri ve arkadaşları aleyhine asılsız suçlamaları kabul ettirmeye çalıştılar. Fakat Gökhan yoldaş,her türlü işkenceye rağmen faşistlere boyun eğmedi ve çözülmedi, şerefle ölmeyi, ihanet ederek yaşamaya yeğ tuttu. Gökhan yoldaş, faşist işkencecilerin yalan ve iftiralarını kabul etmenin şerefsizlik olduğunu, ihanet olduğunu bilen bir proleter devrimci olarak son nefesine kadar işkencede direndi. O, öldü ama yenilmedi.

Gökhan yoldaş, bugün, proleter devrimci direnişin yeni bir meşalesi, faşist işkencecilere boyun eğmemenin bir simgesidir.

İ. Gökhan Edge, İbrahim Kaypakkaya gibi, faşist diktatörlüğün işkencehanelerinde direniş destanları yaratmıştır. Ve bu destan bugün dilden dile, kulaktan kulağa yayılmaktadır.

Faşist diktatörlüğün işkence tezgahlarına düşen her devrimci, Gökhan yoldaşın halka, devrime ve yoldaşlarına bağlılığını örnek almalıdır ve almaktadır.

Gökhan yoldaş, halkın kurtuluşu uğruna, yürütülen mücadelede faşist zulme ve işkenceye karşı direnişin bir simgesi olarak yaşayacaktır.

Eli kanlı işkenceciler, katiller !

İKİ ELİMİZ YAKANIZDA

Onlarca devrimcinin, yüzlerce halk evladının kanına giren, İ. Gökhan Edgeleri, İbrahim Kaypakkayaları,Zülfikar Uralçinleri, Atilla Özkanları, Hasan Basrileri işkence tezgahlarında katleden, kurşuna dizen eli kanlı katiller, işkenceciler bugün hala aramızda dolaşmakta, yeni cinayetler işlemektedirler.

Onlar kendilerinin unutulduğunu sanmasınlar.İşçiler, köylüler, tüm emekçiler onlardan cinayetlerinin hesabını bir gün mutlaka soracaktır. Gözlerimiz üzerlerinde, iki elimiz yakalarındadır.

Bu eli kanlı işkencecileri, katilleri tanıyalım,Teşhir edelim; tutuklanmaları ve cezalandırılmaları için sonuna kadar mücadele edelim.

-FAİK TÜRÜN
-ÜMİT ERDAL
-ERSİN YILMAZ
-İHSAN PARLAR
-TEVFİK TÜRİNG
-ABDULLAH KULOĞLU

-ORHAN SÜMER
-YAŞAR SAVAŞ
-METİN DENLİ
-BURHAN POTURNA
-YUSUF EMRE ÇAĞLA
-RÜKNETTİN SORGUN

-TANER ARDA
-MEMDUH ÜNLÜTÜRK
-ŞÜKRÜ BALCI
-SEZAİ PAMİR
-FAHRETTİN BENLİ
-KEMAL EYÜBOĞLU
-YAŞAR DEĞERLİ
-FEHMİ ALTINBİLEK
-BEKİR EGE
-MEHMET ŞİRİN
-ENVER ÇAKIR
-MAHMUT DİKLER
-HİKMET YAPAR
-HİLMİ CAN
-YAŞAR YUMNU
-S.SUPHİ SAVDIR
-İBRAHİM KIZILTAN
-METE ALTAN
-UĞUR GÜR
-MEHMET AYDIN
-MUHSİN BODUR

TÖB-DER Bolu şubesi seçimlerini Yurtsever Devrimci Öğretmenler kazandı

TÖB-DER Genel Merkezini ellerine geçiren sosyal-faşistler, 5 Şubat olaylarını bahane ederek, 18 TÖB-DER Şube Yönetim Kurulunu feshettiler.Birçok TÖB-DER üyesi hakkında soruşturma açtılar.Bolu TÖB-DER Şubesi de bu 18 şube arasında idi.

5 Şubat olayları içinde yaşayan Bolulu yurtsever, devrimci, demokrat öğretmenler,bu vesileyle, TÖB-DER Genel Merkezini ellerine geçiren Rus uşağı sosyal-faşistlerin nasıl öğretmen düşmanı olduğunu, aynı faşistlerin yaptığı gibi,devrimci bir uyanış, kendisine karşı bir muhalefet oluştuğu zaman TÖB-DER şubelerinin kapısına kilit asmakta duraksamayacağını gördüler.

TÖB-DER Genel Merkezinin bu koşullarda TÖB-DER şubelerini feshetmesi,öğretmenleri örgütsüz bırakmakta, kısaca öğretmenlerin mesleki, ekonomik, demokratik mücadelesini düşünmediğini,öğretmen kitlesine bir kez daha göstermektedir.

Bolu öğretmenlerini örgütsüz bırakmak istemeyen Yurtsever Devrimci Öğretmenler, iki kez TÖB-DER Genel Merkezine şubelerinin açılması için başvurdular. Ama reddedildi. Ve sosyal-faşist Gültekin Gazioğlu yönetimi, Bolu Şubesi içinden 5 kişilik bir sosyal-faşist Yönetim Kurulu oluşturamadı. Bu nedenle Bolu TÖB-DER Şubesi 5 ay kapalı kaldı.Bu durumda Bolu TÖB-DER Şubesinin tümüyle feshedilmesi durumu ortaya çıktı. Bunu göze alamayan sosyal-faşist TÖB-DER Genel Merkezi, yurtsever,demokratlardan oluşan bir Yönetim Kurulu listesini onayladı. Geçici Yönetim Kurulu bir süre sonra Genel Kurula gitti.

15 Ekim 1977 tarihinde yapılan Genel Kurul'da Yurtsever Devrimci Öğretmenler, içinde demokratların da bulunduğu bu liste ile seçime girmek istediler. Ama Halkın Sesi oportünistleri buna karşı çıktılar. (Çünkü kendilerinin bir liste oluşturacak güçleri yoktu) Tek tek adayların oylanması gerektiğini söylediler. Buna karşın seçimleri Yurtsever Devrimci Öğretmenlerin hazırladığı listedeki adaylar kazandı.

Halkın Sesi oportünistleri, Yurtsever Devrimci Öğretmenlerin yönetime gelmesini engellemek için öğretmenlerin TÖB-DER dışından yönetildiğini söyleyerek her zamanki gibi sınıf işbirlikçisi yüzlerini bir kez daha gösterdiler. Ayrıca fırsatçı ve ikiyüzlü davranışlarının bir ürünü olarak Genel Merkez temsilciliğini aldılar.

Genel Merkez yönetimine yakın olan bir öğretmen ise, Genel Merkeze karşı çıkan öğretmenlerin seçilmemesi gerektiğini, çünkü yeniden feshedileceğini söyledi.

Yurtsever Devrimci Öğretmenler, tüm bu engelleri aşarak, örgütlerine sahip çıktılar.Ve sosyal-faşist Genel Merkeze gereken cevabı verdiler. Kongrede, faşist terörü, siyasi cinayetleri, hayat pahalılığını, işsizliği, zamları protesto eden bir kararla, TÖB-DER Genel Merkezini ellerine geçiren sosyal-faşist G.Gazioğlu yönetiminin 20'yi aşkın şube yönetimini feshetmesini ve yurtsever, devrimci öğretmenleri TÖB-DER'den ihraç etmesini kınayan bir karar, Genel Kurula katılan öğretmenlerin oybirliğiyle kabul edildi.

Yurtsever Devrimci Öğretmenler,Kongre öncesi ve Kongredeki hatalarını şöyle tespit ettiler:

– Genel Kurula en geniş öğretmen kitlesinin, ilk başta TÖB-DER üyelerinin katılmasını sağlamak için

Dev.Sa.7.Sü.7'de

Almanya'da Eylem Komitesi'nin düzenlediği toplantıda gerici "Yabancılar Kanunu" teşhir edildi

Bilindiği gibi Alman emperyalist burjuvazisi, ikisi kadın biri erkek üç Türkiyeli emekçiyi 5 Ekimde Almanya'da delilsiz ve tanıksız olarak "afiş yapıştırmış olabilirler." gerekçesiyle hapse atmış, daha sonra da bunlardan Necdet Kahveci'yi sınırdışı etmişti.

Bunun üzerine Alman işçileri ve Almanya'da çalışan yabancı işçiler bir Eylem Birliği kurarak,Almanya'da yoğunlaşan siyasi baskılara ve Necdet Kahveci'nin sınırdışı edilesine karşı mücadele etmeye karar vermişlerdir. Eylem Birliği 14 Ekim 1977 tarihinde ilk toplantısını yaparak bir EYLEM BİRLİĞİ KOMİTESİ oluşturmuştu. Eylem Birliği'nin aldığı kararlar arasında,ikinci bir eylem birliği toplantısı ve daha sonra da bir kitle toplantısı ile birlikte geniş tabanlı bir kitle eylemi yapılması yer alıyordu.

Eylem Komitesi'nin öncülüğünde 5 Kasım 1977'de önce bir meydan toplantısı daha sonra da bir kapalı salon toplantısı düzenlendi. Toplantı için tutulan salon ağzına kadar doluydu. Toplantıya katılanların çoğunluğunu Almanlar teşkil ediyordu. Toplantı salonunun duvarlarında "Yerli-Yabancı İşçilere Eşit Haklar", "Kahrolsun Gerici Yabancılar Kanunu", "7 Saatlik İş Günü-Aynı Ücret" ve "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" gibi sloganlar asılıydı. "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet", sloganının altında Bahattin Aslandoğan yoldaşın büyük boy bir resmi yer alıyordu.

Toplantıda ilk olarak biri kadın biri erker olmak üzere iki Türkiyeli işçi söz aldı ve Türkiye'den Almanya'ya nasıl geldiklerini, Almanya'daki ekonomik ve siyasi baskıları anlattılar. Arkasından Alman Hukukçular Sendikası adına konuşan bir hukukçu, gerici "Yabancılar Kanunu"nun en temel hakları bile kısıtlayan bir baskı aleti olduğunu vurguladı, ve bu kanun hakkında bir döküman merkezi hazırlayacaklarını ve bu kanunun gerici özünü teşhir edeceklerini söyledi. Daha sonra da, tutuklanan işçilerle birlikte diğer işçilerin de rol aldığı bir tiyatro gösterisi ile gerici "Yabancılar Kanunu" teşhir edildi. Bunun hemen arkasından Bahattin Aslandoğan yoldaşın bir akrabası konuşma yaptı.

Daha sonra çeşitli ör-

Dev.sa.7.sü.2'de

HALKIN KURTULUŞU

HALKIN KURTULUŞU TARAFTARLARININ TOPLANTIYA GÖNDERDİĞİ DAYANIŞMA MESAJI:

"Alman işçi sınıfıyla omuz omuzayız"

Almanya'da Eylem Komitesi'nin öncülüğünde 5 Kasım 1977'de düzenlenen kapalı salon toplantısına Almanya'daki Halkın Kurtuluşu taraftarları bir dayanışma mesajı göndermiştir. Bu mesajı özetleyerek yayınlıyoruz.

...

Alman emperyalist burjuvazisi, bir yandan ayağa kalkan dünya halklarının mücadelesinin bastırılması için elinden geleni yaparken, bir yandan da Alman işçi sınıfı ve Almanya'da çalışan yabancı işçiler üzerinde ağır bir polis terörü uygulamakta, ezilen halk yığınlarının yüzlerce yıllık bir mücadele sonunda kazandığı demokratik hakları askıya almaya çalışmaktadır.

Batı Almanya'da kriz derinleştikçe "demokratik" burjuva kanunlarının sahteliği sırıtıyor. Daha bundan 2 ay önce bir işçinin arama sırasında kurşunlanarak öldürülmesi , plakat yapıştırdıkları gerekçesiyle Hausen'de 5 Türkiyeli arkadaşın gözaltına alınarak, Nejdet Kahveci arkadaşın yurtdışı edilmesi Melahat arkadaşa çalışma ve oturma müsaadesi verilmemesi, son uçak kaçırma olayında girişilen vahşet Batı Almanya'da gündelik hayatın olağan bir parçası haline gelmiştir.

Batı Almanya'da yükselen terörün ve azgınlaşan siyasi gericiliğin en önemli göstergelerinden biri de Alman tekelci burjuvazisinin, proletaryanın siyasi örgütlerine karşı giriştiği saldırıdır. Alman emperyalist burjuvazisinin temsilcileri geçtiğimiz günlerde, KBW, KPD ve KPD/ML'nin kapatılması için Anayasa Mahkemesine başvurmuştu.

Fakat 8 Ekim 1977'de Almanya'nın Bonn şehrinde KBW, KPD ve KPD/ML'nin kapatılması tehdidine karşı 20 bin kişinin katıldığı yürüyüş, Alman tekelci burjuvazisinin işçi sınıfının örgütlenme ve iktidar mücadelesine yaptığı açık saldırıya güçlü bir cevap oldu.

Son günlerde Almanya'da gelişen olaylar bu ülkede faşizm tehdidinin ulaştığı boyutları ortaya koyuyor. Meselenin belirleyici ve öne çıkan, faşistlerin gözden kaçırmak istedikleri yönü budur.

Arkadaşlar ülkemizde durum nasıldır?

İşbirlikçi büyük burjuvalar ve büyük toprak ağaları vurgun üstüne vurgun vururken işçilerin,köylülerin,memurların ve diğer halk kitlelerinin yaşama düzeyi her geçen gün düşmekte ve emekçi halk açlığa ve yoksulluğa mahkum edilmektedir.

...

Faşist diktatörlüğün baskı ve terörü giderek yoğunlaşmaktadır. Grev yasakları ve işçi sınıfı üzerinde uygulanan baskı ve terör artık gündelik olaylar haline gelmiştir. Faşist diktatörlüğün militarist güçleri, yoksul gecekondu halkı üzerine imha seferleri düzenlemekte, onlarca emekçiyi kurşuna dizmektedir.Faşist ve sosyal-faşist cinayet şebekeleri yeni katliam planları hazırlamakta ve her yeni gün onlarca emekçiyi ve yurtseveri sokak ortalarında, köşe başlarında, gecekondu mahallelerinde ve otobüs duraklarında hunharca katletmektedir. Her yeni gün yüzlerce yurtsever ve devrimci işkence tazgahlarından geçirilmekte, yoksul Kürt köylüleri üzerindeki ulusal baskı ve zulüm giderek yoğunlaşmaktadır. Yurtsever devrimci basın susturulmaya çalışılmaktadır. Fakat ezilen halk kitleleri, önüne dikilen faşist, sosyal-faşist ve reformist engellere rağmen hızla uyanmakta ve işsizliğe, hayat pahalılığına ve faşist diktatörlüğe karşı

Dev.Sa.7.Sü.7'de

"Komünistlerin emperyalist savaşa karşı yürüttüğü mücadele, çeşitli renkten pasifistlerin yürüttüğü 'savaşa karşı mücadele' den farklıdır. Komünistler savaşa karşı mücadeleyi sınıf mücadelesinden ayırmazlar. Aksine onu, burjuvaziyi devirmede genel proleter mücadelenin bir parçası olarak görürler."
"...Komünistler(...) emperyalist savaşa karşı kararlı bir mücadele yürütürler ve emperyalist savaşı proleter devrimi ile önlemeye çalışırlar. Bu mücadelede kitleleri kendi bayrağı altında toplamaya çalışırlar. Savaşın çıkmasını önleyemezlerse, burjuvaziyi devirmek için onu iç savaşa dönüştürmeye uğraşırlar."

EMPERYALİST SAVAŞA KARŞI MÜCADELE VE GÖREVLERİMİZ

Komünist Enternasyonal 6. Dünya Kongresi 1928

KURTULUŞ YOLU YAYINLARI

GENEL DAĞITIM Yurt-Da